

Irodalmi-Kulturális Folyóirat
V. Évfolyam 2. szám
2024. Nyár

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

“Nyári színekavalkád”, ez a hangulati eleme a mostani Alkotó folyóiratnak. Hogy milyen nyári színekavalkádot alakítottunk ki, mi alkotók együtt? Erre egyértelmű választ csak az lel, aki elolvassa az írásokat, megcsodálja a képzőművészeti alkotásokat. Ha most azt gondolod, kedves Olvasó, hogy ki akarok térni a válaszadás alól, ellent kell mondanom neked. Mert amit én érzekelek, az az én lelkem színekavalkádja; amit te érzékelsz, az a tiéd. Reviczky Gyula azt írja:

”Ragyoghat a nap az égen,
Te sötétben, feketében
Látsz mindent, ha bánatod van,
Míg, ha kedved lángra lobban,
Minden érted van teremtve;
Télen is jársz rózsakertbe,
A nap is csak rád ragyog,
S kik itt laknak: angyalok.”

Tudom én, hogy a világ nem fekete és fehér, nem jó és rossz. Bár a Wikipédián azt olvastam, hogy “...a világ a jin és a jang jellegű erők állandó változásából áll. Normális körülmények között az erők rendezettségre törekednek, kiegyenlítik egymást, és egyensúlyban vannak.”

Nem vagyok e téma tudósa, de az én lelkemben ez a szimbólum az élet árnyait és fényeit tükrözi, melyek az életünk során kiegyenlítik egymást. Én ezzel a lélekkel olvasom az Alkotóban megjelent

írásokat, szemlélem az alkotásokat. Számomra minden alkotás egy világot mutat meg. Érzem bennük az örömök és bánatok húrjainak rezdülését; a fények felvillanását, az árnyak homályát, a mosolyok ragyogását, a bánatkönnyek gördülését. Van, ahol béke honol, másutt háború dúl. Ám ha hittel, szeretettel nézzük a lélekrezdüléssel megírt, megfestett, megörökített világokat, talán kirajzolódik belőle egy jin-jang. De ha mégsem, akkor nekünk, alkotóknak a feladatunk, hogy alkotásainkkal utat mutassunk, megoldásokat keressünk, és olyan színekavalkádot alkossunk meg, melyben:

“Minden érted van teremtve;
Télen is jársz rózsakertbe,
A nap is csak rád ragyog,
S kik itt laknak: angyalok.”
(Reviczky Gyula)

Hogy ez a világ létezik-e? A választ megleled itt, az Alkotó folyóiratban.

Kellemes és hasznos időtöltést kívánok.

Hermann Marika
meseíró, Krúdy bronzérmes költő
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

Kosztolányi Ági alkotásai

Szemenyei Éva alkotásai

Kertemben e pipacsot látván, megformáztam, de nem az ecset hátán. Textilből sodortam, hajtogattam, majd bronz festékkal fényesre varázsoltam.

New Yorkban a kanapén koktélt iszogatok, várom a királyfit, hogy eljön a fehér lovon, és kék ruhámban tánra hívjon. Telik-múlik az idő, hiába várok lesütött szemmel, reményem szertefoszlott, ezért bánatosan tovább iszogatok.

**Csipkerózsa:
Napnyugta szonett**

Tó tükrében megágyaz a napkorong,
Zöld színű palástját ölti az este,
Hozzá simulón az erdő is borong,
Arany fénycsóván sétál a követe.

Szomjukat oltó, merülő csillagok,
Tengernyi gyertyafény villog a tóban.
Fényüket fentről őrzik az angyalok,
Kósza vándorok ők az éjszakában.

Sötétség tavában hold fénye ragyog,
Hálót sző reá az éjszaka csendje,
A tó vizét tápláló forrás bugyog,
A mélyből törekvő ősforgás rendje.

Szirtek között lélekárnyak ringanak,
Híd pillérei ég- s földi világnak.

**Stefanic Alexander:
Nyár énekem**

Hajnal cseppben.
Nappal csendben.
Este csókban.
Színek köszönnek.

Fák suttognak.
Méhek zümmögnek.
Mező virít.
Tó simogat.

Kert hívogat.
Kabóca énekel.
Tücsök hegedül.
Éjjel karjában ringat.

Fu Jen-Li: Ha...

Ha elmúlik a jelen,
csak a múlt marad.
Pillangó utáni kapkodás
a boldogság elérése,
véget nem érő álom.
Pillangóként, vágyként,
emberként, az engem váró
virágot látom.

Klotz Mária: Nyári simogató

lángban ragyogó színeretes képek
vérnarancsban úszó csillámló fények
gyengéd-dúros fülbemászó lélekdalok
mennyei mezőn kiválasztott csillagok
csokibarna prémet tetováló napsütés
tengerhab-mix csobbanós felüdülés
szívfüggönyös áttetsző csipketakaró
nyáréjszakás égőmáglyás napforduló
tarkabarka vadvirágos szerelmi fészkek
mennyebe villanó viharos forte-kéjek
Auxo a napraforgót növesztő istennő
úrnap kis virágkoszorúban kiteljesedő
pillangók lebbenő pille-pöttös lánc
szerelmesek termékeny vágy-románca
szenvédélyvörösben forrongó levegő
bánatot könny-sóhajokkal betemető
enciánkék égboltra tekintetet meresztő
szóttésfelhők vonulásában elmerengő
esti tábortüzek ritmus-pergő körtánca
tündérlányok földönkívüli ragyogása
csendsziromba rejtőzködő ölelő karok
pántlikával gyöngyözött hajzuhatagok
kagylóhéj testtől felszabadult szabadság
végtelen dimenzióban lebegő magasság
aranyecset-ívvel szívárványcsalogató
sztárévszakos selymes nyári simogató

Farkas Ervin: Nyár

Farkas Ervin: Nyár című festményének hatására
Vivaldi: Négy évszak (Nyár tétel) című művének hatására

Cserna Ferenc: Szitakötő

Papp Márta Ilona festőművész alkotása nyomán

Szín pompás kavalkád, szitakötőfelhő,
Színes szárnyaikkal jókedvre derítő.
Egy leszállt a rózsaszín csipkés levelére,
Ott maradt a szirmán, megpihent kedvére.

Szívárvány színében szikrát szórt a teste,
Szívem is felüdült, mikor szemem leste.
Szóttés vitorláját szélnek feszítette,
Elrepült, tovaszállt, társait keresve.

Szépséges szép rovar szálldos ide-oda,
Virágról virágra, fára és bokorra.
Nap fényében fürdik, harmatlevet iszik,
Szívárvány ruhában kecsesen tündöklök.

Gróf Gál Mihály: Zöld

(Római Sas Rend lovagja)

Zöldek özöne, mely élteti a földet,
Erdő mélyén benne kéjjel elmerülhetsz.
Látsz bűvő patakot futni fák tövében,
Napfény lombot mohón csókol örömeiben.

Levél, lombsátor, zöld árnyaival bájol.
Fűtől takart égig a színével megfog.
Kék árnyat osonó patak, pillészárny ont.
Lombok közt áttörő nap, vöröslő sarló.

Ívelt röptű madár szárnya csillanása.
Zöld árnyalatok ölelő vad imádsága.
Kedved emeli, képnek friss csoda világa.
Mind-mind ezt megéli a vászon varázsa.

Fekete Edit: Nyár

Kócos búzakalászkok izzó aranylóló tengere.
 Körbe ölel a nyár forró lehelete.
 Pipacsok vörösben pompázó ruhákban
 Vígán lengedeznek a nyári szellő lágy fuvallatában.
 A melegtől porzik, izzik a táj.
 Ezerszínű ruhájában tombol a nyár.
 A nyár estéek olyan sokszínűek!
 Hús karjaikkal megnyugtatnak, feltöltenek.
 Az esti csillagok alatti megnyugtató vég nélküli beszélgetések.
 A holdvilágnál hosszúra nyúlt árnyak betekernek.
 A nyár illata olyan mézédeseen mámorító.
 Szépségével, érzéseivel magába bolondító.
 Olyan jó érezni ezt a kavalkádot!
 Olyan jó érezni e gyönyörű nyári világot!
 Elmerülni a természet adta szépségbe.
 Belefeledkezni a nyár meleg fergetegébe.

Szedő Tibor: Vajúdik a nyár

Itt egy gomb,
 ott egy gomb, de hol
 van még, amire varrja
 a természet szabója?
 Nem nyitott ki
 a holnap boltja.
 Gombtalan kabátok
 az évszakok fogásán.
 Halovány a táj, az arcát
 színekkel púderezzi.
 Naftalin felhőjében úsznak
 lassan már a nyár göncei.
 Amott egy virág,
 szárán csüngenek
 a smaragdzöld levelei,
 illata csendhálót sző.
 Fűhajat cicomáz a szél,
 üde harmatot közé
 rejteni sem rest.
 Áldott állapotban a rét,
 mely világra hozza
 a tulipán bimbóit.
 Reszket a folyón a hullám,
 időtlenséget
 sodor tova.
 Itt egy gomb,
 ott egy gomb,
 szivárvány blúzát
 próbálgatja a nyár.

Klotz Mária: Kannavirágsor

Természetlánc,
 kannatánc,
 rózsánád tenger,
 színes varázsmester.
 Ha kannavirágra gondolok,
 gyógy-Zalakaros jut eszembe,
 a csodálatos gyönyör-sorral,
 virágzó ágyásokkal,
 és csak szélesen mosolygok.
 Ha kannavirágot látok,
 nyári feeling árad lelkembe,
 pancsoló gyereksikollyal,
 zenés programokkal,
 és csak elképedve ámulok.
 Ha kannavirág tárul elém,
 rózsánádsor végtelenjét látom,
 fűrtös, aszimmetrikus leplekkel,
 lándzsás levéllemezekkel,
 és csak árad a nap felém.
 Rózsánádsor,
 látványmámor
 városi imázs,
 nyári entitás.

Dáma
 N. Sebestyén Katalin: Naplemente
 és az éjszakai Telihold

Orosz Cs. Bernadett: Lelkek tánca

Fényben járó lelkek tánca,
 Mint a tündérek lassú násza,
 Ringanak a szél dallamára...
 Ajkuk belekap a vágy sóhajába,
 Izzón vöröslük az érzelmek lángja,
 Vágynak csendben a közös csodára.
 Lelassul az idő, s megszűnik a tér,
 E ritmus fokozása katarzissal felér,
 Az ereikben lüktetve felforr a vér.
 Nincs ember, se angyal, se jövő, se múlt,
 A ma perceiben a szív egymásba nyúlt.
 S a jelenben a boldogság tüze kigyúlt.
 Táncolnak még, távol a tekintetektől,
 Messze a valóság retteneteitől,
 Begubózott pillangóként a zajos élettől.
 Kéz a kézben megpihenni vágynak,
 Hálát mormolnak ez isteni csodának.
 Majd a lelkek visszatérnek a földi szerepbe,
 Újra élük majd álmaikban éjjelente...

Fail Mihály:
A boldogság vándormadár
(Nótaszöveg)

A boldogság vándormadár,
Mégis mindig éjjel-nappal várjuk,
Ott van velünk álmainkban,
Néha-néha mi is vele szállunk.
Követjük őt, amerre jár,
Sokszor meg is látjuk,
Egyszer talán utolérjük,
De lehet, hogy soha nem találjuk.

És ha mégis bekopogna,
Tárjuk ki a szívünket előtte,
Mondjuk el, hogy nagyon vártuk,
De sok könnyet ejtettünk már érte!
Legyen nálunk örök vendég,
Csak ez minden álunk,
Ne szálljon el soha többé,
Maradjon itt mindörökre nálunk.

Fu Jen-Li: Életem

Madárdal kísér utamon,
Körülötted jár
minden gondolatom.
Estike illatozza reggelem,
éjjel hajnalka súgja:
Te vagy nekem.
Az aranyesőt issza
száraz szemem.
Megjöttél. Már van életem!

Kanizsa József: Szemed
(Feleségemhez)

a szememben maradt
arcod finom vonása
szívemben hű szíved
ritmikus dobbanása

s ahogy rám pillantasz
fény-szemed nézése
távozó lépteim
vissza-visszamérte

intó két karodban
nem a búcsú intett
visszaváró remény
fény-szemedben égett

Stefanic Alexander:
Csak nézlek...

Harapom szememmel a valóságod,
Lelkem simogatva becéz,
Suttogó árnyak kúsznak,
Kútként nyelem részegítő varázsod!
Halk szuszogásod kapaszkodik még,
Te odabenn, én idekint álmodom,
Együtt, veled, minduntalan!

Szabó Ferenc: Nyári esték

Ragyogóak a nyári csendes esték:
Az égbolt felettünk varázsos látvány,
A csillagok kigyúlnak, mint a fáklyák,
Arany homályba borítva az estét.

Ne fájjon az alkony álmos magánya,
Az este érezhető méla bújja...
Az éj ölelése arcodba fújja
A perzselő szavú szerelmi vágyat.

A szerelmes este... nyári illatok...
A mámor csilingelő szent harangja...
Jutottak éppen eszembe, ébredek:

Sötétbe borult kis utcán ballagok,
Az álmaidat látom új alakban
Elöttem haladni... vagy az életem...

Szedő Tibor:
Nyár hajába fűzött bokorrímek

A napsugár a
táj szemében
megmártózik,
a fény kontya
kibomlik.
Az árnyék
a ház falára
mosódik,
a nyár ajka
hús esőre
szomjazik.

Az idő
lábujjhegyen
oson,
tikkadt levelek
az ágakon.
A tó tükrében
szél ring
csendhajón,
virággjelmez
a bokrokon.

A rét
pipacstengerén
a lét
vitorlát bont,
a természet
az illatokból
koszorút font.
A nyár vászonra
álmodott
színeket ont,
égbolt a földet
csókolja viszont.

Turányi Terézia:
Rózsák vázában

Stefanic Alexander: Ám....

Hosszú órákon át,
hallgattam csörgedező patak suttogását,
Élveztem a madarak szerelmes énekét.
Hagytam, hogy bőrömet a nap finoman simogassa,
s a szél pajkosan a hajamba túrjon.

Hagytam, hogy egy könyv sorai messzire repítsenek,
fantázia és valóság határait súrolva.

**Dáma N. Sebestyén Katalin:
Visszafordíthatatlan vihar**

Égi ponyván milliárdnyi csillag
hajnali ködfátyol finoman leng a tájon,
téli-tavas szelíden tovaoson.
Harag és gyűlölet ül arcokon,
szívedben ezer csatát vívsz,
odabent üvölt a lélek, egyre csak
azt harsogja: elég, elég.
Kikeleti szél fújja a zsendülő ághúrokat,
csendesen gyászoljuk a békét és holtakat,
tömegsírbán fekszenek katonák,
gyermekek, idősek, asszonyok.
Mondd: mi volt a vétküek?
Túlerővel vívták szélmalom harcukat,
vérükkel pirossá öntözték a tájat és várost.
Ember! Ne nézzük közönyösen
e szívfacsaró élményt, hisz valós
a vérontás, a csatazaj.
Miért, mondd miért kell mindennapok
részesei legyünk ezen irtózatnak?
Fejünk felett összegyűlik a sok sötét felhő,
fájdalomtól itatott szívem zokog
a világ gyászából.
Józan értelem megszűnik; az érdek,
a hatalom a cél, pattan a szikra,
s lángol az égszínkéék égbolt,
vörhenyes lángok borítják a tájat.
A Földön dúl a harc, a háború;
ami még tovább élteti a lelkeket,
reménykedni egyszer kialszik a szikra,
háború helyett béke, megértés uralja
a hatalomvágyó ember elméjét.
Bízva bízzunk, hatalom és érdek helyett
győz a józan ész, és együtt építjük
gyermekeink, unokáink háborúmentes jövőjét.
Ember, vigyázz, mert a túlfeszült
új húrja elpattan, a felbolydult Föld
mérhetetlen vihara visszafordíthatatlan.

Iochom Zsolt: A tisztáson**Turányi Terézia fotója**

W. Kovács Ferenc: A napfény

Néha megbotlik a napfény az ablaküvegben
De kedvét nem szegi
Szivárványszínekre bontva fényét
A szoba falára vetíti
Mosollyá válik a fordított szivárvány
A te szíved sem marad mindig árván

Néha nem száll fel a harmat
A hóvirág szirmáról
Nem kap a naptól annyi meleget
Így is megél a hideg hóban
Illata vigasztal kósza szíveket

S néha a letaposott fűszál
Szelíden hasal a sárban
Pihen, mást úgysem tehet
A másnapot egyenes derékkal várja
Következő cipőtalp már nem töri meg
...
Legyen erőd, mint a fordított szivárványnak
Mosolyogj, ha kedved engedi
Kóbor szív, egy csokor virág, kemény cipőtalp
Néha hidd el - nem mind akar bántani

Papszi: A békére vágyva

Elárvult lelkem bolyong a kietlen világban,
Járom az utam, baktatok, célból még hiány van.
Lejt az út, elágaz, jönnek a kanyarok, keresztek.
Merre, hová jutok? Hol az, hol szeretnek?
Vaktában ténferegni fárasztó és céltalan.
Ha lenne is cél, oly nagyon messze van.
Tapasztalat, bölcsesség oly kevés e Földön.
Küzdök, fáradok, dolgozom, pénzemet költöm.
Keresem, kutatom, hol a galamb, s a termő olajág,
Hol szeretet, emberség, béke honol. Egy jobb világ.
Hol ember ez ember, nem egymásnak farkasa.
Hol biztonság, nyugalom honol, és megvéd a Haza.
Csak tudnám, merre menjek? Melyik az út?
Hogy elkerüljük az oktalán, véres háborút!
Hol nincs félelem, rettegés, az élet nem mostoha.
Hol nem a pénz a mérce, nem csattog a tőke ostora.
Csak, keresem, kutatom, e világban helyem nem lelem,
Szerető szülőt, ölelő testvért, boldog családot, ki van velem.
Hiába keresem, kutatom, talán csak álom, nem is létezik?
Gonosz, galád, gazember? Az a jó, ki letör, ki vétkezik?
Az öreg bolygón már oly kevés a bizalom, a szeretet,
Talán a nemes érzés írmagja is elpusztult, kiveszett?
Az nem lehet, hogy olyan élő lélek, olyan ember nincs,
Kinek ne kéne jó szó, ölelés, szeretet, a legszebb kincs!
Hé! Ti emberek! Fogjunk össze! Békét teremtünk!
Fogjuk egymás kezét, ne hátra, csak előre menjünk!
Én mennék, megyek előre, csak gyertek velem!
Együtt menjünk! Oda, hol béke és boldogság terem!

Hajdók Zsóka:
Jöjj, Isten kertje vár

Csendben nyílt a hajnal kapuja,
 Aludni tért a csillagok hada.
 Milliányi harmatcsepp
 Megpihen a kertemben.

A nap sugara átölel,
 Minden virágot felemel,
 Jönnek sokan a méhecskék,
 Bogarak, hangyák, a szép lepkék.

Hát jöjj, Isten kertje vár,
 Kinyílt a szarkaláb,
 S az ég vizébe belelát.
 Barátságok szövődnek,
 Élet van a kertemben.

Napfény, harmat, nyár.
 Zöld levél, alóla szőlőfürt kukucskál,
 Pár nap még és felkiált:
 Íme, itt vagyok, Isten lelke száll.

Szaladnak a napok,
 Szüret lesz, megjöttek a holnapok,
 Neked adom szívem-lelkem,
 Benne van a piros vérem.

Citromsárga a liget szépe,
 Szemed előtt nyílik minden este.
 Másnap délig mind elhervad,
 Velük együtt szívem meghal.

Hát jöjj, Isten kertje vár,
 Már elnyílt a sok virág,
 Jön helyette másik: piros, sárga, kék,
 Így üzen szeretettel az ég.

Milyen jó, mondják, hogy Noé szőlőt ültetett,
 Mikor, Isten lelke már a Föld felett lebegett,
 Édes nedvet csurgatott fürtjeibe,
 Tette mindezt szeretettel.

Nekem, neked, nekünk adta,
 Hogy gyönyörködhessünk abba.
 Olyan, mint a balzsam a testnek,
 Vidámságot hoz szívednek.

Hát jöjj, Isten kertje vár,
 Ül ide mellém, ha erre jársz,
 Nézd, kézfejemre szállt egy lepke,
 Barátaim, ez Isten üzenete.

W. Kovács Ferenc:
Szerelem kerekesszékben

Ahogy lemetszett gyümölcsfaág virágba borul
 Szíved, ha fáj is, szeretetre szorul
 Bár lábad nem mozdíthatod, hisz tested kerekeken halad
 A remény, hogy boldog légy, örökre veled marad

Kezed előre nyújtod, s ujjad hegyével érinted a másikat
 A két ujj, mint összeér, rajtuk a szerelem átszalad
 Átér, éget az energia, másik, kit érintettél, - ő sem léphet oda...
 Táncotok gördül, mint forgószél perdül, az égbe repül

Szédült keringő, csipő a ringó, karok a lábak, ölelnek-szállnak
 Felhők között, szivárvány hídon, a nap körül
 Már minden akadálymentes, csak az a két szempár a kedves,
 Bennük fénylik a boldogság
 Újra virágba borul, két gyümölcsfaág!

Balázs Erzsébet:
Szemed írisze

Szövögető álmok léptéke óriás,
 Emberi méltóság már a képzeletben.
 Lángoló szemekben száraz írisz virág,
 Törtetnek a tisztelt urak, észveszetten.

Ti nagyok, mondjátok; miért e vad világ?
 Millió áldozat félelem, rettegés.
 Isten teremtményét, értékeket igaz,
 Szívetekben nincsen semmi szégyenkezés.

Átvirrasztott éjek mosdatlan reggelén,
 Kedvesem, hallod-e, örülten sikoltom!
 Agyvelők árkokba lódnak szertesztét,
 Hozzad fűzött édes reményem kioltom.

Botladozó, fáradt, kiegészített városban,
 Megdobbanó szívek, közeledő béke.
 A hegedű hangja neked szól, szél hozza,
 Halálcsókot hintek szemed íriszére.

Orosz Cs. Bernadett: Hegyeim...

Hívna a hegyek, húznak vissza,
Bújna lelkem ölelő ormaikba.
Csendesen kér, jöjjenek végre,
Rám ragyogna az ég legszebb kékje.

Nem kérek gyémántot, sem csillogó pompát,
Hegyei tövében békés megnyugvást.
Lássam, miként tornyosulnak felém,
Kicsi szívem dobban, mennék felé...

Mennék s ülnék a tó partján,
Elámulnék hajnal csillogó harmatján...
Lennék ott az, ki sohasem voltam,
Ott elmondhatnám: szabaddá váltam!

**Németh Nyiba Sándor:
Letűnt kikelet**

Az idő letette a múlt kacagását.
A fájó kutatás értéktelent hoz rám.
Félve kereslek a szél suttogásában,
Élő meséid vidám kacagásában.

A hús érintéseid birodalmában.
Magamhoz hívlak a beszakadt múlt alatt.
Tanácstalanul bolyongok, sorstalanul.
Kialvó parázsra dobom a te hamud.

Benézek a repedő fák réseibe.
A jeges vízbe dobok lángoló tüzet.
Ordítva felfogom, nincs többé üzenet.
Zokogva átélem, letűnt a kikelet.

Erdős Sándor: Lélektűz

Ha úgy érzed, hogy itt van a vég.
Úgy érzed, hogy mindenből elég.

Érzed, kihűlt már a lelked.
Kihűlt az érzelem benned.

Érzelmek alá gyújts új tüzet.
Gyújtsd meg, ameddig lehet.

Ameddig erős tűzzel ég.
Erősebb lesz a gyengeség.

Kulcsár István: Hegyi kápolna**Kis Ferencné Elő Marika:
Visszanéztem**

Gyönyörű szép nyári nap van,
körülottem a megszokott hétköznapi zsongás.
Gyermekkorom emlékeit felidézve
biz ez igen lármás.

A mostani zajt, zsidongást
nem a régi, kedves halk nesz adja,
Ez már sokkal mesterkétebb,
elnyomja a felturbózott, nyüzsgő élet zaja.

Régen még a szeretet is
csendesebben közeledett felénk.
Ha munkából hazamentünk, ebéd után
megköszöntük édesanyánk vagy nagyanyánk főztjét.

Kalácsait, pogácsait
amit nekünk oly gyakran az asztalra tett.
Töpörödött, ráncos kezét
ezerszer is áldja meg az Isten.

**Figula Csaba:
Rémes álmok után**

Zaklatott a reggel,
Ezt a takaród is érzi.
Az álmvilágból
Ezért nem enged kilépni.

Melegen átölel,
Visszatart egy percre.
Mit korábban kezdtél,
Azt nyugodtan fejezd be.

Zárj be minden ajtót,
Csukj be ablakokat.
A lidérces álmok
Otthon maradjanak.

Ne kísértsék lelked,
Ébren lévő részét.
Ne fájdítsák szíved,
Akkor, ha felkeltél.

Így legyen szép napod,
Ha rosszat álmodtál.
Elernyedted testeddel,
Ha pokolban is jártál.

Kosztolányi Ági alkotása

**Iochom Zsolt:
Várrom**

csendes otthon a magány
magad épített falak között
te vagy a várkapitány
fekete szemek éjszakáján
boldogság kerít hatalmába
délről hajnalig dül a csók-csata
ostromolnak buja kacajok
támadnak rád ölelő karok
kiéheztetnek mosolyukkal
elvakulsz és evakuálsz
megadod magad
legyőzött a szerelem

**Ambrus József:
hintaszékben**

ajkamra friss csókot nem éget a szád
- vak szerelem prédája lettél
Lajosmizsén kihajolt a csalfa vád
s a hintaszékben kiutat kerestél
szívem ma nyitva – bárki bekerül
ezért virrasztok pár éjszakát csupán
könyvek között átfagyva egyedül
füstölögtem egy botrányos délután
- számodra a világ banda-szerep
messze dübörgés zürzavar az egész
mert az álarcot sokszor fölveszed
s a jószándék követe csak egerész

játékos eged férgekkel tele
balga tekintetben elfáradt mosoly
tegnap még tiszta volt a szeme
mégis a józan ész a padlóra omol
vak szívem az ölelést kereste
bús arcodon fáradt unalom van
garast kapirgálsz kiutat keresve
arcod ősz redői alatt boldogan

édes vádak készítették az indulásra
- vert szívemben olvad a fájdalom
ócska fiákered vágatott a romlásba
és magával vitte szerelmes dalom

Schafner Ágnes: Morzsa

Megbántam azt is, hogy megszülettem,
ehhez a világhoz kevés lettem,
ráébredtem, amit én szeretnék,
keves morzsa, mint negyedelt kenyér...

Osztozkodva, úgy is sok maradna,
de nekem nem jut morzsadarabka,
mások dobják ki, kéz, készakarva,
előtte furfanggal betakarva.

Nevezhetjük úgy is. Jól átverve,
hisz ilyen az élet, tudjuk, verve...
Morzsadarab fekszik földön fekvé,
szíve nem ver, kihúlt földön lelke.

Megbántam azt is, hogy megszülettem,
fehér lelkem mocsokkal van tele,
csak a fájdalom benne és a kosz,
az egész élet egy átkozott káosz.

MaR-IL. GALÉRIA: Szent Iván éji tűz

Turányi Terézia: Kékestetői látkép**Bardocz Imelda:
Készítve**

Vágyaimtól készítve,
Rohanok én észt vesztve,
Nem félek én semmitől,
Betelek én mindentől.

Legyen nekem imádságom,
Szívem szava királyságom,
Tudom én, hogy jól vagyok,
Sziporkázni akarok.

Veszem én a bátorságot,
Vállalom a kockázatot,
Teszek bele alázatot,
Nem feledem királyságod.

Hálás vagyok mindenért,
Nem feledlek semmiért,
Legyél mindig énnékem,
Verseimben végtelen.

**Szabó Márta:
Egy perc erejéig**

Hideget fúj a tavaszi szél
Dideregnek a fellegek
Szürkét fest a reggeli fény
Szívemben sincs kikelet

Szívemet gyász borítja
Sötét ruhában járok én
Lelkem csöppnyi vigaszt keres
Vergődven az élet tengerén

Mennyi kérdés gondolat
Fejemben válasz nélkül marad
Nyugalmat nem találva szalad
Minden perc minden pillanat

Látva nézek eget-földet de
Senki nem hiszi itt vagyok
Majd egyszer egy szép napon
Tán észrevesznek az angyalok.

Bene Edit:
Este a tóparton

Tónak a látványa megnyugtat,
mögöttem hagyom a gondokat.
Hallgatom a víz csobbanását,
természet szótlan csacsogását.

Gyermekkoromat felidézve
a játszó hullámokat nézem.
Nyugalom s béke körülöttem,
világba belefeledkezem.

Figyelem a vízpart életét,
a vonuló madarak röptét,
a tóban csobbanó varangyot,
vízen lebbenő vízipókot.

Szürkül az ég, leszáll az este,
izzik a Nap bíboros teste.
Fénye csillog víznek tükrében,
elbúvik a dombnak ölében.

Sápadt Hold sétálgat az égen,
fásult tompultságából ébred,
pislog a bolygók özönéből,
hízik az űrnek bödönéből.

Leül a fátyolos sötétség.
Fák közé bújik a kerge szél,
leveleket nyüvi, fésüli,
nyöszörög, halkul és elnyugszik.

Bagoly kuvikol a rengetegben,
őzbak kaffant bele a csöndbe.
Tücskök ciripelnek kórusban,
a vérszívók bőszen rajzanak.

Békák szerenádot adnak,
szerelemittasan vartyognak.
Lélegzik az erdő tüdeje,
mélyeket szippantok belőle.

Turányi Terézia:
Pipacsok a mezőn

Hermann Marika:
Őrizd a lángot

Őrizd a lángot, a lelked dalát,
Éld meg az élted, halld szíved szavát!

Zeng-bong az élet, és cseng-bong a dal,
Pendül a húr, míg a szív fiatal.
Lelkedben láng lobog, az élet szép,
Fényénél felragyog egy álomkép.

Őrizd a lángot, a lelked dalát,
Éld meg az élted, halld szíved szavát.
Zeng -bongó élet elszáll hamar,
Elpattan a húr, a sír eltakar.

Éld meg az élted, halld szíved szavát,
Őrizd a lángot, egy életen át!
Egy életen át,
Egy életen át...

Erdős Sándor:
Hajnali látogatók

Látogatók jöttek hozzám,
most e csendes hajnalon.
Fényes hajú boldogság is
lopakodva átoson.

Jött a remény és a társa,
vagyódás is beköszön.
Most is boldog. Bánat könnye
nem látszik az örömmön.

Betoppan a bú, a bánat.
Keserűség megjelent.
Félelem is ajtót nyitott,
rém hideg lett idebent.

Szerencse csak épp beköszön,
távozik is sebtiben,
ám a társa, balszerencse
ágyam mellett megpihen.

Itt maradt a bú, a bánat
elköszön a boldogság,
reménytelenségnek hangja
tölti be a kis szobát.

Glasz Mária: Balatoni alkony

Mintha csillagok sétálnának a vízen
Táncol alattuk a fényes, kékes, zöldes víz,
amíg látja a szem.
A kis hullámok versengenek,
Körülölvélve a messzeséget.
Nevetve járnak tündértáncukat,
Ámulva hallgatom kacagásukat.
Mert örömben kacagnak, hisz
indul a szezon, egyre több ember
hajózik a boldog hullámokon.
Szinte kedvem lenne alkonyatkor
Velük úszni és reggelre valahová megérkezni,
közben a szirének angyali énekét hallgatni.
Egy hajó, egy csónak sincs most
a vízen, alkonyatkor mind a dokkokban pihen.
Nem zavarja senki a kis hullámok sodrását,
Csillogó, fodros ruhájukat
Büszkén mutogathatják.

Kelemen Szilvia: Vasútállomás

A vasútállomás a fáradt lelkek tanyája,
Megtévelyedt árva szellemek szállodája,
Libegnek fel-alá lépcsőkön, átjárnak falakon,
Nehéz súlyú batyujukat nyögve hordják hátukon.

Hajnalban a síneken futkosnak, míg a szem ellát,
Néhány gyásztáncot jár, siratva jelenét s sorsát,
Fakó képükön átüt a lemenő hold utolsó sugara,
Eltűnnek ők, többet senki se akad a nyomukba.

Anyátlan szívükön csorbát üt az elmúló éjszaka,
Eltünteti testüket a békét hozó, finom zúzmara,
Gyötrelmes körforgás e lét, a szempár ugyanaz,
A vonat elfut, de az állomás mindig telve marad.

Ha erre hozna sorsod, vigyázz, nehogy itt ragadj,
Hontalan lelkek közt ne maradj, rögtön elszaladj,
Ha befolydogálsz a hajnali fény fakó világába,
Szürke ködbe burkolózol, elveszve a pirkadatba.

Fokkné Borbély Marianna: Párafelhők

Enyhén hűvös még a hajnal,
lanton játszik az égben egy Angyal.
Lágy dallamával ébreszti a természetet,
húrjaival meséli az éjszakai emlékeket.
Messziről, halkán bekúszik szobámba,
felébreszt mámorító, gyönyörű varázsa.
Közeleg egy újabb, csendes reggel,
keresem a csodát, vágyakozó szemeimmel.
Párafelhők lepik el a kicsi völgyet,
misztikussá változtatva a környéket.
Álmomban sem láttam ennél szebbet,
Angyalomnak köszönhetem ezt a varázslatos
percet.
Felnézek a végtelen magas égre,
Szemeimből könnyek csordulnak le a földre.

Kulcsár István: Anzix

Balogh Zsuzsa: A magyar tuning

(reklám adta ötlet alapján készült a vers és a portré is)

Ott van az erő a szemeinkben,
A „csakazértis” a tetteinkben.
Kézfogás a bajok felett,
Kitartásunk egymás mellett.
Mindenkinek van két karja,
Szebbet, jobbat tud alkotni, ha akarja.
„A kicsiből kihozzuk a nagyot”
Képes mindenki tettekre váltani, amit megálmodott!
Az élet néha térdre kényszerít,
De nem pusztít el, hanem megerősít.
Ennél nagyobb a fénye a magyarnak!
Annyi mindent adott már ennek a világnak.
A semmiből is újra tudja kezdeni,
Ideje hát a tudásunkat előkeresni.
Amit őseink ránk hagytak, tovább kell adnunk,
Legyünk büszkék arra, hogy magyarok vagyunk!
Mindenki a maga helyén szépet, jót alkosson,
Hogy a világ előttünk fejet hajtson.

Németh Nyiba Sándor:

Elmúlás-zivatar

Csámpásra járt cipóm előkelő helyre került.
Mégfésült életemben felébredt, ami elnyűtt.
Belerázta a zsákjába a valóság súlyát.
Zörgő kacatok aranyhangon csengtek az utcán.

Ráültem az árokperti csendre, semmi sem fájt.
Lágy esőcseppjeiket hullatták a ringó fák.
Velük sírtam az elmúlás zivatarában,
Még utoljára a kedvemért hajlongtak az ágak.

Cserna Ferenc: Új élet-kenyér

Kisasszony havára pergő lett a búza,
Elment már a szekér zsákkal a malomba.
Finomlisztet hozott cserébe a gazda,
Lisztet ládikába önté, a kamrába.

Szorgos háziasszony merít egy szakajtót,
Kamra elé teszi rögvest a dagasztót,
Új liszt kerül bele, meg ami kell, sorba,
Az új élet-termést tésztává dagasztja.

Szaladj fiam, János, gyűjtsd be a kemencét,
Közben imádkozzál, „Uram, adj szerencsét,
Adjad családomra áldásodat bőven,
Kenyeret ehessünk minden esztendőben.”

Balogh Zsuzsa:
Szoboszlai Dominik grafitportré

Gazdasszony a tésztát kerekre formázza,
Sütőlapátjával kemencébe tolja.
Miután megsültek, kiveszi, takarja,
Az asztalra teszi, felszeli a gazda.

Új lisztből sült kenyér lapul a kosárba,
Első nagy királyunk, Szent István napjára.
Sokszor megeredt már az „ereszet alja”,
Mire új kenyérke került az asztalra.

Boda Mária: Az eldobott mindennapi kenyérünk

Régóta nyugdíjas vagyok, így naponta sétára indulok. Utam iskolák, boltok mellett visz el. Megdöbbenve tapasztalom, hogy mennyi kenyér, kifli, zsemle van eldobva. Az utak mentén árokba hajtva végzi az imába foglalt mindennapi kenyérünk. Nem tudom, mikor és miért dobják ki ezt az alapvető élelmet. Az újság, a TV is sokat foglalkozik a pazarlással. Mennyi élelem megy szemétkébe, veszendőbe! Pedig sok ember éhezik, hazánkban és más külföldi országokban is.

Több megbecsülést érdemel ez a ma már nem is olcsó, legalapvetőbb élelmünk!

Régen vászontarisznyából, zsákból kézzel szórták a búzaszemeket az anyaföldbe. Ma pedig okos gépekkel történik mindez. Volt, mikor a kenyérért háborúk dúltak, néha még ma is. Régen a mi családkunk is sort állt a jegyre kapott kenyérért. Hajnalok hajnalán kellett érte menni, hogy jusson belőle.

Mennyi aggodalom, fáradság, imádság kell, hogy a magból termés legyen! Ennek a gondos munkának ennyi a becsülete? Gondoljunk bele, ehhez kell a földművesek, a molnárok, a pékek áldott keze, hogy mi reggel megvehessük a friss kenyeret, péksüteményt.

A szülémtől /dédnagyamama/ és az én szüleimtől tudom, a kenyér maga az élet. Ezért írom ezeket a sorokat fájó szívvel, mert becsülni és értékelni kellene a ma már olcsónak nem nevezhető drága kenyérünket.

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Kincs a földön**

Mikor beszélni kezd a gyermek,
az első szó, mit kimond és megérthet:
mama, mama,
ez a legtöbb gyermek első szava.

Megszülettem, s ezt drága,
jó anyámnak köszönhetem,
úgy őrzöm, mint egy kincset,
örökké féltem és szeretem.
Barna szeméből a jóság fénye ragyog,
s akár a pacsirta, úgy dalol.

A világ legnagyobb kincsét őrzöm,
boldog vagyok vele itt a földön,
e drága szülőföldön,
s melegség árad szívemen át,
midőn kimondhatom e szent szót:
Anyám!

Czibere Anita: A rózsza álma

A rózsza álma, hogy
szépségét ontsa a világra,
ölelkezik napsugárral,
csókot is ad ezerszámmal.

A napfénynek csókja édes,
szirmát bontja kedvesének,
szirmot bontó szerelmes fény,
rózsavirág tündöklőn szép.

Rózsavirág mesés, ékes, s
nem tud róla, szerénységes.
Jóságát és kedvességét,
miránk szórja minden ékét.

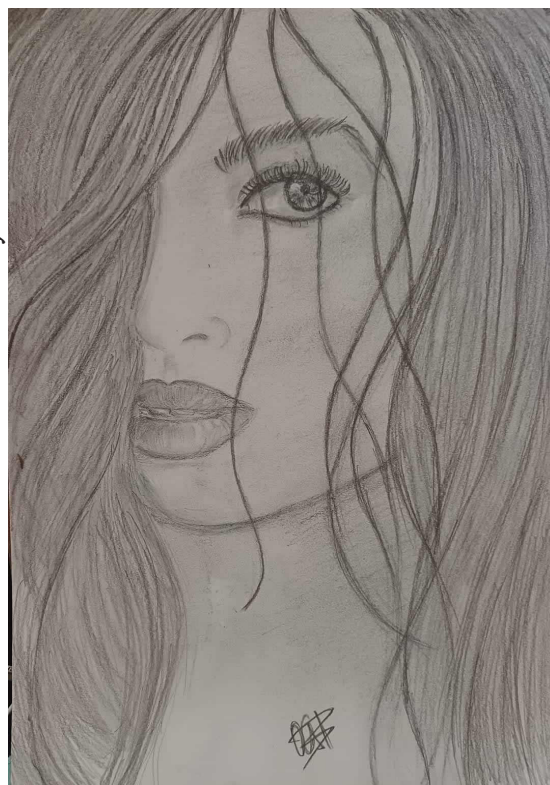
Ragyog, ragyog, mit egy csillag,
szétszórja a sugarakat,
élete is csillagéltű,
üstökösként tünékeny mű.

Az éjszakát ő nem csodálja,
szirmait is összébb zárja,
a sötétség nem barátja,
csak a napfény minden álma.

Fokkné Borbély Marianna rajza

Orosz Cs. Bernadett rajza

**Dr. Veress János:
Anyák napjára**

Áldd meg uram az édesanyákat,
A mindenre figyelő gondos anyákat,
A fáradhatatlanul ténykedő szolgálkat,
Kik életükkel, példájukkal a többiek előtt járnak.

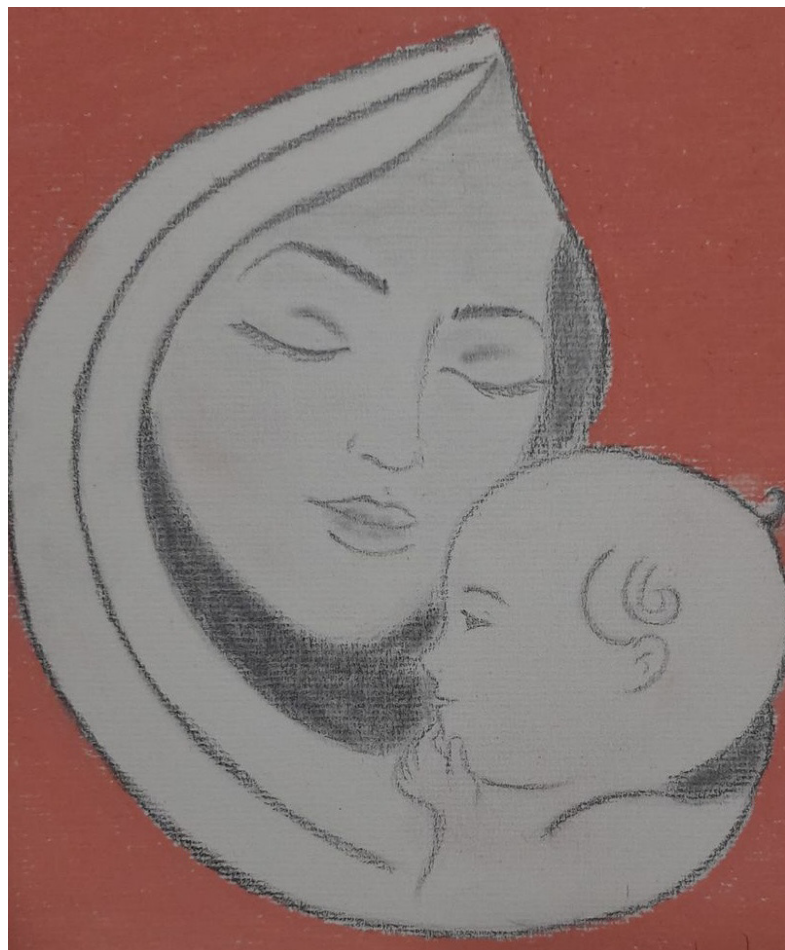
Rajtad kívül csak róluk van tudomásom,
A végtelen szeretet és megbocsátás igazi álom.
És ők képesek isteni mivoltod szikráját táplálni,
A feltétlen szeretet és elfogadás csodáját előadni.

Megjavítják és éltetik a világot
A romlással szemben, s nem fog rajtuk átok,
Mert szívünkben él a Te áldásod,
Köztünk élve építik a Te világod.

Szálljon áldás a könnyes arcukra,
Örök hálánk legyen jutalma harcuknak.
Gondosan szüntelen, nem fáradtak soha,
Legyen a sorsuk bármilyen mostoha.

Jobbá teszik sorsunk, csodálom őket,
Az angyalszárnyak nélkül köztünk élő nőket.
Ha gyermekük nincs, hát gondozzák a világot,
A Földanya sorsában osztozik mindnyájuk.

Áldd meg, Uram, az édesanyákat,
Mert ők teremtik a világnak az édesapákat,
Fiakat, lányokat adnak a világnak,
Ha élnek, kezükben, ha nem, a sírjukon legyenek virágok.

Orosz Cs. Bernadett: Szeretet

Medit festmények-Martinovics Edit alkotása

**Dáma N. Sebestyén Katalin:
Legdrágább kincs: Danikához**

Szépséges bájod mennyei ötvözet,
két gyönyörű szemed lángoló bűvölet,
úgy csillog, mint megannyi gyémánt,
kettőnk között létrejött egy összekötő varázs.
Szemedbe nézve megfakul minden fény csillogása,
eltörpül minden aranyló csillag ragyogása.
Minden reggel mosolyogva ébred a Nap,
égszínkék brokátot játszik a mennybolt,
általad a sors egy óriási gyémántot adott.
Drága kicsi Danika!
Boldogan ébredtek minden reggel hangodra.
Szívem legmélyebb vágyának valója
téged átölelni, s ringatni karomban.
Felhők mögött mindig süt a Nap,
mosolyod akár az éji milliárdnyi aranyló csillag.
Néma dalom szép üzenet; ékes zsoltár,
halld meg lelkeim őszinte imáját.
Te vagy az éltető napsugár, felhőket ölelő
szépséges szivárvány, de Te vagy az éjt betöltő,
fényárban úszó holdsugár.
Te vagy, kit örökké ringatnálak,
magamhoz ölelnék, minden
lélegzetemmel neved lehelném.
Rólad ébren is álmodom, te csodás kis élet,
kit imádok, s egyben félttem.
Tudom, Te vagy az életem,
s féltve őrzött legdrágább kincsem.

Bene Edit: Eső után

Bene Edit: Császár lilium

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Az ifjú dalnok**

A szilveszteri éjszakában
felsírt egy csöpp gyermek,
egyszerű parasztházban
az ismeretlen világra érkezett.

Midőn növekedni kezdett,
kitárult előtte a természet csodás világa,
s szülőföldjének Kiskunfélegyházát vallotta.

Szerette az Alföldet,
a gémeskutas, végtelen rónaságot,
már diákként csodálta a színészeket,
kik megnyitottak számára egy új világot.

Nem kímélve egészségét,
éjjel-nappal dolgozott,
egy ország ismerte meg nevét,
mikor tolla nyomán
életre kelt „János vitéz”.

Kirobbant a forradalom, s ő
lelkes dalnokként emelte a néphez szavát,
dicső volt a márciusi forradalom,
hőse: a pesti ifjúság.

A szabadságért harcolt,
s meghalt érte fiatalon,
de örökké él csodás költészete.

Mitták Ferenc:

Az Alma Materhez

a dabasi gimnázium születésnapjára

Réges-rég akácfák és szántók,
királydinnye, líciumbokor,
no meg a híres futóhomok
uralkodott ezen a tájon.

Jöttek aztán termékeny évek,
új reformok és dolgoz népek,
tudós Kaszinót építének,
iskolát minden gyermekének.

Telt-múlt az idő, évre jött év,
gyarapodott a gazdag vidék,
és egyre több diák okosult,
már nemcsak apáitól tanult.

Hatvanéves vagy, jó iskolám,
első diák voltam hajdanán,
együtt teremtettünk hagyományt,
büszke vagyok ennyi év után.

Hatvanéves Alma Materem,
szép tanévekre emlékezem,
tanulásra, felelésekre,
diákcsínyekre, szerelmekre.

A csecsemőből felnőtt lettél,
minket is életre neveltél,
azután utunkra engedtéél,
itt maradt bennünk a sok emlék.

Szeretnék ismét diák lenni,
mindennap termeidbe menni,
okos tanárookra figyelni,
élet-tudást újra szerezni.

Zéhát írnék, könyvet olvasnék,
még több ismeretet szereznék,
társaimra jobban figyelnék,
nekik mindenben segítenék.

Egykori iskolám, mentorom vagy,
a szép emlékek megmaradtak.
Köszöntelek születésnapodon,
neked hála, rád áldás szálljon.
(2024 nyara)

Soós-Gyórfy Katalin alkotása

Fail Mihály:

Egy baleset története

Van nekünk egy jó barátunk,
A harmonika tudósa,
Ki szerzett egy újabb címet:
A beton árkok meósa.

A történet úgy kezdődik,
Hogy meghívták őt zenélni,
Kínálgatták sörrel, borral
Ezt illik is elfogadni.

Szólt a zene, zengett a dal,
Csodás volt a hangulat,
A zenész és a vendégek
Jól érezték magukat.

Éjfél körül lett záróra,
A fülekben még szólt a dal,
Zenészünknek ajánlották,
Hazaviszik kocsival.

A művész úr ezt nem akarta,
Bár hölgyek kérték meg erre,
A biciklit választotta,
És ez lett az ő nagy veszta.

Karikázott a Fő utcára
Nem is látszódik Aldiba,
Csak amikor hazaért,
Akkor történt a hiba.

Elvétette a leszállást,
Az egyensúly is elveszett,
Úgy, ahogy volt, biciklistől
Az árokba beesett.

Nagy nehezen csak kimászott,
S a tükörbe benézett,
Akkor vette észre bizony,
Nyoma lett az esésnek.

Másnap reggel kiballagott,
Hogy megnézzze a színhelyet,
Akkor látta meg, hogy sajnos
A beton is megrepedt.

A nótakör összefogott,
Ezt nem hagyjuk annyiba,
Javasoltuk: minden árkot
Fedjenek be gumival.

Az önkormányzat elfogadta,
Helyeselt a testület,
Hogy soha többé ne történjen
Ilyen csúfos baleset.

Mártonné Terézke:

Mese utca, mese házikóval

(egy hely, ami elvarázsolt: 2023. augusztus 25-én)

Egy házikó a Malom utca végén,
Malom-sarok lett neve az idén.
Ha ránézel a kis házikóra,
Elvarázsol annak a látványa.
A falak mind hófehérre festve,
Ablakok és az ajtók szürkére.
Az udvaron láthatod a teraszt is,
Rajta a csodás kemence díszlik.

Ha belépsz e meseházba,
A csodát csodák követik:
A falakon ódon hengerelt minták,
Vakablak polcait "Edit" kerámiák díszítik.
Körbenézve, ámulatba esve,
Találkozol egy-egy tonett székkel.
A sarokban régi, karos fotelek,
Középen a cserépkályha díszleg.
Az asztalokon világos színű abroszok,
Rajtuk fatálakban falatkák sorakoznak,
S az előétel mellett sajtos kiflik mosolyognak.
Felsorakozik a család: Tibor és neje, Ági,
Társuk, Schulcz János, s a gyerekek, Patrik és Dóri,
Akik kedvesen kínálgatták a vendégeket.

Ebbe a környezetbe jó volt megérkezni,
Jó volt enni, inni, jókat beszélgetni!
A felsoroltakat csak fokozta
Az ízes ételek látványa, harmóniája.
A kínálat: bélszín zöldborsós mártással,
Sült kacsa, párolt vöröskáposztával,
Újhartyáni, finom hagymás krumplival.
Na, de ki ne hagyjam a csirkecombot,
Párolt zöldségekkel.
Finomabbnál finomabb ízek kavalkádja
Adott élményt az ízlelőbimbóinknak.
Minden egyes falat után
Boldogan néztünk egymásra,
Jelevén megelégedettségünket.

Újhartyán, e mesés étteremmel
Bevonult a gasztronómia történetébe.
Büszkék vagyunk a Rizmajer családra,
Mert hírét viszik a szép Újhartyánnak.
Újhartyán "Mislen-csillagos" étterme,
Én így propagálom, és az elkövetkezőre
Sok sikert és sok vendéget kívánok!
Szeretettel Teréz mama.

KÁZSÉ alkotása

Papszi: Táncoló évek

Megláttalak, rám néztél.
Csak pillanat, indultál, elmentél.
Szívem dobban, csak álltam ott.
Lényed rezdülése áthatott.
Soká néztem még léptedet.
Követtem szememmel. Csak képzelet?
Jöjj, kedves, jöjj vissza felém!
Táncoljunk az ég kékítő tengerén!
Karjaink egymásba fonódva.
Járjuk a táncot pörögve, forogva.
Éltünk kevés, oly közel a vég.
Csak járjuk! Öleljünk még! Még!
Együtt jártuk azt a táncot,
Akkor minden oly szépnek látszott.
Aztán jött az aljas kór, betegség.
Elragadott, nincs többé feleség.
Szép évek. Együtt nem lesz már soha.
Lám, lám, az élet ily mostoha.
Elmentél, nem látlak már.
Lelked vándorló fecskemadár.
Eljött az ősz, mennie kell!
Fülemnek többé már nem énekel.
Hamvait rejti szürke urnafal.
Maradtam itt önnön magammal.

**Stefanic Alexander:
Leültem az idő lépcsőjére**

Gondolkodni a miérteken, hogyanokon.
Sopánkodni utcahossznyi álmokon.
A mázsás léptű márvány fokokon.
A hátrahagyott mosolyokon.

Révedezni fiatal, csetlő botladozásaimon.
Kacagni az erőtlen szárnycsapásaimon.
Visszanézni arra, ki voltam.
Látni, hogy porszemből mivé váltam.
Bolond vigaszágban, könnyes valóságban.

Mélán ízlelgetni korszakok borízú csókjait.
Megőrizni elhalványult ölelések névtelen titkait.
Idő derekára suttogni szívem szavait.
Bezárni számtalan korszak elnémult sorait.

**Ambrus József:
Casanova-szerepben**

Casanova már úgy sem leszel
magadat gyűjtsd fel ne a világot
üres a szoba - senki sem figyel
a mítoszból magad is kizárod
meddő volt a tegnapi kísérlet
mégis mintha virágzó káprázat
kéjes szemével zabolázna meg
de vége lett a hajnali drámának
kedélyes préda - fizetett szökevény
- szürkületben hitvallásom épül
a sekély lápon néhány költemény
vad lovaginákkal összebékül

a fedélzeten cirkuszi bolyongás
valami még fészkel az erekben
ördög büntetése a szívromlás
mégis Casanova vérebe rekedtem
sosem szabad végképp kijózanodni
elvegyülök üveges tekintetedben
- háttal állok muszaj tiltakozni
mert szétfoslott semmivé lett a sze-
mekben

törvényes kalandok félórája ez
- vigyázban állok a főszerepben
mert Casanova vére mégis kötelez
s a játszmában étvágyad lehettem

Iochom Zsolt: Szerelem

Dr. Veress János:
Almavodka

Hallom, létezik egy kis titkos labor, ahol pálinkát főznek, és nem almabort.
 Mivel téged ez érdekel, elmondom újra: az eper követte a meggyeset,
 Egy-egy korty, és máris megszületett egy pohárka diópálinka!
 Almavodka, almavodka, te vittél el a tévútra!

Bizonyosság kellett, és bár volt tüzes vized, az üvegen át hosszan nézhetted,
 A hold fényében fürdött, kidugózva. Megbűvölt s égette ajkadat,
 Leláncolt, nézve a poharat, és ajkadra lopta magát végleg: Becherovka!
 Almavodka, almavodka, te vittél el a tévútra!

Én próbáltam, hát ennyi telt, proszitra szó már nem felelt,
 Egyedül ittam, ha más már nem bírta. A Jágermeister úgy bódított,
 Hogy annál jobban már nem is tudott, lila ködben úsztam, halleluja!
 Almavodka, almavodka, te vittél el a tévútra!

Kipróbáltam és megfelelt, újabb pohárral nyeltem el,
 Vegyes volt vagy szilva, már senki sem tudja.
 S bár lehet, hogy alig lépkedek, az italpult elé úgy léphetek,
 Hogy nyelvemen nincs más, mint almavodka!
 Így berúgva, úgy berúgva mikor voltam, a jó ég tudja!
 Almavodka, almavodka, te vittél a tévútra!

KÁZSÉ: Várakozás

Titokzatos félhomályban a megállóban, dideregve vacogok... a sok hó a fa ágairól mind a nyakamba potyog... egyfolytában toporgok... szüntelenül óreá gondolok... ugyan merre jár... mikor ér ide már... ahogy így magamban mélézok... újjjéééé, mit látok... a sarkon befordul éppen... legalábbis nagyon remélem, hogy nem csak homályos téli délibáb, mely szemem előtt táncot jár... alig várom, hogy ideérjen... s valóban ő az... el sem hiszem... csak tíz percet késett... örömmel repülök karjaiba... s rövid pillanat múlva... csilingelő hangon mondja: Tessék vigyázni, az ajtók záródnak...

Fekete Edit: A spejzban

A legfelső polcon tartózkodott, és onnan nézett le az alatta levő polcokra és az azon levő befőttes-üvegekre. Ismételten megállapította, hogy ő itt a legjobb helyen van, és különben is a legeslegszebb. Ugyan mit akarhatnának azok a semmi befőttek! Az a színtelen alma- vagy őszibarackbefőtt! Ő nem véletlen van a legfelső polcon, rögtön a kis ablak mellett, rögtön szemben az ajtóval. Ha valaki bejön, rögtön őt látja meg legelsőnek. Róla még olyan gyönyörű színt is elneveztek, mint a meggy-piros. A celofánszoknyácskája is igazán szép és cakkos lett, és még a befőttes guminak is olyan színe van, mint neki. Úgyhogy teljes az összhang. Mivel ennyire jól sikerült és tökéletes, nem szeretne csak úgy egy gyümölcslevesbe kerülni! Még rá gondolni is borzasztó lenne, hogy hozzáérjen és keveredjen a többi gyümölccsel! Egy mindennapi piskótatészta belefulladni is borzasztó lenne! Még mit nem!

Ő ennél sokkal többre érdemes! Inkább egy ünnepi torta tetejét szeretné díszíteni, mondjuk egy születési torta tetejét. Az mégiscsak elegánsabb és ünnepélyesebb! Igen, annak a kis szőke hajú, kék szemű kislánynak a tortáját, aki néha beoson a spejzba, és a kredenc legfelső fiókjából elvesz egy-egy darab csokoládét. Az ő tortájára kerülni, az csudajó lenne! Ott lehetne az ünnepi asztalon, mint például a csigatészta az ünnepi húslevesben! Nem úgy, mint az a vékonyka cérnametélt.

Az olyan vékony, hogy folyton csak eltörik. Nem is teszük, csak gyors levesekbe. A múltkor is hallotta az anyuka hangját, hogy „főzök ki gyorsan a zöldséglevesbe egy kis cérnametéltet, mert az olyan gyorsan megvan.”

Na, arról a beképzelt lebbencstésztáról már ne is beszéljünk! A múltkor is azzal dicsekedett, hogy belőle nem csak levest lehet főzni!

Amikor jönnek a hajdúsági rokonok, őt beleteszik a bográcsba, és slambucot készítenek belőle! A rokonlátogatás pedig igazi ünnepi alkalom!

A kredenc másik fiókjában a kekszek sorakoznak szép sorban. Ott a legbeképzeltőbb a győri édes keksz! Mert őt mégiscsak egészséges alapanyagokból készítették, a tetején még minta is van, és őt uzsonnástasokban az iskolába is elviszik. Így még világot is lát! Bezzeg az állatfigurás keksz! Az csendes, pedig a nagymama, a nagypapa és a copfos kislány is abból vesz a legtöbbet.

Meg a csokoládékból.

Nyílik a spejz ajtaja, és a nagymama dugja be rajta a fejét. Egyenesen ránéz.

De gyönyörű ez a meggybefőtt! Szinte vétek hozzányúlni! Mégiscsak megbontom délután. Ma van Tinuskámnak a születésnapja, mire hazajön az iskolából, sütök neki egy gyümölcstortát, és a tetejére ráteszem ezt a szép egészséges meggysemeget.

Már keresi is a tortaformát a sütéshez. Igen, ez jó lesz, végig ez volt a vágya, ezt szerette volna az ünnepi asztalon látni! Hozzá mégiscsak ez illik a legjobban. Egy igazán ünnepélyes alkalom.

A nagymama dudorászva kezd neki a tortasütésnek. Hogy fog örülni az ő kis unokája!

Már látja is maga előtt a csillogó szemeket, és már hallja is a csilingelő hangocskát.

Ma van a születésnapom, így többet is ehetek a tortából, ugye? Ha marad, akkor szeretnék vinni az uzsonnádobozamban a Dorkának is! Ugye vihetek? Majd a nagyszünetben megesszük együtt. Végül is így teljesült a nagyratörő meggybefőtt álma, utoljára nemcsak örömet szerzett, hanem még világot is látott.

Nagy-Kóré Mária: Nyári lepke

MaR-IL. GALÉRIA: Balaton adta élmény

Feljött a telihold a Balaton fölé. Aranykoszorúval fonta körbe ezüstösen csillogó fényét. Arany- és ezüsthíd a Balaton felett... csodás látvány és érzés! Pára és a víz illata vonja át a sikamló, fickándo­zó fényeket.

A déli part hívogató fényei is kigyúltak.

Zakatoló vonat, a „Piroska” hangja. Balatongyörök felől, a Szent Mihály állomásnál átsuhan, lassan, lomhán igyekszik tovább Vonyarcvashegy és a keszthelyi végállomás felé. Ráér, ma senki nem siet. Hosszú hétvége van.

Velem szemben a Szent Mihály-dombon a kápolna csalogató, mégis misztikus fénybe borul. Jelzi a 40 halász csodás, szerencsés megmenekülését a jég fogságából.

Varázslatos, misztikus hely! Tücsökzene és a pihenésre készülő nádirigók, békák hangja - mind idehallatszik. Talán csak a tücskök bírják a végső­kig, a leghosszabban az esti zenélést.

Felettünk a vashegyi erdőben vacsora utáni csivitelés, beszélgetés hallatszik a madársoka­ ságtól. Kicsinyek kérde­ getik a szülőket.

A szülők kedvesen, csi­ cseregve válaszolnak. Ugyanez a beszélgetés, madár­csicsérgés hallat­ szik kora hajnalban is... Csodálatos, családias, egyedi hangok! Felejthe­ tetlen!

Közben ülök a fröccste­ raszomon, és élvezem a természet hangját, illa­ tát, fényeit.

A levegőben a nyár eleji virágillatok. Az udvaron a hárs már bontja virá­ gait..., látom és érzem. Bódító! Szélcsend.

A Balaton, a víz, a ker­ temben és a környe­ zetemben, a frissen vágott fű illata is elvarázsol. Ugyanúgy, mint a Balatonra szélcsendben kime­ részkedő néhány vitorlásnak a látványa, a kis ha-

jótestek által küldött szellő is küld fényt, mozgást, illatot. Aztán a pár halászcsonak üzenete halsza­ got fúj a part felé, halászlé, sült hal illatát.

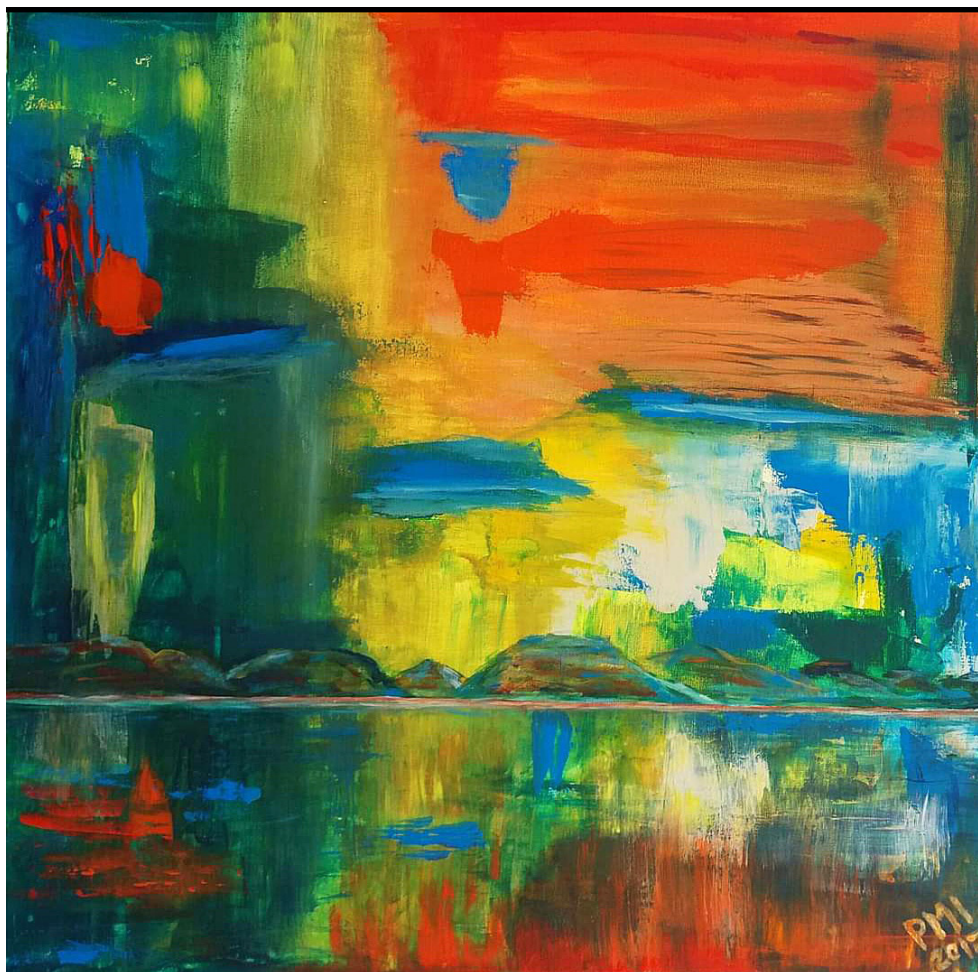
Most nem hallom a főúton közlekedő autók zaját, mert elnyomja a tücskök ciripelése, békák kuruty­ tyolása, madarak csicsérgése...

Most nem hallom a játszótér zavaró zaját, a sikol­ tozást, kiabálást, üvöltözést, a csúnya beszédet, a kavicsok szórását....

Mást hallok..., a Balaton hangját, az erdő zenéjét, a madarak csivitelését, a vitorlások, halászcsona­ kok suhanását, a balatoni kavics apró zörejét, a nádas susogását, a tó illatát, az erdő tiszta levegő­ jét, átítatva a telihold fényével!

Mostanra teljesen beesteledett. A balatoni égbolt csillagokkal teli, nyugodalmas jóéjszakát kíván.

Balaton, Vonyarcvashegy, köszönöm!

MaR-IL. GALÉRIA:
Nyári balatoni hangulat

Erdős Sándor: A művész úr

Bronzovits művész úr megigazította magán a kabátját, ami lágyékban kissé bevágott, ezért ropant kényelmetlenül érezte magát. Joggal kérdezi a nyájas olvasó: ugyan milyen úton-módon tud egy kabát lágyéktájon bevágni? A válasz egyszerű, bár a végkifejletig tartó út már nem is annyira. Tulajdonképpen a művész úr a kabátot éppen nadrág gyanánt használta, ugyanis nem is olyan régen kártyázott a Kék Bagolyhoz címzett vendéglátó helyiségben.

Ám, hogy miképpen függ össze az ördög bibliájának művészete a nadrágként viselt kabáttal, azt azonnal elmesélem. Előbb azonban ismerkedjünk meg Bronzovits Ottokár művész úrral. A belvárosi csehókban csak Ottinak szólított egyed egy rejtett tehetség, egy igazi művész volt. Percek alatt le tudott a torkán gurítani pálinka formájában bármilyen nagy összeget. Erre még itt, a szakmában üzött alkoholizmus őshazájában sem sokan voltak képesek. Ennyi talán elég is Ottokár úr bemutatására, hiszen ennél többet ő sem tudott volna magáról mesélni. A múltja sötét, az alkohol ködébe burkolózott számára. A kulcsínról csak annyit, hogy azzal nem büszkélkedhetett hősünk. Torzonborz haja, gondozatlan szakálla egyenruhába öltöztette a belvárosi kocsmák társasága között. Illata oly erős volt, hogy egyszer az állatkertben egy bűzös borz szerelmet vallott neki, amikor Bronzovits úr illuminált állapotban bolyongott eltévedten a város közepi vadonban.

No, de térjünk is rá a történetre, ami a furcsa öltözködési szokáshoz vezetett. Történt egy nap, hogy a művész úr akut pénzhiánya erős garati kiszáradást okozott számára, ezért megfelelő összegek felkutatásához kezdett. A közeli bevásárlóközpont parkolójában üres üvegek gyűjtögetésével töltötte a napot, bízva benne, hogy összegyűjt annyit, amennyinek az ellenértékéből le tud ittasodni. Csalódása határtalan volt, mikor a nehéz munka után még egy üveg borra való sem jött össze. Kevés csörgő aprójával a zsebében búsan ballagott a közeli csatorna felé, amit otthonának tarthatott. Gazsi, a környék „rókája”, aki szívesebben turkált mások zsebében, mint a magáéban, valószínűleg meghallhatta a csörgést, mert megszólítva a művész urat, azt ajánlotta neki, hogy megtöbbszörözheti kevés vagyunkját a közeli Kék Bagolyhoz címzett műintézményben kártyajáték jóvoltjából.

Bronzovits úr sohasem kártyázott, de csábította a lehetőség, és így elfogadta az ajánlatot.

A belvárosban csak kaszinónak hívott intézmény egy valaha jobb időket látott fogadó pincéjében működött a törvény őrzőinek szeme előtt rejtve. Nagy összegek itt sohasem fordultak meg az asztalok és zsebek között, ám az itteni igényeket, valamint hamiskártyásokat ez maximálisan kielégítette. Miután Ottokár úr a ruhatárban - ami a pincelejárattal melletti fászládban merült ki - leadta a kabátját, belépett a ködös Albiont idéző műintézménybe. A hasonlat nem a szépségnek, hanem a füstnek szól, ami olyan tömény volt, mint az ital, amire a művész úr olyannyira vágyott. A folytatást már nem nehéz kitalálnia az olvasónak. Hősünk még a gatyáját is elveszítette a játék folyamán, és így fordulhatott elő, hogy a szerencsésen ruhatárban hagyott kabátját használta nadrág gyanánt. Ugyanis a megjelenésre azért adni kell!

Pósa Anikó alkotása

Batuskáné Kiss Katalin: Elsőbálozó volt az unokám

Alig kezdődött el a 2024-es esztendő, egy felejthetetlen élmény részese lehettem, amelyet szeretnék megosztani veled, kedves Olvasó.

Immár negyedszázados hagyománnyá vált, hogy minden év novemberétől általában február végéig tart a bálók időszaka az általános és középiskolákban. Az egyik dabasi általános iskola végzős diákjai között ott van/volt a legidősebb unokám, Lotti, aki már tavaly, az ősz folyamán említette, hogy a nyolcadikosok táncolni fognak a szülők jótékonyági bálján. Lotti - a kezdet kezdetén - még húzódozott a tánctól, többen is győzködtük, hogy vállalja be, hiszen elsőbálozónak lenni talpig érő, hófehér, csillogó, abroncsos báli ruhában csodálatos élményt jelent majd nemcsak a szülőknek, a vendégeknek, a tanároknak, hanem elsősorban nekik, táncoló diákoknak is. Hiszen az est fénypontja a végzősök tánca, ez teszi fel a koronát a tanárok által szervezett vidám műsorra! Csak nem akarsz ebből kimaradni? – kérdeztük tőle nap mint nap. Olyanok leszel, mint a menyasszonyok! Szabad-e egy ilyen lehetőséget elmulasztani? A folyamatos biztatás, bátorítás, unszolás meghozta a várva várt eredményt, pár napon belül megtalálta a párját, és a próbákon nem kis lelkesedéssel, heti két délutánt „feláldozva” gyakorolták a lépéseket, a koreográfiát. Mint utóbb Lottitól megtudtam, nagyon izgalmas dolog volt olyan fiút keresni, aki hajlandó volt a táncra, illetve hozzá, mert a fiúk mindenféle kifogásokat találtak, kérték magukat, végül minden összejött, és a három végzős osztályból tizenöt párnak sikerült megegyezni: táncolni fognak. A kezdeti izgalmakat még tovább fokozta a ruhák kiválasztása. Mert nemcsak a jótékonyági bálra, hanem az azt két héttel követő farsangra is kellett gondolni, hiszen ez az iskolai rendezvény évek óta a nyolcadikosok táncbemutatójával kezdődik, amelyet szintén óriási érdeklődés kísér. Ami a ruhaköltemények kiválasztását illeti, az bizony nagyon izgalmas volt! - mesélte Lotti. Alig várta, hogy az egyik korábban megtekintett budapesti menyasszonyruha-szalonban végre felpróbálhasson néhány csodálatos darabot. A bőség zavarával küzdött, olyan gyönyörű báli ruhák sorakoztak előtte! Dupla öröm volt számára ez a ruhapróba! Hosszas válogatás, próbálgatás után végre sikerült a kedvére valót kiválasztani: egy vakítóan fehér, acélgyűrűs, váll nélküli, csipkeszegélyes, flittertől csillogót, és egy hasonló rózsaszínűt a farsangra.

És január végén érkezett a nagy nap: a gyakori és hosszas próbák meghozták az önbizalmat, a jókedvet, mindenki türelmetlenül várta, hogy a jól begyakorolt koreográfiát bemutathassák. „A kezdetekhez képest egész jól belejött mindenki. A fiúk is sokkal ügyesebbek lettek, szerencsére nem léptek rá a ruhámra, nem taposták meg a lábamat, és bátrabban öleltek, forgattak” - folytatta Lotti a beszámolót. A bál kezdetére zsúfolásig megtelt az iskola aulája, ahol elsőként az igazgató úr köszöntötte elismerő szavakkal a megjelenteket. Hiszen nagyon sokan váltottak belépőt, még többen vettek pártolójegyet, a befolyt összegből pedig taneszköz vásárlás, gyermekrendezvények, jutalmazások lesznek az adakozóknak köszönhetően. Én már a kezdés előtt másfél órával megérkeztem, így biztosítottam az első sorban az ülőhelyemet. A rövid megnyitó után néhány osztály szintén bemutatott egy-egy rövid táncot, majd a nyolcadikosok következtek. Minden szempár a két, félkör alakú emeleti lépcsőre tapadt, innen érkeztek a párok, felváltva, jobbról majd balról. A lépcsőkről leérve név szerint bemutatnak minden táncost, és a következő néhány percben rajtunk volt mindenki szeme. Alig vártam, hogy az én kis unokám is pördüljön egyet, miközben elhangzik a neve. Felémelő érzés volt látni, hogy milyen boldog! Hát még én! Derékig érő szőke, göndör haja vállára omlott, égszínkék szemei csak úgy ragyogtak! Bájos mosoly bujkált kissé kipirult arcán, ahogy párjával a nézők elé perdült! Látszott, hogy nagyon izgul! Elindult a zene, és szinte hiba nélkül, büszkén, örömteli arccal táncolták végig a koreográfiát. Akkora volt a sikerük, hogy meg kellett ismételnünk a táncot, de őket ez sem zavarta. Örömmel tették! Én pedig még egyszer gyönyörködhettem bennük! Büszke és boldog voltam, hogy ez velem megtörténhetett, hiszen bő ötven évvel ezelőtt híre-hamva sem volt ennek a szép hagyománynak. Csillogó könnyel a szememben néztem végig ezt a csodát! A közönség hatalmas vastappsal köszönte meg a produkciót, hiszen nemcsak a saját, hanem a másik gyermek táncában is gyönyörködhetett. De hátra volt még egy kis meglepi: apukák, anyukák, ismerősök, papák, mamák - köztük én is - pördültem egyet Lottival. Boldogságunkat, az örömtől csillogó könnyes szemeket, mosolygó arcokat, a boldog párokat rengeteg fotó örökítette meg, amit a mai napig őriz a mobiltelefonom.

Németh Sándor: Ballagás

Visszatekintés

Megérkezett a május, a ballagások ideje. Ahogy látom a fiatalokat örömmel, vidáman, felszabadultan, nagy virágcsokrokkal a kezükben, mindig eszembe jutnak a régi ballagások és az érettségi találkozók. Első ballagási élményem 14 éves koromban volt, amikor nagyapám elvitt az ötvenéves érettségi találkozójukra. Gyerekfejjel csak csodálkoztam, ámultam, hogy az az öt öreg és az egy még öregebb ember miért borul sírva egymás nyakába. Ők 1908-ban érettségiztek, átéltek két világháborút, két forradalmat, kevés jó és sok rossz évet. Örültek egymásnak és boldogok voltak, hogy bár az élet másként rendelte, szétszórta őket az ország különböző pontjaiba, mégis az osztályból ennyien még találkozhattak. Ezt az érzést én csak sokkal később éltem át és értettem meg.

1962. Ünneplő ruhában álltunk az iskola udvarán, vártuk a ballagást. Az igazgató úr tiszteletünkre, még egyszer megkondította az iskola harangját. Elindultunk az épületben, tanteremről tanteremre, és az alsóbb évfolyamos diákok tiszteletünkre felálltak. Mi még diáksapkát hordtunk, és az osztályunkban a padra mindenki kitette a sapkáját. Amikor a saját osztályunkba értünk és megláttuk az üres termet és sapkáinkat, mindenkinek könnyes lett a szeme. A ballagás befejeztével éreztük, hogy egy korszak zárult le mögöttünk. Az érettségi banketten megfogadtuk, hogy minden 5. évben találkozunk. Ez így is történt. Volt, aki minden találkozón megjelent, volt, aki csak egyiken-másikon, de sajnos néhány osztálytársunk sohasem jött el, azonban mindig tudtunk egymásról információval szolgálni. A találkozón büszkén és boldogan mutattuk elért eredményeinket, később családjainkat. Ahogy haladtunk az időben, egyszer csak azt vettük észre, hogy elszállt ötven év. Ekkor megfogadtuk, hogy ezentúl évente találkozunk. Sajnos az utóbbi két évben a járvány ezt meghíúsította. Most készülünk az újabb, immáron a hatvanéves találkozóra, amely szervezés alatt áll, hiszen a közeljövőben lesz. Mindenki boldog s örül, hogy ismét megtarthatjuk a találkozót, és az ország távolabbi pontjairól érkeznek egykori diáktársaim, hiszen mi is szétszóródtunk oda, ahova az élet sodort bennünket. Mindenki örömmel vállalta, hogy szeretett városunkba, Salgótarjánba visszatér a találkozóra. Olyan híre lett a városban

ennek a találkozóknak, hogy bár iskolánkban ma már más középfokú intézmény működik, az igazgatónő lehetővé teszi, hogy még egyszer végig ballagjunk az épületben, és megtekintsük régi tantermeinket. Azt gondolom, nem túl sűrűn fordul elő, hogy hatvanéves érettségi találkozó megtartására kerüljön sor, s a 34 fő közül még 17-en részt tudunk venni, s örvendezhetünk egymásnak.

Olyan ritkaság a mai világban, hogy egy osztály 60 éven keresztül tartja a kapcsolatot, s évente örömmel találkozik, hogy erről a helyi sajtó is szeretne hírt adni.

Kívánom a mai fiataloknak, hogy a középiskolában eltöltött 4 év olyan szoros barátságokat, kapcsolatokat alakítson ki, hogy hosszú évtizedeken keresztül örömmel és szeretettel találkozzanak. Az osztálytársi szeretet olyan örökség, amely semmi más szeretethez nem hasonlítható, mással nem pótolható, és örök életre szóló.

Medit festmények: Martinovics Edit alkotása

Szabó Ferenc: Bohóc segít!

Egy évvel ezelőtt, az egyik szépen ragyogó májusi reggelen, csak úgy lazán, ahogy felébredtem, egy szál pólóban sétáltam ki a kapuhoz az újságokért. Éppen megfordultam, hogy visszainduljak a házba, amikor a kerítésen kívülről halk nyüszítés ütötte meg a fületem. Kinéztem a lécek között... Egy kölyökkutya kuporgott valamiféle kartondobozban... Gyorsan kiléptem az utcára, és közelebről is megvizsgáltam a csöppséget. A kis labrador talán hathetes lehetett. Amennyire ránézésre meg tudtam állapítani, viszonylag jó állapotban volt. Szerintem valamikor éjfél után tehették le a kapunk elé, mert mi nagyjából akörül érhattünk haza, és akkor biztosan megtaláltuk volna.

- Na, gyere csak, kisöreg! - mondtam neki halkán, miközben kiemeltem a dobozból. - Hadd nézzek meg közelebről...

- Eszedbe ne jusson! - szólalt meg mögöttem váratlanul a feleségem. - Nem fogadhatjuk be! Éppen elég nekünk Herkules! Te is tudod, milyen állapotban van szegényke! Szerintem úgyis csak baj lenne belőle, ha összeengednénk őket.

- Ugyan már, majd megszokják egymást... Nem kergethetjük el csak úgy! Látod milyen kicsi, egyedül nagyon gyorsan elpusztulna!

- Hát... nem tudom... - próbált ellenkezni.

- Megfürdetem, megetetem, megitatom és vigyázok rá! - kezdtem alkudozni. - Azután majd keresek neki egy jó helyet.

Miközben beszélgettünk, a kezemben tartott kölyök melegen csillogó barna szemeivel hol rám, hol páromra nézett, mintha érezte volna, hogy most dől el a sorsa.

- Jól van... Csinálj vele, amit akarsz...

A kölyköt visszahelyeztem a dobozba, és abban vittem le az udvarra. Letettem az árnyékban, hoztam neki enni- és innivalót, úgy gondoltam, jó helyen lesz itt, amíg eldöntöm, hová költöztessem véglegesen. Amíg elvégeztem délelőtti teendőimet, addig volt időm kitalálni. Másfél óra múlva visszatértem, és legnagyobb meglepetésemre a doboz az oldalán feküdt, a kutya pedig eltűnt. Minden lehetséges helyre benéztem, de nem találtam sehhol. Aztán kíváncsiságból elindultam a nagy diófa alatt álló, szőnyegekkel és szivacsos párnákkal kényelmessé tett régi kutyaház felé. Csak remélni tudtam, hogy ott találom. Hát... ott

volt... Nem hittem a szememnek! Hozzábújt Herkuleshez és békésen aludt.

Nejem kedvencéről, Herkulesről tudni kell, hogy nem egy kutya, hanem egy kék nibelung fajtájú tízkilós cica, ezért is volt meglepő számomra, hogy magához engedte a kiskutyát. A főúri megjelenésű macska hét éve, háromhónapos korában került hozzánk, és ma már teljes jogú családtagnak számít. A kis jövevény (akit nem sokkal később a Bohóc névre kereszteltünk) érkezése előtt egy hónappal vettük észre, hogy Herkulesnek rohamosan romlik a látása. Először csak az tűnt fel, hogy egyre óvatosabban, lassabban mozog, majd szinte minden eléje kerülő akadálnak nekimegy vagy átesik rajta. Több állatorvoshoz is elvittük vizsgálatra. Közülük kettő azt mondta, hogy valószínűleg szürkehályog támadta meg a szemét, de aggodalomra semmi ok, mert műtéti úton lehet gyógyítani. Egy másik megesküdött arra, hogy ez bizony zöldhályog, és ő az egyetlen, aki ezt hosszan tartó gyógyszeres kezelés után gyógyítani tudja. Végül felkerestünk egy szakorvost, aki gyorsan kiderítette, hogy a látásromlás oka genetikai eredetű, a vége biztosan a teljes vakság, és jelenleg még gyógyíthatatlan. A hangja tele volt részvétellel, miközben magyarázta, hogy Herkulesnek milyen nehézségekkel kell majd megküzdenie, és ez szerinte majdnem lehetetlen feladat. Felhívta figyelmünket arra a lehetőségre, hogy az állatoknál engedélyezett az eutanázia, ezzel pedig megkímélhetjük a cicát a későbbi elkerülhetetlen súlyos sérülésektől és fájdalomtól. Erről a megoldásról természetesen hallani sem akartunk!

És jól döntöttünk, mert Herkules rendkívüli elszántsággal, a következő néhány hónapban a szemünk előtt tanult meg együtt élni a vaksággal. Nem érték sérülések, szóval meglepően jól boldogult. Bár mint később kiderült, ez Bohóc segítségével nélkül biztosan nem sikerült volna...

Míg bennünket majdnem teljesen lekötött doromboló kedvencünk betegsége és állandó felügyelete, addig a csöppnyi szörgombóc szinte észrevétlenül fejlődött, és lett belőle egy vidám, barátságos és kicsit szertelen, de jól fejlett labrador lány. Amikor végre vele is elkezdtünk foglalkozni, azonnal látszott, hogy hihetetlenül okos, intelligens jószág. Mindegy volt, mire tanítjuk, mindent rögtön megértett, bármit kértünk tőle, azt vonakodás

nélkül végre is hajtotta. A barátságosan meleg tekintetéből, a viselkedéséből, minden mozdulatából érezni lehetett, hogy nagyon hálás nekünk.

Aztán három héttel ezelőtt, egy csendes vasárnap délelőtt a hintaágyon ültem és olvasni próbáltam, de folyton elvonta figyelmem Herkules és Bohóc hangoskodása. Szokásuk szerint játszottak. A macska, vakságából adódóan kicsit szolidan, a labrador viszont nem fogta vissza magát, ugyanis játék közben folyamatosan ide-oda lökdöste, vonszolta vagy éppen rángatta játszótársát. Sokáig figyeltem őket, és közben gondolkodtam a látottakon. Ekkor villant belém a felismerés, hogy amit a párommal eddig egy játékos kutya pajkosságának véltünk, az valójában jól kiszámított, és precízen végrehajtott céltudatos tevékenység. Ahogy néztem őket, egyre biztosabb lettem abban, hogy Bohóc nem rángatja, lökdösi a cicát, hanem határozottan irányítja, terelgeti. Attól kezdve feleségemmel tudatosan figyeltük őket, és megpróbáltuk megérteni, magyarázni a kutya viselkedését, azt, hogy mit és miért tesz. Reggelente Bohóc mindenre odafigyelve kivezette Herkulest a kutyaházból, elkísérte a teraszhoz, ott leültek és megvárták a reggelit. Amikor egy kapuhoz vagy ajtóhoz értek, egyik mellső lábával irányította társát, hogy az még véletlenül se menjen neki az oszlopnak vagy ajtófélfának. Este pedig türelmesen visszavezette őt az alvóhelyére... Napközben pedig játszottak vagy aludtak az árnyékban. Pár nappal később, amikor estefelé éppen a levágott fűvet gereblyéztem össze, a párom hangjára lettem figyelmes:

- Apus, gyere gyorsan! Siess! - kiabálta meglehetősen izgatottan. - Gyere már! Nem fogod elhinni, mi történik!

Igaza volt... Tágra nyílt szemekkel, hitetlenkedve álltam mellette... Meglepetésemben néhány percig csak levegő után kapkodtam... Tényleg nem akartam hinni a szememnek! A telek nagyobbik részét kitevő, szépen parkosított kertben, a fák és bokrok között Bohóc futkározott szélesebesen... És ott rohant mellette... Herkules! Ami döbbenetes volt számunkra, hogy nem szaladt neki semminek, minden útjába eső akadályt időben kikerült. A sokból magunkhoz térve siettünk, hogy minél hamarabb véget vessünk az örült mulatságnak, mielőtt még valami nagyobb baj lenne belőle... És akkor meghallottuk, hogy futás közben a labrador alig hallható mordulásokkal, rövid vakkantással,

nyüszítéssel utasításokat ad, így közvetlen közepében tudja tartani a vak cicát, akiről lerítt, hogy rendkívül élvezzi a száguldást... Meggondoltuk, és nem avatkoztunk közbe, hagytuk őket játszani... Herkules teljes biztonságban volt barátja mellett...

Elég nehéz napirendre térni afölött, hogy az egy évvel korábban a kapu előtt hagyott aprócska szőrös anélkül, hogy bárki idomította vagy tanította volna rá, saját megérzéseire támaszkodva Herkules vakvezető kutyájává képezte magát. A fiatal kutya mindenféle emberi segítség nélkül kidolgozta egyedi módszerét, mellyel segítheti, irányítani tudja és oltalmazhatja megvakult barátját. Bohóc olyat tett, amiről eddig úgy gondoltuk, hogy arra kizárólag egy érzékeny emberi lény képes, mert minden külső kényszer nélkül, nemcsak a szemét osztotta meg Herkulessele, hanem a barátságát, szívét és lelkét is. Példát mutatott nekünk együttérzésből, segítőkészségből, önzetlen szeretetből, de azt is mondhatnám, hogy megmutatta, milyen az igazi EMBERSÉG!!!

Nagy-Kóré Mária: Meditáció

Bardocz Imelda:
Hol vagy?

Kereslek az érzelmekben,
Elbújtál a kételyekben,
Szeretnék megtalálni,
Ne kételkedj, legyen bármi.

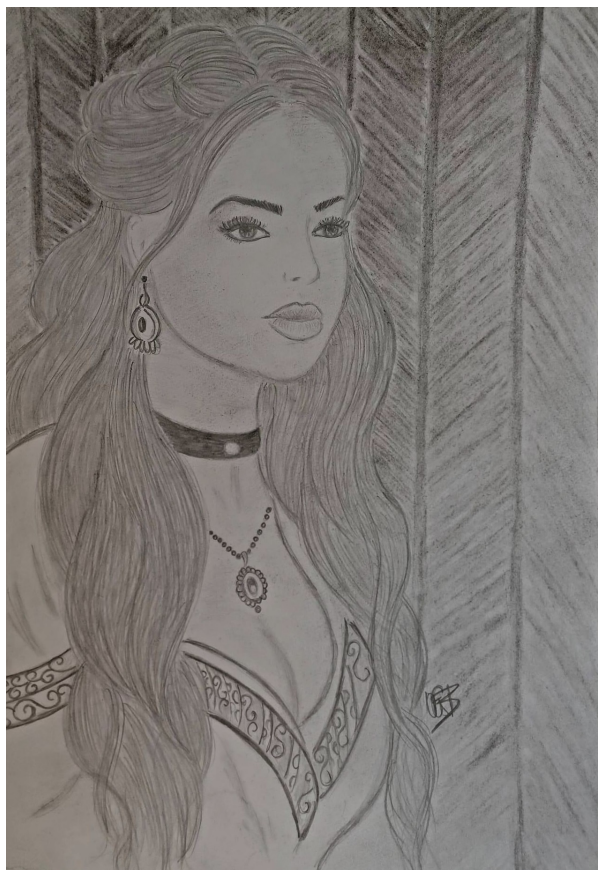
Bíznod kell az érzésedben,
Belemenni vakmerően,
Nem visz téged téves útra,
Tudja mi a szíved dolga.

Érzelmesen megindulni,
Vágyaiddal útra kelni,
Kitartóan hinni, bízni,
Vágyaidat nem feladni.

Meglesz ennek gyümölcse,
Csak hinned kell benne,
Együtt fogunk szüretelni,
A jó termést begyűjteni.

Szabó Márta:
Szeretni lettem

Szél zúg az utcákon...
Bennem csendesül a vágy.
Már miért is futnék oda,
hol rám senki sem vár?
Múló időmet nem adom el,
ne vesszen pokolba lelkem!
Míg vagyok a Földön,
szépre, jóra emlékezzem.
Széttépett lelkemet
meddig biztatám?
Az utolsó percig,
míg bele nem fáradám!
Fogadj hát hűséget
magamnak, én szívem,
Büszkén emeld fel
arcom képedet.
Ne láttass szemem
fájdalmas sírást,
Szeretni lettem...!
S ez itt a varázs.
Sakálok útján lábam, ne lépj,
Állj meg az úton! Nagy most a tét.
Élni, élni, hinni, remélni!
Minden napon át, csak boldognak kell lenni.

Orosz Cs. Bernadett alkotásai

Iochoom Zsolt:
várj

fázol – és nincs,
ki betakarjon,
gyertyákat gyújtok,
ne lássam oly
sötétnek az életet.
álmatlan éjszaka
csodáért könnyörgök
kesergő imám
hallod-e odafönn?
mily balga sokszor
az ember
csodára vár
boldogság helyett.
türelem...
- rózsafüzér -
ki mer szeretni,
az él igazán,
s számára virág
nyílik
századunk gazán.
nyáréjszaka van,
mégis - fázok,
s csak rád várok!

Bene Edit: Sárgyerekek

Guti Pista a kertjük végében csörgedező patakhoz vitte fürödni három csöppségét. A kislányok becsobantak a hús vízbe, pancsoltak, lubickoltak, akár a békaporontyok. Fürdés után kifeküdtek a bányadt parti fűre, itatták a napot, hunyorogva néztek a forrásba. A tüzes korongtól barnultak, mint a piruló galóca. Amíg sütkéreztek, szülőjüknek bolondos ötlete támadt. A kisvödörrel merített vízzel feláztatta a földet és gyúrható, ragacsos masszát produkált belőle. A nedves materiából várat építettek, pogácsát szaggattak, vidáman játszadoztak.

Édesapjuk gondolt egy bolondságot: meztelen testüket bokájuktól a nyakukig sárral bemaszatotha, majd hagyta rájuk szikkadni a latyakot.

- Szépen felöltöztetek benneteket, veszek nektek új cipőt, szép ruhát, aztán piperézhetek! -mondta. Olyanok lettek, akár a dagonyázó vadmalacok. Jól elbíbelődött velük, és amikor készen lettek, sandán rájuk mosolygott és hazatessékelte őket.

- Menjetek anyikához, mutassátok meg csecseruhátokat!

Elindult a határ felé, a gyerekek pedig viháncolva, röhögcsélve, ugrándozva iparkodtak az udvarukba. Kuncogva léptek anyjuk elé. Ahogy Irma meglátta lányait, elfogta a nevetés, együtt hahotáztak. Összecapta két tenyerét és felkiáltott:

-Te jó Isten! Sárgyerekek! Mit csinált veletek apika? Na, jöjjön csak haza, lesz neki nemulass!

Jókedvükben fuldoklásig nyerítettek. Édesanyjuk a több hektoliteres, esővizet tároló betonhordó mellé sorakoztatta csöppsegeit. Kezébe vette a közelben lévő vödört, az állott vízzel telemerítette, és nyakuk közé lötytyintette. Pillanatok alatt odalett apjuk kreációja, elázott a sárruhájuk, folyt róluk a szutykos lötyty. Párszor megismételte a műveletet, megtörölgette póre testüket, és napozót adott rájuk. Nem akart szünni kacagásuk, röttyögésük.

Heherészésük hirtelen síri nesztelenségbe fulladt, mert Gutinénak eleredtek a könnyei, magához ölelte csemetéit. Pici lényükkel értetlenül álltak előtte, nem értették, hogy mi történt, mitől lohadt le Irma jó kedve. Néztek, mint vásárban vett kismalacok. Később tudták meg, hogy anyjuknak esze ágában sem volt apjukat korholni. Az öröm könnyei hullottak, boldogság hatotta át lelkét, hogy gyermekei ismét együtt lehetek édesapjukkal, aki a recski szabadulása után végre boldogan ölelte magához családtagjait.

Bene Edit fotója: Napozás

Batuskáné Kiss Katalin: Barna kutyánk...

Aranyosi Ervin: Ha szemébe nézel című versének első néhány sora már elárulja írásom témáját: egy édes kiskutyáról szeretnék írni, aki talán féléves lehetett, amikor ajándékként érkezett középső fiam otthonába mintegy 17 évvel ezelőtt.

„Ha szemébe nézel, szeretete árad,
számára nincs semmi értékesebb nálad!
Sosem kicsinyel le, megbecsül, értékel,
szeretettel szolgál egész életével.

S milyen keveset kér, csupán az idődet,
csupán simogatást, kedvességet tőled.

Elég, ha ránézel, már ezért is hálás.

Könnyebb általa a jó emberré válás.”

Kezdetben hárman élvezték egymás társaságát, aztán egy napon hirtelen és váratlanul ketten maradtak: a fiam és a kiskutyája. Hogy miért? Megnyugtatlak, kedves Olvasóm, nem történt semmi tragédia, egyszerűen az élet így rendezte mindhármuk sorsát. Ám a kutyus nem maradhatott otthon egyedül, gazdáját naponta várta a munka, így a reggeli indulás amolyan szertartás lett: a kocsiajtó kinyílt, Barna - mert így hívták - egy szempillantás alatt ott termett a jobb első ülésen, és együtt érkeztek az autójavító műhelyhez. Elindult a nap, és kis kedvencünknek én lettem a „pótgazdája”, mondhatnám: „pótmamája”. Hiszen nem ülhetett a gazdi mellett, társaságra vágyott, igényelte a törődést, a figyelmet, és kölyökkutyaként nagyon szerette a különféle csipogós, csörgős játékokat, amelyeket néhány nap után sikerült „harcképtelenné” tennie. Pótlásuk persze nem maradhatott el.

Milyen is volt ez a kis törpe négylábú? Pekingi palotakutyánk barna, kissé hosszú testű; gömbölyű, nagy, kidülledt szemű, alig 4-5 kilós; 50-60 cm hosszú, görbe, kifelé álló lábai kb. 15 centi magasra emelték a földtől. Kerek a pofija, nyomott turcsi az orra, szív alakú, vörösseszőkében végződő lógó fülei futás közben csak úgy lebegtek! Úgy tudom, oroszláncutyának is nevezték/becézték, hiszen olyan oroszláncszerű megjelenése volt: nyakán dús sörény, mintha szőrkoronát viselne, egész testét, lábát dús, hosszú, világosbarna szőrzet borította - innen a Barna név -, amelynek rendkívül finom és puha volt a tapintása. Hátán kissé durvább, hasán annál finomabb! Itt-ott barnásvörös foltok díszítették a bundáját, négy lábán bézs és fehér színű „cipőket” hordott. Testéhez

képest viszonylag hosszú farkát mindig felemelve tartotta, ugyanis nem szerette, ha vizes, sáros vagy homokos lesz. Testének tisztaságára nagyon kényes volt! A lakásban jól érezte magát, semmi rosszat nem csinált, órákat töltött egyedül is, ilyenkor lustálkodott vagy éppen játszott. Játékosága, ragaszkodása mellett azonban feltűnően akaratos volt, de azért - jutalomfalatok ellenében - sok mindenre megtanítottuk. Ám az is gyakran előfordult, hogy csak azt csinálta meg, amihez éppen kedve volt. Történt egyszer, hogy az egyik plüss játékát miszlikre szedte, darabjait szanaszét hordta az étkezőben, és mindezt azután, hogy épp rendet tettem a lakásban. Hát persze, hogy ezért nem dicséretet, hanem szidást kapott! Ezzel pedig teljesen belegázoltam a lelki világába! Fogta magát, és úgy megsértődött, hogy az étkezőajtó előtt nekünk, családtagoknak azonnal hátat fordított, mintha mi ott sem lettünk volna, később a füle botját sem mozdította a békítő, engesztelő szavakra, és ezzel a szinte tüntető testtartással fejezte ki rosszállását, sértődöttségét. Sem a kedvenc ételével, sem játékaival, de még simogatással sem tudtuk kiengesztelni. Közeledésünkre az addig kezesbárányként viselkedő palotapincsi erőteljes morgással válaszolt. Soha nem gondoltam volna, hogy ezt valaha is megteszi velünk. Mit szeretett még a játékon, simogatáson túl? Természetesen a kutyakozmetikát! A számára rendszeresített fésű és kefe otthon napi használatban volt: bundáját mindig gyönyörűen tartottuk, felváltva ápoltuk, és nemcsak ő, de a felnőttek, gyerekek is nagyon szerették, ha megsimogathatták. Ám a kutyakozmetika mindent vitt! Ott havi rendszerességgel megfürdették, formásra megnyírták a sörényét, hosszúra nőtt, már-már loncsos szőrét, majd hajszárítóval megszáritották. Végül következett a készre fésülés-kefélés, és utolsó mozzanatként a parfüm! Egy óra múlva messziről illatozva, tisztán, fitten, kissé „megkopasztva” tért haza erről a szertartásról, amely után szemmel láthatóan rendkívül jól érezte magát. Valósággal kínálkozott a simogatásra, a dajkálásra! Egy másik alkalommal édesanyámat kértük meg, hogy vigyázzon rá, a fiam és én néhány órára magára hagytuk őket. Ekkor azonban baj történt! Mint utóbb kiderült, Barna észrevétlenül kiszökött a kapun - soha nem csinált még ilyet -, és felfedező útra indult a kör-

nyéken. Anyukám teljesen kétségbeesve fogadott! - Barna eltűnt! Épp akkor, amikor ő volt megbízva a felügyeletével! Természetesen mindhárman a keresésére indultunk, sorra járva a házakat, felzaklatva a környék összes kutyáját, akik hangos ugatással fejezték ki nemtetszésüket a háborgatás miatt. A kitarató keresés eredményre vezetett. És mit gondoltok, ki találta meg? Hát éppen az anyukám. Amikor a fiam meglátta a kapuból, hogy az utca végéről sétál vele haza, miközben a kezében békésen pihent, élvezve ezt a kitüntető helyzetet, először az ijedtségtől, majd a meglepődéstől szóhoz sem jutott. - Mama, hogy sikerült megfognod és fölemelned? Ezt ugyanis a gazdiján kívül senkinek sem engedte meg, a kozmetikában is kikötve hagyta magát szépíteni. Anyukám a legnagyobb nyugalommal felelte: - Ott volt az utca végén, egy bokorban pihent, odamentem, fogtam és feleltem. A szökést némi dorgálás követte, és ezután nem fordult elő, igaz, hogy mi is jobban odafigyeltünk Barnára. Telt-múlt az idő, és azt vettük észre, hogy a kutyus egyre többet pihen, kevésbé igényli a kényeztetést, a simogatást. Étvágya sem volt a régi, csak ímmel-ámmal ette még a legfinomabb falatokat is. Időnként aprókat nyüszített, üres tekintettel bambult ki a fejéből, már nem örült annyira, ha valaki simogatni szerette volna. Veszített fürge-ségéből, éberségéből, és ami a legfeltűnőbb volt, hogy kis pofájának mindkét oldalán őszesfehér

szőrök jelentek meg. Metszőfogai lassan kihullottak, a többi pedig megsárgult, fogköves lett. Többször kellett kiengedni, hogy a dolgát elvégezze. Arra azonban kezdettől fogva ügyelt, hogy még véletlenül sem történjen ilyesfajta baleset bent a lakásban. És ami a legszörnyűbb volt: mind gyakrabban kapott epilepsziás rohamot. Ettől nemcsak ő szenvedett, hanem mi is, főleg a látványtól, hiszen családtagként élt köztünk pici korától fogva, mindennel kedvében jártunk, rengeteg szeretetet adtunk neki, és ő ezt hálával, ragaszkodással és viszont szeretettel köszönte meg. Minden jel arra mutatott, hogy Barna felett eljárt az idő. És valóban! Az oltási könyvét megnézve már betöltötte a tizenharmadik évét. Fel kellett készülnünk a legrosszabbra, arra, hogy egyszer elveszítjük. Én nem akartam ezt a pillanatot megélni! Az utolsó éjszakáját a fiam szobájában töltötte, neki jutott az a kemény megpróbáltatás - mert az volt -, hogy kis kedvencétől, aki annyi örömet, boldogságot hozott az életébe, örökre búcsút vegyen. Akkor hajnalban összegömbölyödve gazdija kezében végleg elaludt, Barna elment. A bánattól érzett fájdalom másnap mindnyájunk szemébe könnyet csalt, hiánya lelki-leg nagyon megviselt bennünket. Úgy éreztük, egy családtagunkat veszítettük el. Apró sírhalom jelzi a kertben borostyánnal befutott nyughelyét, amelyen minden évben mécsest gyújtunk a szomorú évfordulón.

Kulcsár István festőművész alkotása

Kulcsár István: Reggeli idő

Fekete Edit: Petőfi összes...

Életünk folyamán olyan sok minden ér bennünket. Találkozunk jóval és rosszal egyaránt, melyek valamilyen formában velünk maradnak, akár belénk is égnek. Belém a gyermekkori élményeim mélyen beivódtak, mindmáig velem vannak. Így van ez a könyvespolcon sorakozó könyvek között a Petőfi összes költeményével is. Ez most már nagyon régóta az enyém és csak az enyém. Mikor csak úgy a kezembe veszem és lapozgatom, sokszor még meg is illatozom a boldog tulajdonos büszkeségével. Ehhez a kötethez nem jó emlékem kapcsolódik. Lett volna rá alkalmam és lehetőségem, de soha nem kérdeztem meg, hogy mi történt akkor, és miért pont így történt. Elfogadtam, most már nem is annyira rossz érzések kavarnak bennem, mint régebben.

Az iskolában gyermeknapot ünnepeltünk. Volt egy kis műsor is, amit mi, gyerekek adtunk elő. Már pontosan nem emlékszem, hogy harmadikos vagy negyedikes voltam. Vége lett a műsornak, és mi gyerekek, egymást lökdösődve siettünk be az osztályterembe. Mindenki leült a padban a saját helyére.

Az akkori osztályfőnökünk egy pár szóval megdicsért bennünket és elmondta, hogy ma bizony gyermeknapot ünnepelünk. Minden május utolsó vasárnapja a gyermekekről szól, és mindenki előtt van egy kis ajándék a padon, ahol ülünk. A szereplés utáni felfokozott izgalomtól én még nem is

pillantottam az előttem lévő padra. Egyszer csak odatévedt a tekintetem, és összeszorult torokkal láttam meg, hogy előttem üres a pad. A többiek előtt ott volt a gyönyörű vadonatúj Petőfi-kötet. Arra, hogy utána mi történt, már pontosan nem emlékszem. Valószínűleg mint igen rossz emléket, törölte a memóriám. Biztosan sírtam is. Valóban így lehet, mert arra sem emlékszem, hogy ez a Petőfi-kötet milyen módon került ide hozzám. Talán utólag mégis megkaptam, vagy az első nyári munkám fizetéséből vettem. Nem tudom, akármennyire is igyekszem, egyszerűen nem jut eszembe, pedig híresen jó a memóriám.

Ma megint előveszem a könyvet, mert a könyvespolc már igen megérett a portalanításra. Kezembe veszem, szeretettel simogatom, megillatozom és elolvasok belőle minden verset, ahol ötletszerűen kinyitom.

Mikor ezeket a sorokat írom, még egy kedvenc idézetem is hirtelen bevillan:

„Ne nézz vissza a sáros útra,
legyen előtted minden tiszta.

Emeld fel a fejed, lásd meg a szépet
Szemed kékjében égjen a fényed...”

Igen, legyen előttünk minden tiszta, és én most már végleg elengedem ezt a gyermekkori beivódott sérelmet, vagy ezt a nagyon mélyre beékelődött szilánkot.

Turányi Terézia: Mallorca Valldemossa

Aradi Erzsébet “Meglátni és megszeretni” - érzéseim A KÖNYVRŐL

Végre egy nyugodt este, amikor kézbe vehettem a KÖNYVET! Sejtettem, hogy szép, tartalmas, de amit kaptam, arra azért én sem számítottam.

A borító láttán azonnal a “meglátni és megszeretni” érzés fogott el, ami fokozódott a könyv olvasása közben. A Prológus igazán méltó kezdés. Bár a szerzőt ismerve ez nem meglepő.

A csapat és a kezdetek bemutatását már ismertem, mégis megragadott, hogy van ma egy ilyen “egy húron pendülő” család, mint az övéké. Marika fejezetét olvasva még többet megtudtam róla. Kedves versei és írásai nagyszerű emberről tanúskodnak.

Tovább haladva, minél több fejezetet olvastam el, annál inkább a szívembe zártam ezt a gyönyörű könyvet. Azért is, mert több mint 20 mai ember - köztük jómagam is - gondolataiba, életébe, szellemi, érzelmi világába engednek betekintést a tartalmas, izgalmas, olvasmányos, tanulságos írások, alkotások.

Pálinkásné Balázs Tünde ajánlásával teljes mértékben, “belsőként is” azonosulni tudok.

Mindenkinek szeretettel ajánlom az Öröklő fényvel fénylik című Jubileumi Antológiát, melyre valóban igaz: “meglátni és megszeretni”.

A Gyóni Géza Irodalmi Kör vendégségben Kiskunhalason a József Attila Irodalmi Körnél

Sári Kati: Két boldogságos nap a dabasi Gyóni Géza Irodalmi Körrel

Vannak az életben olyan élmények, amelyeket soha nem felejtünk el. Vannak emberek, akiket örökre a szívünkbe zárunk. Vannak szépséges, lélekemelő események, amelyek után azt érezzük: egyszerűen jobbak, többek lettünk. Ha ez a három dolog együtt valósul meg, akkor azt úgy hívják: kegyelem.

Mindezt együtt élhettük át, amikor május 24-én és 25-én együtt lehettünk dabasi barátainkkal.

Egy esős délelőtt házunk elé érkeztek a dabasi Gyóni Géza Irodalmi Körből tizennégyen. Fogadásukat az udvarra terveztem, de újratervezésre kényszerültünk, mert az eső miatt a garázsban került sor üdvözlésükre. Amikor helyet foglaltunk, mit sem számított az eső. Arcunkon a viszontlátás öröme tükröződött. Összetartozásunk jeleként először feltűztük a közös jelvényt, amelyet Gál Misinek ezúton is köszönünk, majd együtt elénekeltük az Összetartozunk című dalt. Ezután bizony kijöttek a könnyeim: Marika egy csodálatos mesés ajándékosarat adott át, melynek egyik ékessége a Gyóni Géza Irodalmi Kör fennállásának 5. évfordulója alkalmából kiadott Antológia az irodalmi klubtagok és klasszikus költőink alkotásaival.

A kosarat Kufár Zsófia irodalmi klubtárs készítette, ahogyan a bűbajos levélkompozíciót is. A festett kosár tele volt finomságokkal. Lehet ezt még fokozni? Soós-Gyórfy Katótól kaptam három szál gyönyörű papírrózsát is az előző évben ajándékozott papírszobor vázába. Elmondtam a két nap programját, majd egy kis pogácsázás, teázás után útra keltünk első úticélunkhoz, a Sáfrik-féle felújított szélmalomhoz, ahol találkoztunk a József Attila Irodalmi Kör tagjaival.

Érdeklődve hallgattuk a malom történetét, és aki csak tehette, bejárta a belső szinteket is. Igencsak bővíthettük ismereteinket a nem is olyan régi idők paraszti világról.

Ezután várt ránk a szépen megterített asztal a Kötönyi csárdában. Rövid köszöntő után Rékasi Laci finom pálinkájával koccintottunk - termé-

szetesen a sofőröket kivéve -, majd jóízű beszélgetés mellett fogyasztottuk el a mennyei bográcsos gulyáslevest, és a régi időket idéző kelt mákos-diós kalácsot.

Jó hangulatban érkeztünk a Csipkeházba, ahol volt szerencsénk megtekinteni egy országos csipkeállítás is, valamint láthattunk, hogyan készül a világhírű halasi csipke, amely ma már hungarikum. Egyik vendégünknek annyira megtetszett a halasi csipke, hogy vásárolt egy gyönyörű albumot is, melyet mindannyiunkkal aláíratott. Közös

fotózkodás után nem maradhatott el Markovits Mária csipkevarró és Dékán Árpád rajztanár szobrának megtekintése sem. Sőt még a közelben lévő Búsuló kuruc szobrot is láthatták az érdeklődők. Az időjárás is kegyes volt hozzánk. Kisütött a nap.

Ezután utunk a Csetényi parkba vezetett. Gyönyörködtünk az előttünk elterülő tó növény- és madárvilágában. A vállalkozó kedvűek felmentek

a kilátótoronyba is. Túránkat a nádason átvezető fahídon folytattuk. Megállapítottuk, hogy most aztán tényleg fél méterrel a föld felett járunk örömmünkben. A magaslesről a túoldalalon lefelé vízibivalyokat láthattuk. Visszaindultunk a tanösvényen, majd találkoztunk a csapat másik felével, akik megkerülték a tavat, hogy a bivalyokat közelebbről is szemügyre vehessék.

Az ivókút finom vizével frissítettük fel magunkat, majd egy kupacba a verődtünk és ezután az irodalomé volt a főszerep. Az árnyas fák alatt szállt Kató csodálatos éneke és a gyönyörű szavak, melyek lélektől lélekig hatoltak. A két irodalmi kör tagjai felváltva verseltek, meséltek. A műsor egy vidám dallal zárult. Látván ezt a szívből jövő irodalmi délutánt, azt hiszem, az angyalok mosolyogtak odafent, ahogy nagy költőink is elégedetten bólo-

gattak. Annyira belefeledkeztünk egymás hallgatásába, hogy bizony elfeledkeztünk az időről. Egy hölgy szólt, hogy elnézést kér, de öt perc múlva zár a park. Este 7 óra volt, el sem hittük.

Lélekben feltöltődve indultunk vacsorázni ismét a Kötönyi csárdába, ahol már a szabadban, a szőlőlugas alatt terítettek nekünk. Itt Zsóka elszavalta saját versét, amelynek címe: És én kiabálom. A vers befejező sora így hangzik: Ekkora

kenyeret sütött az anyám! Ekkorát! Ekkorát! Ekkorát! - ezzel átadott az irodalmi kör vezetőjének, Hermann Marikának és férjének egy-egy óriási házikenyeret. Marika meghatott köszönete után Aranyosi Ervin Barátság című versét szavaltam el. Időközben megérkezett Vörös Sanyi is. Hála érte Ternyák Erzsikének. Az ő citerakíséréte mellett közösen elénekeltük a Himnuszt. Ezután átadtam ajándékainkat: Szalai Katika hónapokig szeretettel nevelt Aloe veráit, valamint a Dózsa méhészet felajánlását: egy-egy üveg mézet. Csakhogy édes emlékeket vihessenek haza barátaink.

Jöhetett ismét Laci pálinkája, majd jóízűen elfogyasztottuk a finom parasztvacsorát, melyet irodalmi klubtársaimmal közösen adtunk össze. Kolbász, szalámi, szalonna, főtt krumpli, házitúró, paradicsom, paprika, uborka, házikenyer, vörös és fehér bor, ásványvíz, sütemény.

Ezután citerakíséret mellett szállt a vidám nóta a szőlőlugas alatt a kora nyári éjszakában. Voltak, akik széles jókedvükben még táncra is perdültek. Este tíz órakor csak azért hagytuk abba a vidám nótázást, mert eljött a záróra.

Szombaton reggel nálunk gyülekeztünk. Nagy

öröm volt számomra, hogy Hermann Marikának bemutathattam kisebbik unokámat, Bálintkát, akinek Marika négy mesekönyvét olvastam el. Imádtá. Most pedig személyesen is találkozhattak. A közös fotózkodás után Jánoshalmára vettük az irányt, egészen pontosan a Király lovastanyára, ahol újabb élmények vártak ránk.

Itt csapatunk két részre oszlott. Amíg a csapat egyik fele sétakocsikázott, addig az ott maradók gyönyörködtek a szépen gondozott őshonos állatokban, sétáltak a tó partján, nézték a kacsákat, halacskákat, kávéztak, beszélgettek, aztán csere. Felszálltunk a lovas kocsira, és persze a nótás kedvünk itt sem hagyott el. A táj szépséges májusi arcát mutatta nekünk.

Ezután elfoglaltuk helyünket a kemencés teremben, és Laci elmaradhatatlan pálinkája után - már akinek lehetett - nekilátunk a finom ebédnek: húsleves, rántott hús, vegyesköret, savanyúság, és persze Szalai Katika és Boda Marika jóvoltából finom sütemények. Ebéd

után egy kis beszélgetés, majd Marika megköszönte a két nap átélt élményeit, a szeretetteljes vendéglátást és elmondta, mennyire örül a két irodalmi kör barátságának. Végezetül pedig meghívta irodalmi körünket Dabasra.

Én is kifejeztem hálámat, hogy elfogadták meghívásunkat, hogy együtt élhettük át az elmúlt két napot.

Következett az elkerülhetetlen: a búcsú, amely bizony könnyesre sikeredett.

Amikor kikísértük őket, és a kapuból visszafordulva mosolyogva integettek, arra gondoltam: ha ezt József Attila és Gyóni Géza látja odafentről, bizonyára mindketten nagyon büszkén mosolyognak. A két irodalmi kör barátsága új szintre lépett, tovább mélyült.

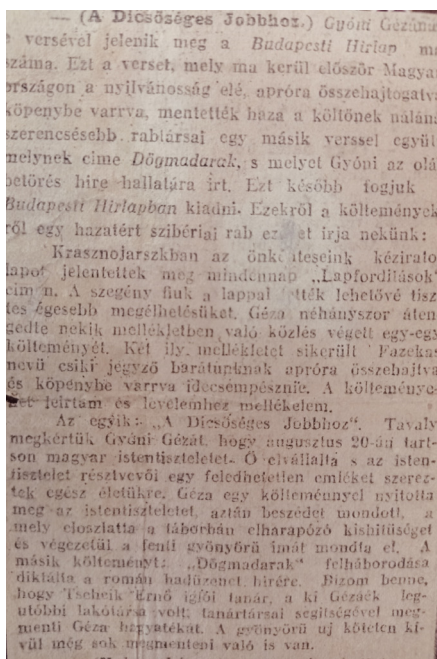
Köszönöm irodalmi klubtársaimnak, akik szívüket-lelküket-szeretetüket beleadták a vendéglátásba. Büszke vagyok rátok! Köszönöm, Istenem, hogy mindannyian átélhettük a szeretet, az összetartozás csodáját.

Gyóni Géza táborig miséje augusztus 20-án Közreadja: Iochom Zsolt az eredeti újságcikkek kivágása alapján

A Dicsőséges Jobbhoz

Gyóni Gézának e versével jelenik meg a Budapesti Hírlap mai száma. Ezt a verset, mely ma kerül először Magyarországon a nyilvánosság elé, apróra összehajtogatva, köpenybe varrva, mentették haza a költőnek nálánál szerencsésebb rabtársai egy másik verssel együtt, melynek címe Dögmadarak, s melyet Gyóni az oláh betörés híre hallatára írt. Ezt később fogjuk a Budapesti Hírlapban kiadni. Ezekről a költeményekről egy hazatért szibériai rab ezeket írja nekünk:

Krasnojarszkban az önkénteseink kéziratot jelentettek meg mindennap „Lapfordítások” címen. A szegény fiúk a lappal megélhetésüket. Géza mellékletben való közlés végett egy-egy költeményét. Két ily mellékletet sikerült Fazekas nevű csíki jegyző szedtetve és köpenybe varrva idecsempésznie. A költeményeket leírtam és levelemhez

Az egyik: „A Dicsőséges Tavalý megkértük Gyórtartson magyar istentisztelet résztvevői egy egész életükre. Géza egy istentiszteletet, aztán betta a táborban elharapózó gyönyörű imát mondta madarak” felháborodása rére. Bízom benne, hogy Gézáék legutóbbi lakótagmenti Géza hagyaték-még sok megmenteni való is van.

tették lehetővé tisztességesebb néhányszor átengedte nekik és végett egy-egy költeményét. Két ily mellékletet sikerült Fazekas nevű csíki jegyző szedtetve és köpenybe varrva idecsempésznie. A költeményeket leírtam és levelemhez

Jobbhoz”.
ni Gézát, hogy augusztus 20-án teletet. Ő elvállalta s az istenfeledhetetlen emléket szereztek költeménnyel nyitotta meg az szédet mondott, amely elosztatkishitűséget s végezetül a fenti el. A másik költeményt: „Dögdiktálta a román hadüzenet híTschek Ernő iglói tanár, aki sa volt, tanártársai segítségével kát. A gyönyörű új kötetben kívül

Gyóni Géza: A Dicsőséges Jobbhoz

Dicsőséges Jobb, Szent István keze,
Rád néz a vészben Árpád nemzete.
Ki megmozdultál minden zivatarban,
Ma sem maradhatsz mozdulatlan.
Mikor ránk törtek orvul, rettentően,
Utat mutattál minden útvesztőben.
Földünk és fajtánk zsarolói ellen
Ott voltál minden küzdelemben.
A muhi pusztán és Mohács alatt,
Hogy e nemzetnek magja nem szakadt,
S szét nem szórták, mint pelyvát a szelek,
Dicsőséges Jobb, hála teneked.
Vezéreinknek annyi nemzedéken
Varázserődöt szent örökségképen,
Dicsőséges Jobb, ha át nem adod,
Hogy értünk volna tíz évszázadot?
(...)

Dicsőséges Jobb, ó, vezesd e népet,
Melyet romlásra annyiszor ítélték.
S ne hagyj, hogy amely annyi mártírt nemzett,
Idegen földön bujdossék e nemzet.
Idegen földön bujdosva, kesergve,
Borulunk mi is, szent király, kezedre
S esdeklünk: árán annyi drága vérnek,
Te szerezz békét Árpád nemzetének.
Esdeklünk: Szent Jobb; te csoda-intésed
Szakítsa végét már a szenvedésnek.
És a megbékélt milliók felett
Süssön fel áldott ünneped.
Ránk borultán a vak sötétnek
Mi rabságunkban is te légy szövétnek.
S kik megbűnhödtük minden bűneinket,
Dicsőséges Jobb, vezess haza minket.
Krasnojarszk, 1916.

Gyóni Géza: Dögmadarak

Dögmadarak, hova szálltok?
Korai még vijjogástok.
Nem hulla még, ami fekszik, -
Sok sebével bárhogy festik.
Megrázkódik s lecsap rátok -
Dögmadarak, hova szálltok?

Egész világ kit széttépne:
Övig vérben Árpád népe,
Tucatra jár már az ellen -
Eggyel többtől meg nem retten.
Nem kripta még a Kárpátok -
Dögmadarak, hova szálltok?

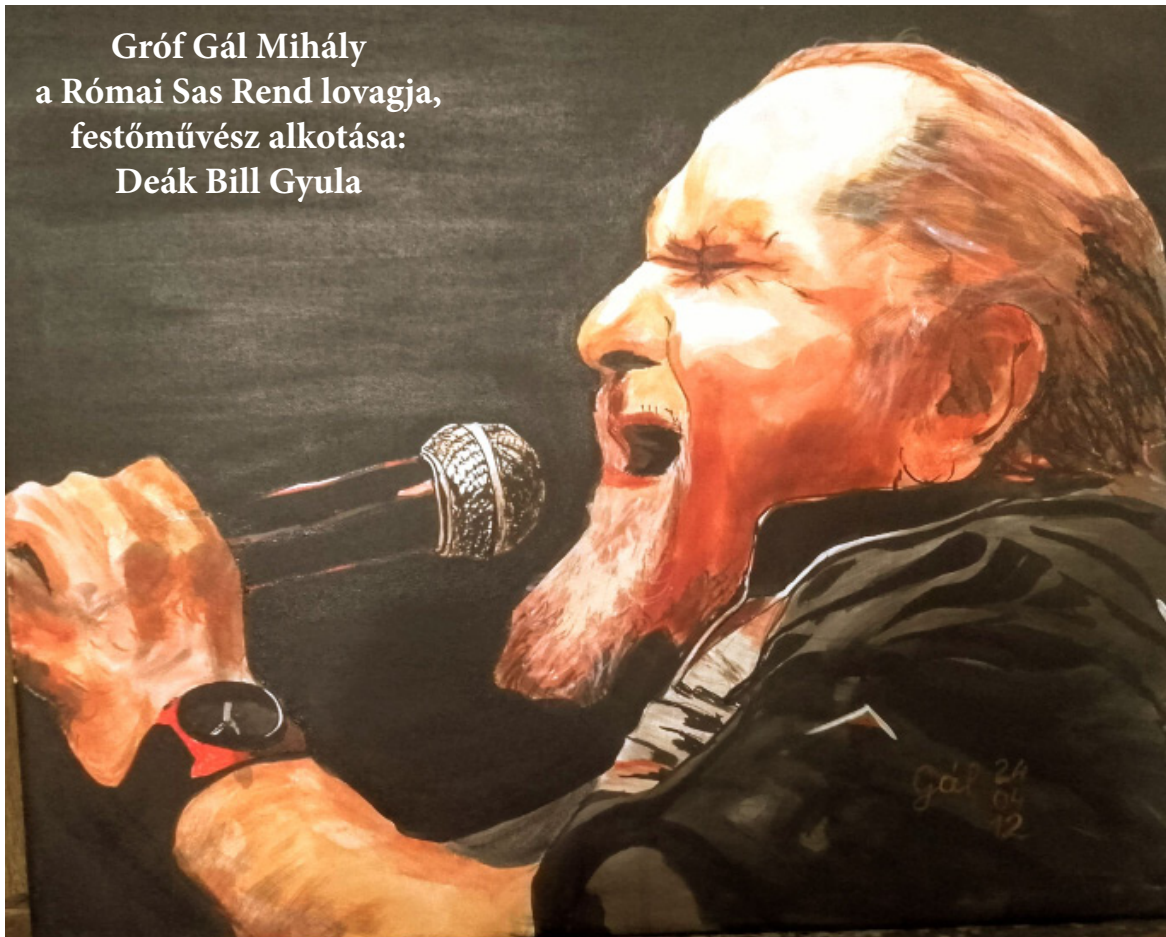
Magyar homlok veritéke
Jó volna már teritékre.
Hősök vérén ami érett,
A gyümölcsöt leszednétek.
Igy csinált már az apátok -
Dögmadarak, hova szálltok?

Kincses Kárpát dús ölében
Ott dajkált egy ezredéven;
Nektek csurrant bora, méze,
Nekünk csak a szenvedése;
Ugy dajkált, mint az anyátok -
Dögmadarak, hova szálltok?

Ezüst folyók, halmok, kertek
Nem virultak, csak tinektek;
Tietek volt minden gyöngyök,
A mienk csak sírgöröngyök!
Most fordítva akarjátok?
Dögmadarak, hova szálltok?

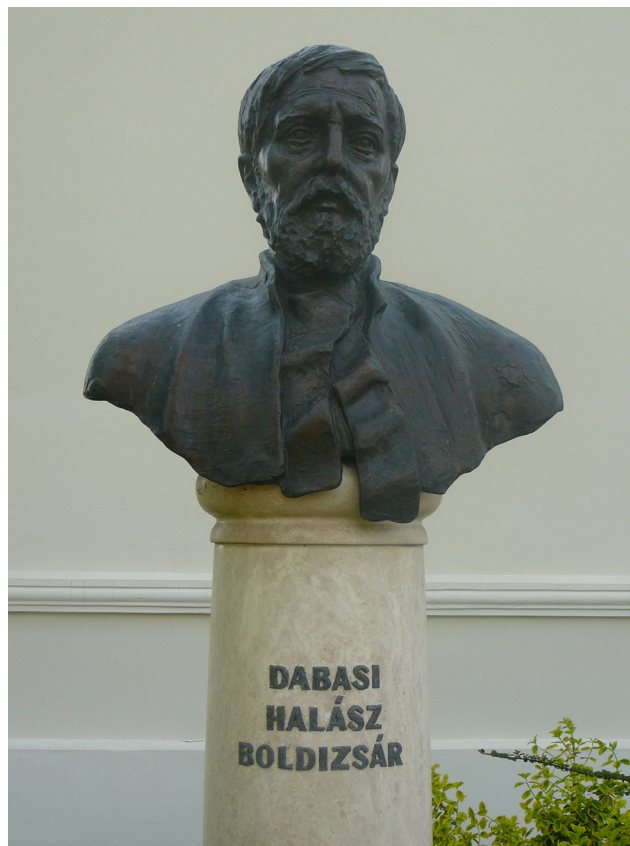
Dögmadarak, hova szálltok?
Korai még vijjogástok.
Nem hulla még, ami fekszik -
S rövid az út Bukarestig.
Keserű lesz lakomátok, -
Dögmadarak, meglássátok.

Gróf Gál Mihály
a Római Sas Rend lovagja,
festőművész alkotása:
Deák Bill Gyula

Valentyik Ferenc dabasi helytörténész: Dabasi Halász Boldizsár és a női egyenjogúság

Dabasi Halász Boldizsár (1806-1882) városunk helytörténetének meghatározó jeles személyiségei közé tartozik. Emlékét illő tisztelettel őrizzük, nevét a városi könyvtár hirdeti, alakját pedig Janzer Frigyes 2000-ben készült mives bronzszobra őrzi. Nevelésében nagy hangsúlyt kapott a tudás, tanulás fontossága és a közérdek, közjó szolgálata. A nagykőrösi református gimnázium elvégzése után a debreceni kollégiumban volt bölcsészhallgató, majd Pesten jogásznak tanult. Az ügyvédi esküjét 1829 júniusában tette le, diplomáját 1830 márciusában hirdették ki Pest vármegye közgyűlésében. Bár a történeti munkák többsége az 1848-as szabadságharctól tárgyalja munkásságát, közéleti részvétele már korábban elkezdődött. A reformkor eszméit nagy fogékonysággal élte meg. Pesti tanulmányai időszakában gróf Széchenyi István eszméi hatottak rá leginkább, azonban az 1832-1836-os reformországgyűlés vitáit megismerve a mindössze négy évvel idősebb Kossuth Lajos lelkes hívévé vált. 1841 májusában Pest várme-

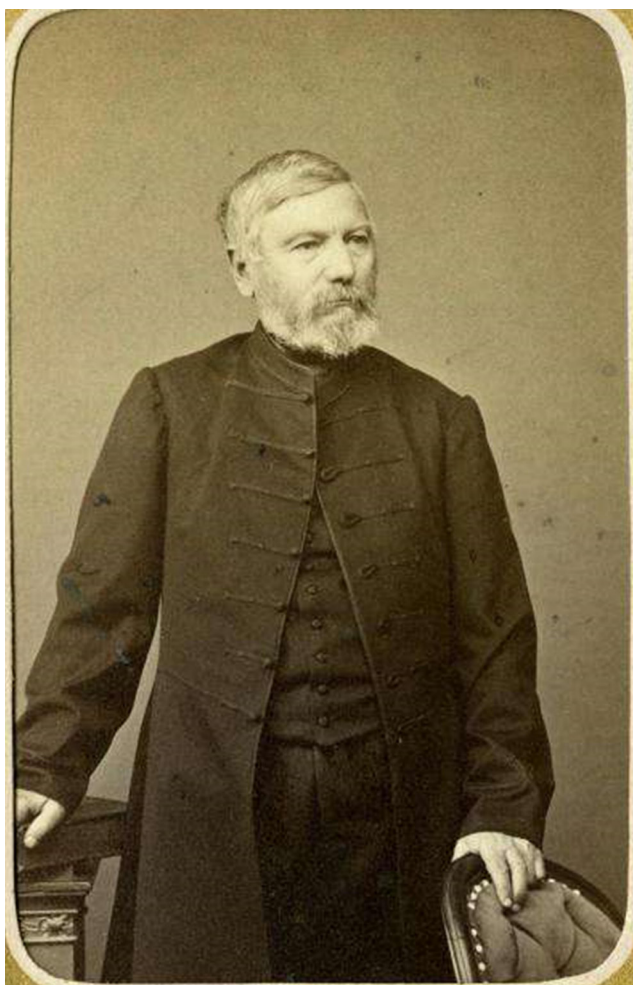
Halász Boldizsár mellszobra a Városi Könyvtár parkjában. Alkotója Janzer Frigyes (2000), a felvételt a szerző készítette

Halász Boldizsár síremléke az alsódabasi református temetőben. A felvételt a szerző készítette

gye táblabírójává választották. A megyegyűlésben Kossuth táborát erősítette. Politikai pályája az 1848. június végi népképviseleti választást követően teljesedett ki. Országgyűlési munkáját nagyfokú aktivitás jellemezte, olykor hetente több hozzászólással. A szabadságharc bukása után számos kiváló kortársához hasonlóan őt is halálra ítélték, de végül amnesztiát kapott. A passzív ellenállás éveiben visszavonult birtokára, és kezdetben egyházi, közbirtokossági ügyekben járt el, majd a vármegyei közéletbe is bekapcsolódott. 1861-ben tért vissza képviselőként az országos politikába, majd 1865-ben és 1869-ben is újraválasztották, élete utolsó 10 évében pedig a Pest vármegyei gyűlésen vett részt.

Képviselői munkáját nagyban segítette jogi felkészültsége és széleskörű gyakorlata. Bár pályája végén kifejezetten konzervatívnak, a „régijó táblabírók” egyikének tekintették, számos képviselői hozzászólása tanúsítja, hogy fogékony volt korának modern nézeteire. Jól tanúsítja ezt az 1868.

Borsos József (1821-1883): Halász Boldizsár állóképe, a felvétel 1865-ben készült. Forrás: a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Budapest Gyűjteménye

június 23-i felszólalásának részlete a dohányjövődék iránti törvényjavaslat részletes vitájában: „Én most is igen óhajtánám, ha a nőket a férfiaktól jogegyenlőségi szempontból megkülönböztető szakvak ezen szakaszban benne nem volnának: mert azon esetben nem volnék kénytelen ellene észrevételt tenni. Azt hiszem, én, mint koros férfiú nem jöhetek azon gyanúsítás alá, mintha a szépnem iránti kegyvadászatból lépnék annak jogegyenlőségi védelmére sorompóba; de teszem azt azért, mert én a lehető legtágabb értelemben kívánom a szabadelvűség és jogegyenlőség fogalmát alkalmazni. Kénytelenek vagyunk elismerni, hogy a nők, már a természet törvényeinél fogva, nincsenek oly előnyös helyzetben, mint mi, irányukban sokszor önző férfiak; nem tagadhatjuk, hogy ők már nevelésük helytelen volta miatt törvény által a polgári jogok élvezésétől is meg vannak fosztva. Én részemtől óhajtom, hogy mint már más művelt országokban történt, társulatok alakuljanak a nők

emancipálására: mert meg vagyok győződve, hogy az egyenjogúság korlátlan életbe léptetése a nemzetek műveltségi fokának tartós hévmé-
rője. Annál inkább óhajtom ezt, mert a magyar lovagias nemzet, az özvegyek és hajadonok jogát a múlt korban már részökre kedvezőleg hangzó törvényekkel biztosítván, ezzel is a szépnem iránti hódolatát tanúsította. Tisztelt Ház! Kérem, ily mellékesen ne hozzunk oly törvényt, mely azt látszanék az utókor előtt igazolni, mintha mi még ma is azt hinnők, hogy a nők velünk egyenlő jogok élvezetére nem jogosítvák.” Az észrevétel a saját jogon történő kedvezményes dohánytermelés jogának megkülönböztetés nélküli törvényi rögzítését célozta. Képviselőtársa, Zsarnay Imre (?-1870) azonnal támadta a módosító javaslatot, úgy állítva be, mintha Halász Boldizsár „az ideának, műveltségnek és szépségnek jelleget azon nőben látja, kinek nagy hosszú pipaszár van a szájában.” Halász Boldizsár kénytelen volt viszontválaszban reagálni: „Én annyira nem helyeslem a dohányzást, még a férfiaknál sem, hogy magam sem élek vele; ennél fogva nem a dohányzó nők érdekében, hanem csak jogegyenlőségi szempontból tettem indítványt. Ha szabad a férfiaknak, miért ne legyen szabad a nőknek is, ha benne élvezetet találnak, dohányozni?”

Két nappal később a Tisztelt Ház az 1868. évi XIV. törvénycikk Halász Boldizsár javaslatával érintett paragrafusait a következőképpen fogadta el:

„5. § A saját használatra termelt dohány csak az engedélyezett termelő, s az azzal közös háztartásban élő férfi családtagok által, a magyar korona országaiban s egyedül pipadohánykép használható fel.

6. § Saját használatra dohánytermelési engedély 20 négyszögölnél se kisebb, se nagyobb területre nem adatik a jelentkező félnek. Ezen felül azonban szabadságában álland a jelentkező félnek az 5. § által jogosított s 16 esztendejét meghaladott minden egy férfi családtag számára 10 négyszögölnyi további területet igénybe venni; az összes terület azonban 70 négyszögölet túl nem haladhat.

Azon családtagok nevei, kiknek számára a szabályszerűen engedélyezhető 10 négyszögöl igénybe vétetik, a bejelentésben kiteendőek és az engedélybe felveendőek.”

Azaz, mint képviselői pályafutása során megannyiszor, Halász Boldizsár kisebbségben ma-

Az időskori Halász Boldizsár, Nagy László festőművész olajfestmény portréja (2018).

A felvételt a szerző készítette

radt. Ez persze nem szegte kedvét, továbbra is az országgyűlés legaktívabb tagjai közé tartozott. Amivel viszont nem számolt, az a vita meglepően nagy sajtóvisszhangja volt. A korabeli újságok a teljes szövegkörnyezetből kiragadva gyakorlatilag Zsarnay Imre nézetét propagálták, mintha Halász Boldizsár a nők dohányzását pártfogolta volna, holott elvi alapon, a hátrányos megkülönböztetés ellen szólt. A Fővárosi Lapok anonim tudósítója talán az egyedüli, aki felismerte, hogy Halász Boldizsár „indítványa azonban nem oly naiv, mint egyelőre látszik.”

Az esetből a legtöbbet az éppen 1868-ban, Ágai Adolf szerkesztésével induló politikai élclap, a Borsszem Jankó profitált. Halász Boldizsár viszatérő szereplője lett a lapnak, s e publikációkat a vitriolos megjegyzések jellemezték. A július 5-i lapszámban „A híres férfiak arczképcsarnoka” rovatban például így írtak róla: „Ez azon nagy férfiú ki a civilisatio dabasi magaslatain állva, a nőemancipatio bájos elvét legelső merte a magyar országgyűlésen védeni. Azon események után, melyeket ily férfiú magának képezni tud, nem csoda, ha az erotika aestethika terén ideálja: a pipázó nő! Még pedig mint kebeldús honleány, okvetlen magyar dohányt szívó, s a pipaszárát libatollal tisztogató istenasszony!”

Más talán jog- és személyiségvédelmet kért volna ebben a helyzetben, de Halász Boldizsár egész életében tisztelte és alapvető vívmányának tartotta a sajtószabadságot is. Túrte, elviselte a támadásokat, nem magyarázkodott, semmilyen módon nem reagált azokra és az eltelt másfél évszázad őt igazolta. Ma ugyanis a magyar feminista megmozdulások és nőtörténet kiemelkedő eseményei között tartják számon országgyűlési kiállítását a nők egyenjogúsága mellett. Időtállóan jó „csapatba” került, ugyanis Karacsné Takács Éva, Brunszvik Teréz, Teleki Blanka, Karacs Teréz, Kánya Emília és Veres Pálné társaságában tűnik fel ezen a XIX. századi listán...

HÍRES FÉRFIAK ARCZKÉPCSARNOKA.

XVII. Halász Boldizsár.

Ez azon nagy férfiú ki a civilisatio dabasi magaslatain állva, a nőemancipatio bájos elvét legelső merte a magyar országgyűlésen védeni.

Azon események után, melyeket ily férfiú magának képezni tud, nem csoda, ha az erotika aestethika terén ideálja: a pipázó nő! Még pedig mint kebeldús honleány, okvetlen magyar dohányt szívó, s a pipaszárát libatollal tisztogató istenasszony! Chacune a son dégot.

Eszményképe e szerint természetesen csak e három dohányzó grácia lehet, kik a szivar-oltár füstjéből emelkednek a magasba. A csibukozó Venus, a pipázó cigányasszony s a cigarettézó cocotte.

Mindazonáltal hála az égnek, hogy ezen 30 év óta vármegyei kereplő, 1861 óta pedig az országgyűlés gyilkoló szó-fosztója ha valamibe beleszól, pedig mindenbe beleszól, — meg nem állapodik az idétlenség közepes színvonalán, hanem akármi — politika, financia, jogtudomány forogjon szóban — mindjárt olyan országra szóló hóbortot mond, a min egy országnak van mit nevetnie.

Egyébkint Halász Boldizsár a Nyáry Pál iskolájához tartozó pestmegyei nagy férfiú; ki mesterétől csak a rangfokozatban különbözik; mert míg Nyáry Pál nagy szelleme az egész vármegyét átható, addig Halász specifice alsó- és felső dabasi látkörrel bíró politikus.

Az ember borzadva gondol azon több, mint valószínű eshetőségre, hogy ezen fajtái a magyar politikai pusztán tenyésző dohányleveleknek lassan lassan sucrescentia nélkül kidőlnek, s azon képviselők, kik csak a nemes családi s vallásfelekezeti coteriak apró gyújtó-jait képviselik, mindig csekélyebb minoritást képezendnek az országgyűlésen.

E faj tehát kihalóban van. A politikai zoologia tudományának vélünk használni, midőn ezen teljesen kinőtt példányt a „Borsszem Jankó” spiritusába elrakjuk.

B. J.

Ágai Adolf 1868-ban kiszerkesztette Halász Boldizsárt a Borsszem Jankó hasábjain

HIRES FÉRFIAK ARCZKÉPCSARNOKA.
XVII. Halász Boldizsár.

Ez azon nagy férfiú ki a civilisatio dabasi magaslatain állva, a nőemancipatio bájos elvét legelső merte a magyar országgyűlésen védeni.

Azon események után, melyeket ily férfiú magának képezni tud, nem csoda, ha az erotika aesthetika terén ideálja: a pipázó nő! Mégpedig mint kebeldús honleány, okvetlen magyar dohányt szívó, s a pipaszárát libatollal tisztogató istenasszony! Chacune a son dégoût.

Eszményképe e szerint természetesen csak e három dohányzó grácia lehet, kik a szivar-oltár füstjéből emelkednek a magasba. A csibukozó Venus, a pipázó cigányasszony s a cigarettéző cocotte.

Mindazonáltal hála az égnek, hogy ezen 30 év óta vármegyei kereplő, 1861 óta pedig az országgyűlés gyilkoló szó-fosztója; ha valamibe beleszól, pedig mindenbe beleszól, - meg nem állapodik az idétlenségek közepes színvonalán, hanem akármi - politika, financia, jogtudo-

mány forogjon szóban - mindjárt olyan országra szóló hóbortot mond, amin egy országnak van mit nevetnie.

Egyébkint Halász Boldizsár a Nyáry Pál iskolájához tartozó Pest megyei nagy férfiú; ki mesterétől csak a rangfokozatban különbözik; mert míg Nyáry Pál nagy szelleme az egész vármegyét átható, addig Halász specifice alsó- és felső-dabasi látkörrel bíró politikus.

Az ember borzadva gondol azon több, mint valószínű eshetőségre, hogy ezen fajtái a magyar politikai pusztán tenyésző dohányleveleknek lassan-lassan surescentia nélkül kidőlnek, s azon képviselők, kik csak a nemes családi s vallásfelekezeti cotteriák apró gyúpontjait képviselik, mindig csekélyebb minoritást képezendnek az országgyűlésen.

E faj tehát kihalóban van. A politikai zoológia tudományának vélünk használni, midőn ezen teljesen kinőtt példányt a „Borsszem Jankó“ spiritusába elrakjuk.

B. J.

Medit festmények: Martinovics Edit alkotása

Dáma N. Sebestyén Katalin: Szibilla

MAR- II. GALÉRIA: Pipacs

Rozványi David: Sárkány

Tóth Eleonóra: Orgonák

Tóth Nimród: Én

Tóth Benjámín Álomvilág

Garajszki Istvánné Rozika

A vendégrovat vendége egy helybéli író, akinek regényei, versei méltán népszerűek az olvasók körében. Garajszki Istvánné Rozika, egy ideig tagja volt a Gyóni Géza Irodalmi Körnek is. Sokoldalú, tehetséges embernek ismertük meg, és hiányzott, amikor - sok elfoglaltsága miatt - kimaradt a DABIKBÓL, ám a jó kapcsolatot azóta is fenntartjuk, és örültünk, hogy elfogadta felkérésünket. Garajszki Rozika így vall önmagáról:

Garajszki Istvánné vagyok. 1962-ben Kecskeméten kezdtem meg földi létem. Ott csak születtem, a kis családom Lajosmizsére tért velem haza. Tanyasi kislánként szüleimmel és anyai nagymammal nevelkedtem, és igyekeztem minden munkában részt venni, mert minden érdekelt. Egész nap tudtam úgy futkározni, hogy sosem fáradtam el. Bárcsak ezt most is elmondhatnám magamról így hatvanon túl! Sokat voltam egyedül, mert az öcsém csak nyolcéves koromra született, így már akkor különböző történeteket szövegettem gondolatban, míg a tehenet legeltettem, vagy a malacokra vigyáztam. Lényeg: sose unatkoztam.

Iskolámat is Lajosmizsén kezdtem, sőt, az olvasás, a könyv szeretete is itt kezdődött. A könyvtár előtt vártunk a buszra hazautazáskor, és engem annyira érdekelték a kirakatban lévő mesekönyvek, hogy kötelességemnek éreztem megnézni őket közelebről. A fagyipénzemen beiratkoztam a könyvtárba, és az akkor kikölcsönzött há-

rom mesekönyvvél a világ legboldogabb kislányának éreztem magam, mert odahaza csak két mesekönyvem volt összesen. Igaz, könyvenként sok-sok mesével.

Negyedikes voltam, mikor Dabasra költöztünk. Az irodalom szeretete itt is folytatódott, sőt már tovább is fejlődött, mert vers- és prózamonddó versenyeken rendszeresen szerepeltem. Ezt a szokásomat még középiskolás koromban is megtartottam. Ekkor kezdtem többet írogatni is. Először csak verseket, utána egy regénybe is belefogtam. Kézzel írva egy spirálfüzetbe. Mivel akkor még nem volt internet, számítógéppel is csak a középiskolában találkoztam, szobányi méretű kivitelezéssel, így kevés, sőt, mondhatni semmi lehetőséget nem találtam a publikálásra. Talán nem is igazán kerestem, mert nem hittem, hogy ezek a saját gondolatok mások számára is érdekesek lehetnek. Tehát maradtak a fiókban.

Majd beköszöntött az életembe a szerelem, férjhez mentem, született két lányom, és jöttek a munkával telt szorgos hétköznapiak. Az irodalom szeretete továbbra is megvolt, de háttérbe szorult, nem jutott idő írásra, örültem, ha olvasásra kizsároltam időnként egy kicsit.

Jóval később, mikor már az unokák felügyelete se volt feladat, elkezdtem újra az írás gondolatával kacérkodni. Először Garajszki Istvánné, majd később Garajszki Rozika néven publikáltam verseket, novellákat. Akkor írtam verset a Gyóni Géza Irodalmi Kör „Szárnyalj velünk!” pályázatára is, ahol sikerült a felnőtt kategória első helyére kerülni. Ekkor már írtam regényeket is. Itt jegyezném meg, hogy a tinédzser koriak bizony elvesztek, de talán nem is baj, lehet így kellett lennie. Most biztosan más szemmel néznék rájuk. Azóta sokat változott a látásmódom. A mostanában megírt műveimnek már megjelenési formát kerestem. Jó lehetőségnek tartom a pályázati megmérettetést, mert akkor látom, érdemes-e folytatnom. Először csak novellákkal Antológiákba, utána egy regénnyel megpályáz-

tam a Holnap Magazin akkor kiírt regénypályázatát, és iszonyúan büszke voltam, mikor azt mondta a kiadó, hogy 105 műből bekerültem az első tízbe. Ekkor született meg kiadott regényként az Aminah - A szokás hatalma. Még abban az évben kiadásra került a Katica - Nem mindig a paraszt a „paraszt”, majd a következő Holnap Magazin-os pályázaton megint 120 műből az első tizenötbe került a Júlia - Az élet időnként ismétli önmagát. Szintén pályázati hetedik helyet értem el a Helga - Akkor is ő az igazi című munkámmal. Most az ötödik regényem vált elérhetővé a könyvhétre, Klárika - Ha az asszisztens is besegít. Már harmadik alkalommal voltam jelen az eseményen, és dedikáltam az ott vásárló olvasóknak. Novellákat továbbra is küldök antológiákba, eddig 8 különböző kiadású van a gyűjteményemben, amibe egy-két novellám belekerült. Már itt az Alkotóban is olvashattatok tőlem, ezt nagyon köszönöm Hermann Marikának, aki nagy szeretettel és odaadással szerkeszti a lapot, megmutatja a környék kulturális értékeit, és mindenkinek csak segít! Verseim vannak a Poet. hu oldalán, de sok írásom szerepel a Holnap Magazin netes felületén, és ott elérhetőek a regényeim e-könyv formátumban is. Nemcsak az írásaimra, hanem három fiú unokámra is büszke vagyok, akikkel két lányom ajándékozott meg. Már kinőttek a mese világából, ezért felnőttek-

nek szánt mesével lepem meg őket, mert lassan elérik a regényeimmel megcélzott olvasótáborot. Sőt, közülük egyik már másodszor lett a borítóm főszereplője. Az Aminah és a Helga borítóján is Tamás unokám látható. Magamról még annyit, sok mindent szeretek csinálni. Ha eléggé érdekesnek ígérkezik, bármibe belefogok, szeretem a nyüzsgést, viszont sose tudnék unalmas dolgokkal foglalkozni. Az írás egy új, különleges világot teremt, amit magam alakítok olyanná, amilyenné én szeretném. Azt szoktam mondani, a regényeim egy felnőtteknek szóló mese, ami néha összeolvad a valósággal, néha pedig teljesen más irányba visz. A könyv, amit megírok, egy kézbe vehető tárgy, egy élettelen, megfogható dolog, de attól több, és színesebb élet, mint amit a belseje rejt, a betűi életre keltenek az olvasóban, nem rejtőzik más tárgyakban, az egy csoda! Az olvasó képzelete teszi azzá, mert ha jól írom meg, az olvasó lesz a rendezője, képzeletvilágában megjelennek a szereplők, maga formázza őket, amilyenek ő látja, hallja a párbeszédet, és lejátszódik előtte minden jelenet.

És minden olvasó másként rendez meg, függ a képzelőerejétől, a pillanatnyi lelkivilágától, a vi-

láglatásától. Engem pedig az tesz boldoggá, ha maga az olvasó örömmel éli bele magát e különleges világba, amit én próbálok megteremteni.

Ez a versem jellemzi a gyermekkoromat.

Garajszki Rozika: Volt egyszer

Volt egyszer rég egy életem,
Nyugodt, vidám, de jó nekem.
Pici lányként egy kis tanyán,
Vigyáztott rám édesanyám.

Oly boldogan szaladgáltam,
Ha jól esett, hát megálltam.
Megnéztem a malackákat,
Építettem csutkavárat.

Mindig akadt fontos dolgom,
A kis bocit rétre hajtom.
A tehénhez elrohantam,
Hogy friss tejet kortyolgassam.

Benéztem a tyúk házába,
Tojást vigyek a kalácsba.
Édesanyám míg begyúrta,
A tüzet élesztettem újra.

Felkaptam a játékbabát,
Vele vártam haza apát.
Játsszon velem a malommal,
Bábuk híján kis babokkal.

Mikor vacsorához ültünk,
A sparhelt mellett majd megsültünk.
Mégis mindig boldog voltam,
Pedig álló nap loholtam.

Az volt igaz szabad élet,
Nem uraltak még a gépek.
Nem hívtak fel telefonon,
Közelbe volt a rokonom.

Nem volt nekem komputerem,
A barátom játszott velem.
Nem ültem kocsiban, huzatban,
Akkor még lóháton utaztam.

Ez volt az én gyermek létem,
De jó lenne újra élnem.
Nem cserélném fel a máért,
A világ összes vagyonáért!

Bene Edit: Sétahajó a Balatonon

Beszélgetés Nagy-Kóré Mária festőművésszel

A születése óta Kalocsán él, és magát autodidakta módon képező festőművész csak nyugdíjazása után ismerkedett meg behatóbban a képzőművészettel. Először grafittal és pasztellceruzával alkotott, majd rabul ejtette az akril és az olajfesték. Képeit elsősorban absztrakt, modern stílusban készíti, és lehetőleg a festőkéses technikát alkalmazza. Munkáinak fontos jellemzője a határozott vonalak használata és az erőteljes színvilág. A négy önálló kiállítása közül kettő Budapesten, egy pedig Kalocsán és Szabadbattyánban volt, emellett több, csoportos kiállításon is részt vett. Tagja többek között a Cserhát Művész Körnek, a Painter Művészcsoporthoz, a MANE-nak, és nagy öröme a 2017-ben létrejött New World in Art művészeti csoportnak.

- Kellemes, szép napot kívánok, Mária! Örülök, hogy beszélhetünk, és köszönöm, hogy rendelkezésemre áll.

- Üdvözlöm, Ferenc! Köszönöm szépen a megkeresést... Ez megtisztelő! Nagyon szívesen beszélgetek önnel!

- Jól tudom, hogy művészeti pályafutása nem tekinthető szokványosnak?

- Hát... tényleg nem az! Én csupán nyugdíjazásom után kezdtem először foglalkozni grafikával, majd festéssel...

- Azért ne szaladjunk ennyire előre. Mi szeretett volna lenni a tizennégy éves Marika?

- Mindig is a vendéglátóipar vonzott. Tizennégy évesen kezdtem el felszolgálónak tanulni, majd a későbbiekben szinte mindent kipróbáltam benne. Ez volt a hivatásom, az életem a vendéglátás körül forgott, azt is mondhatnám, hogy teljesen kitöltötte azt.

- Tehát nem is próbálkozott mással?

- Soha nem törtem a fejem a váltáson. Úgy gondolom, hogy ez volt az én előre kijelölt utam... És örömmel tettem a dolgom egészen nyugdíjazásomig. Jól választottam!

- Visszatértünk a kiindulópontokra. Azt mondta, hogy a nyugdíjazása után kezdett el festéssel foglalkozni. Korábban nem is érdeklődött a képzőművészet iránt?

- Nem! Nem foglalkoztatott különösebben. Az általános iskolában amúgy is csak jó közepes voltam rajzból. Azután pedig az életem nagy részét a vendéglátóiparban töltöttem, rengeteget dolgoztam, és folyamatosan képeztem magam a szakmán belül, de más irányú dologra nem maradt időm.

- Manapság sokan vannak, akik miután nyugdíjba mennek, összeállítanak egy bakancslistát az elmulasztott dolgokról... Önnek volt ilyen listája?

- Igen, nekem is volt ilyen - felelte halkán felnevetve. - Amikor rám tört a nagy szabadság, én is írtam egyet. Az én listámon első helyen szerepelt az, hogy meg kell tanulnom angolul. Hatvanhárom évesen kezdtem el, és éveken keresztül szorgalmasan tanultam... Büszkén mondhatom, hogy eléggé magas szintre jutottam.

- Ha jól sejtem, akkor a következő biztosan a festészet volt...

- Az nem azonnal jött. Először volt egy jobb agyféltekés rajztanfolyam, ahol grafittal és pasztellceruzával tanítottak meg bennünket dolgozni. De nekem igazából nem tetszett, mert nagyon beskatulyázó dolog volt... Sokkal jobban érzem magam, amikor szabadon alkothatok... Tulajdonképpen csak ezután mentem el egy festőóra.
- Mennyit segített ebben a családjá?
- Rengeteg segítséget és biztatást kaptam tőlük. A családom: a lányom és a férjem is hozott nekem festőeszközöket. Akkor döntöttem el, hogy kipróbálom magam... És elmentem egy festőóra. Ott kiválasztottam egy képet, arról viszont le akartak beszélni, de mondtam, hogy én azt szeretném megfesteni, és alig három óra alatt végeztem vele... Egy kisméretű tájkép volt... Mindenki azt mondta, hogy jó... És nekem is tetszett... Na, akkor döntöttem el végleg, hogy ezt az utat is végig fogom járni.
- Ha ez ennyire egyszerű volt, akkor biztosan nagyon elbűvölte az élmény.
- Igen, ez ennyire egyszerű és varázslatos volt. Azután még egy kis inspirációt adott az is, hogy a Facebookra feltöltött képeim nagyon sokaknak tetszettek. De rendkívül hálás vagyok Kuti Péter galériavezetőnek is, aki egyszer rám írt, hogy szeretné kiállítani a festményeimet. Hát... én ezen nagyon meglepődtem, de azért ez bizony jót tett az önbizalmamnak, és még nagyobb lendülettel vettem bele magam új szenvedélyembe.
- Milyen stílusban szeret leginkább alkotni?
- Ez meglehetősen nehéz kérdés, de mostanában leginkább absztrakt képeket festek. Azért az biztos, hogy jelenleg a modern festészet áll hozzám legközelebb. Meglehetősen ritkán festek portrét. Tájképet, virágot és csendéletet azt igen, de ezek sem a szokványos realista alkotások... Mindent modern vonalakkal festek. Ezenkívül nagyon szeretem használni a festőkést, a műveim nagy részét ezzel a technikával készítem.
- A festőkésről valószínűleg sokan most hallanak először. Elmondaná, miről is van szó?
- Ezt a számomra addig ismeretlen technikát Simon M. Veronika egyik festőkurzusán ismertem meg, egy tájkép festésénél alkalmaztuk, és nekem szerelem lett első használatra. Nagyon sok különböző formájú és méretű festőkéssel lehet dolgozni, én viszont ezeket sem alkalmazom a szokásos módon. Nem kevés festéssel dolgozom, és a késsel nem simítom el teljesen, inkább hagyom, hogy egy kicsit domború legyen a felület... És ha nem sajnáljuk az olajfestéket, akkor csodadolgokat lehet művelni!
- Az Alkotóban megjelent képeire szinte mindenki azt mondja, hogy egyediek...
- A festő számára nagy öröm, amikor azt hallja egy alkotásáról, hogy meg sem kell nézni az aláírást, mert anélkül is tudják, ki festette. Én is szeretem, ha az alkotásaim egyediek, ezért használok erőteljes színvilágot és vonalakat. Szerintem minden művésznek elsőszámú célja, hogy felismerjék műveiben, és ha ez nem történik meg, akkor az biztosan nem művészi...
- Kiket kedvel leginkább az irodalomban, a zenében, a képzőművészetben?
- A festők közül Vincent van Gogh-ot szeretem nagyon, de rajta kívül nagy kedvenceim nincsenek. Kedvelem az impresszionistákat, az absztrakt és szürrealista művészeket. Ezenkívül pedig bármit hajlandó vagyok elolvasni, megnézni és meghallgatni, ami tartalmas, van valami üzenete, és természetesen szép.
- A festészetén kívül más művészeti formával nem is próbálkozott?
- Nem igazán... bár régen tanultam zenét és tíz éven keresztül zongoráztam is. Tehát még a zene áll hozzám legközelebb, de mással nem próbálkoztam. Szeretem a könyveket, és rengeteget olvasok, de sohasem éreztem késztetést arra, hogy megpróbáljak verseket vagy mászt írni. Az biztosan nem az én világom.
- Azt tudom, hogy már több kiállítása is volt. De mennyire nehéz ma egy művésznek kiállítani az alkotásait?
- Úgy tűnik nekem ebben is szerencsém volt, sohasem kellett kilincselnem a galériatulajdonosoknál. Eddig minden esetben ők kerestek meg, tehát felkérésre mutattam be a munkáimat. Amúgy sem vagyok az a típus, aki átgázol mindenkin csak azért, hogy kiállíthassa a képeit. Ezt eddig sem tettem, és ezután sem fogom... Megvárom, hogy megkeressenek.
- Hol mutatta be eddig a festményeit, és hol fogja legközelebb?
- Az első kiállításom, mint már említettem, Kuti Péternél volt, ez egy képpel indult. Azután volt még

önálló kiállításom Budapesten, majd ennek hatására több galéria is megkeresett, ahol szintén bemutatták néhány képemet. Ám ami számomra a legnagyobb örömet jelenti, hogy szülővárosomban, Kaloocsán önálló kiállítás keretében is megmutathattam festményeimet. Az utolsó pedig Szabadbattyánban volt látható, viszont azt, hogy hol lesz a legközelebbi, még nem tudom megmondani.

- Egy művész számára, még ha nem is mondja ki, azért fontosak az elismerések, díjak. Ön milyenekkel büszkélkedhet?

- Tényleg nem a díjakért csinálom... De azért természetesen nagyon jól esik, amikor elismerik az ember munkáját. Én is részesültem ilyen elismerésekben, például megkaptam a Cserhát Művész Kör Art díját, és a Painter Művészcsoport két pályázatán is sikerült első díjat nyernem. Ha nem díjaznának, akkor is festenék... Mert nagyon jó... Mert szeretem csinálni...

- Szerintem ez tökéletes végszó volt. Még egyszer nagyon szépen köszönöm a beszélgetést, és sikereiben gazdag alkotómunkát kívánok önnek!

- Én köszönöm a lehetőséget! És üdvözlöm az irodalmi kör tagjait, nekem rendkívül nagy öröm, hogy gondoltak rám!

A riportot készítette: Szabó Ferenc költő

Bene Edit fotója: Mohás fagyökér

VELÜNK TÖRTÉNT

Újabb, tartalmas, sikeres, zenés-irodalmi előadásokat tartottunk a Tavaszi Alkotó lapzárta óta.

Titkok őrzője a...Nő: a költészet, a dal és a zene szárnyán nőkről, de nem csak nőknek.

Nőnap Szóvirágcsokor: versekkel, dalokkal Örkényen a Paulig Hungarpet Kft.-ben. Itt Borbély Ferenc ügyvezető úr meghívására a vállalkozás hölgy dolgozóit köszöntöttük. Köszönjük a meghívást, a kedvességet, szeretetet, a tapsokat. Köszönjük Borbély Ferenc úrnak a támogatást.

Bolygónk, a Föld: az előadásunk célja, bemutatni földünk szépségeit, felhívni a figyelmet azokra a természetet romboló ártalmakra, melyek visszafordíthatatlan következményekkel járhatnak az életterünkre, és felvázolni néhány olyan lehetőséget, melyeket mi, "hétköznapi" emberek is meg tudunk tenni.

További kiemelt programjaink:

A kiskunhalasi József Attila Irodalmi Kör vendégei voltunk 2024. május 24-25-én

A kiskunhalasi József Attila Irodalmi Kör vezetőjének meghívására Kiskunhalasra látogattunk egy baráti irodalmi találkozóra. A két kör már a DABIK kezdete óta többször találkozott, ápolva ezzel is a szeretetből fakadó, jó kapcsolatot.

Számunkra felejthetetlen élmény volt az a szeretet, az a gondoskodás, melyben részünk volt. Köszönet és hála a kiskunhalasi József Attila Irodalmi Kör tagjainak, és a kör vezetőjének, Sári Katinak. (A két nap csodás élményeiről részletesen Sári Kati írásában olvashatunk az Alkotói sarok rovatban. Köszönjük.)

MEGJELENT az Öröklő fényel fénylik című Jubileumi Antológiánk!

Az Antológia a DABIK tagjainak anyagi, szellemi hozzájárulása és Valentyik Ferenc dabasi helytörténész, író anyagi, szellemi támogatása eredményeként jött létre.

A könyv ajánlását Pálincásné Balázs Tünde alpolgármester fogalmazta meg. Lektorálta Batuskáné Kiss Katalin. A nyomdai munkálatokat a szekszárdi Séd nyomda végezte. Felelős kiadó Szűcs Szilvia, az Angry Cat Kft. ügyvezetője, aki a könyv borítóját is megtervezte.

Köszönjük Valentyik Ferencnek a támogatását, Pálincásné Balázs Tündének a könyvajánlót, Batuskáné Kiss Katalinnak és Szűcs Szilviának az önzetlen munkát. Köszönöm tagjainknak a szellemi, anyagi közreműködést.

Öröklő fényel fénylik című Jubileumi Antológiánk

szerzői:

Hermann Marika
 Antal Erzsébet Tünde
 Antal Krisztina Aranka /Tina/
 Aradi Erzsébet
 Batuskáné Kiss Katalin
 Cserna Ferenc
 Figula Csaba
 Kufár Zsófia /KÁZSÉ/
 Lengyelne Török Erika
 Németh Sándor
 Dáma N. Sebestyén Katalin
 Orosz Zoltánné /Orosz Cs. Bernadett/
 Soós-Györffy Katalin
 Szabó Ferenc
 Szilágyhegyi Jánosné
 Szűcs Szilvia
 Tilingerné Gerlei Ilona
 Vargáné Fekete Edit /Fekete Edit/
 Dr. Veress János
 Valentyik Ferenc

Az Antológia első könyvbemutatóját 2024. 06. 03-án tartottuk meg. A rendezvény moderátora Ordasi Brigitta volt. Az Antológiát Ádám Andrásné T. Nagy Erzsébet kézirhímző alkotásai vették körül. A bemutató hangulatát Plutzer Zita népdaléneklése fokozta dalaival. A népdalok mellett elhangzott Lauretta áriája Soós-Györffy Katalin előadásában. A Valahol Európában... című dalt Lengyelne Török Erika adta elő.

Dr. Veress János saját versét énekelte el. Elhunyt tagjainkra emlékezve gyertyát gyújtottunk, és felhangzott Dr. Török György Hitvallásunk című dala Lengyelne Török Erika vezetésével, valamint a "legszebb vallomást" énekelte Janicsák Jánosné Marika novellája kapcsán Cserna Ferenc. A dalokon túl a szerzők, valamint Gyóni Géza és más jeles költők alkotásaiból olvastunk fel részleteket, melyek hol mosolyt, hol könnyeket csaltak a szemekbe.

Köszönjük mindazoknak, akik munkájukkal, jelenlétükkel, érdeklődésükkel megtiszteltek minket.

PRO URBE DABAS Díjat vehettünk át Kőszegi Zoltán polgármester úrtól
2024. 05. 31-én Dabas várossá alakulásának 35. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen. Szívvel, szeretettel köszönjük.

**Hermann Marika:
DABIK - DABAS PRO URBE**

Gyóni Géza szellemében
Tettük, s tesszük dolgunkat,
Verset írunk, és szavalunk,
Eldaloljuk dalunkat.

Öt esztendő bőven hozott
Fényt és árnyat vegyesen,
A DABIK-nak vitorláját
Fújta a szél csendesen.

Összefogva, kéz, a kézben
Értékeket teremtünk,
Lelkek redőit simítjuk,
Bánatkönnyet letörlünk.

”Mind öröklő fénnel fénylik”^{*}
Amit könyvünk tartalmaz,
Mégsem gondoltunk mi arra,
Hogy lesz, ki megjutalmaz.

Gyóni Géza szellemében
Tettük, s tesszük dolgunkat,
PRO URBE DÍJ lett jutalmunk.
Szeretjük városunkat.

Hálával dobban a szívünk,
Mosoly ragyog arcunkon,
Szeretettel megköszönjük,
S megyünk tovább utunkon.

^{*}Gyóni Géza: In memoriam - részlet

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör Dabas, www.dabik.hu
Facebook cím: <https://www.facebook.com/irodalmikordabas/>
E-mail: info@dabik.hu

Stíluskorszakok az irodalomban 3.:

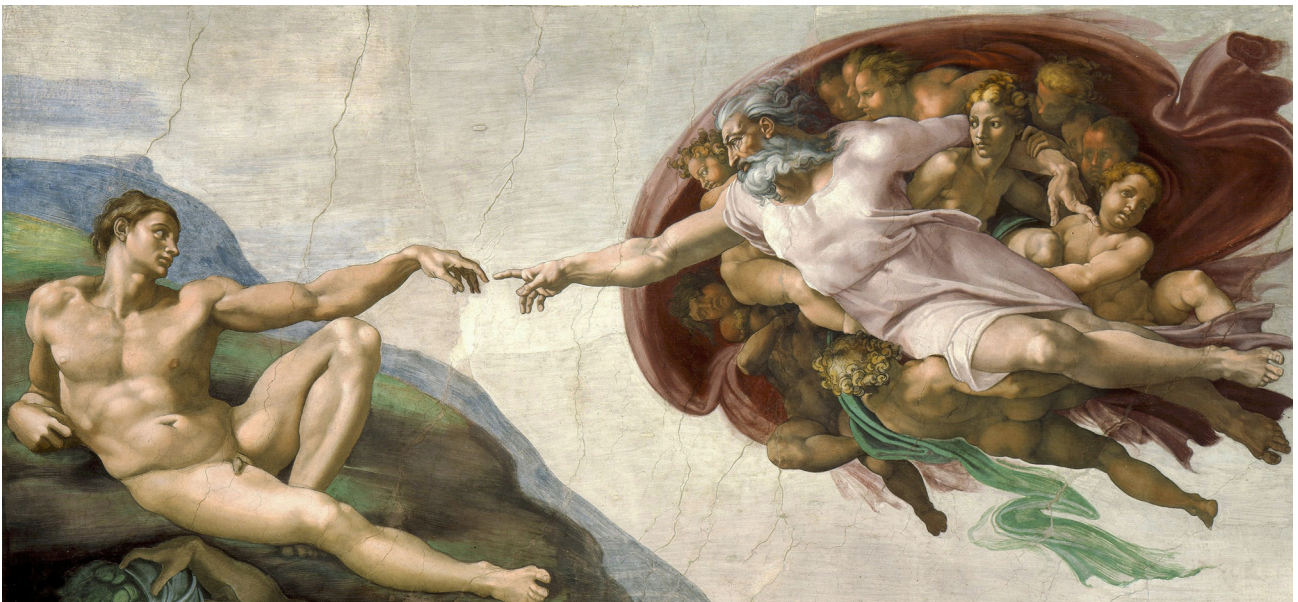
A reneszánsz

Kedves Olvasóm!

Jelen írásomban az európai művelődés és kultúra történetének következő állomásával, a reneszánsz kor bemutatásával foglalkozom. A reneszánsz kultúrtörténeti korszak és stílus a középkor történelmi viszonyai közepette alakult ki jórészt a középkor kultúrájának alapjain, s a XIII. század végétől a XVI. századig fokozatosan és folyamatosan jelent meg Nyugat- és Közép-Európában. Nagy titkok és csodák születtek ebben az embert minden szépségével, gyarlásával, hatalomvágyával, érzelmi kavalkádjával együtt is jobban megismerni akaró korban.

A reneszánsz az európai kultúra nagy hatású művelődéstörténeti korszaka a 14 –16. században. Az elnevezés a francia renaissance [röneszansz] 'újjászületés' szóból származik; a középkor végéhez és az újkor kezdetéhez kapcsolódik, amikor a gazdasági fejlődés nyomán kialakultak a polgárosodó társadalmi rétegek, és megnövekedett a kereskedők és iparosok, valamint a városok szerepe. Az elnevezés továbbá arra is utal, hogy a reneszánsz az antikvitást tekintette mintának, az ókori görög és római kultúrát kívánta újjáteremteni. Az átalakuló gazdasági és társadalmi élettel együtt járt a természet teljesebb megismerésének igénye, a vallásos világmagyarázatok háttérbe szorulása. Új világnézet alakulásának lehetünk szemtanúi, az egyoldalú vallásosság és a túlvilági élet fontossága helyett az ember, a földi élet került előtérbe. A reneszánsz kori ember számára is fontos volt az istenhitt, de a világ számukra már nem istenközpontú volt, hanem emberközpontú: „Minden dolgok mértéke az ember.” Ezzel összefüggésben nagyobb szerepet kapott az egyén, az egyéniség, és fontossá vált a sokoldalú, harmonikus, a világ dolgai iránt érdeklődő, önmagát kiteljesítő személyiség kiművelése. Ahogy a reneszánszra egészében, úgy a reneszánsz irodalomra is jellemző az emberközpontúság. Az alkotásokban előtérbe került az emberi kapcsolatok, az emberi érzések ábrázolása. Az irodalmi művekben népszerűvé váltak a világi témák: a szerelem, a barátság, az emberi test szépsége stb. A művekből árad a harmónia, az arányosság és a szépség. A reneszánsz idején megszületett az egyéni hangú líra, a természet szépségét megéneklő tájköltészet, és nagyobb szerepet kapott a valóság ábrázolásának az igénye is. Lássuk, hogyan alakult ennek az időszaknak az irodalma Itáliában. /Az Alkotó nyári és téli számában folytatom majd a témát az angol és a magyar reneszánsz bemutatásával/.

A reneszánsz megjelenése helyileg Itália városaihoz, mindenekelőtt a világ ekkor egyik legnagyobb

városához, Firenzéhez, időben pedig a 14–15. századhoz köthető. Igazi szellemóriások, rendkívül sokoldalú tehetségek alkottak egymás után és egymással egyidőben: gondoljunk csak a nagy festőegyéniségek, Botticelli, Raffaello, Michelangelo, Giorgione vagy Tiziano remekműveire. Az itáliai reneszánsz első kiemelkedő lírikusa Francesco Petrarca, aki két korszak határán élt /1304–1374/, mint Dante, együtt létezik benne a középkor vallásos áhítata és a reneszánsz életöröme. Hatalmas mennyiségű latinul írt munkásságával a kor egyik legelső gondolkodója, humanista tudósa volt. Életművének halhatatlan része a 366 költeményből álló Daloskönyv, kisebb számban canzonék, ballaták, de a versek többsége szonett, ihletője a Laura-szerelm. A szonett műforma a 13. század közepe táján született meg II. Frigyes szicíliai udvarában, és innen terjedt el a reneszánsz idején az egész európai költészetben. Gyötrő és fájdalmas volt a Laura iránt érzett szenvedély, a be nem teljesült nagy szerelemnek a roppant feszültsége tudta létrehozni ezt a költészetet. A Daloskönyv 162. költeménye a Ti szerencsés füvek... kezdetű szonett.

Ti szerencsés füvek, boldog virágok,
kiken tapos mélnázgató madonnám,
part, mely édes szavát figyelve andán,
szép lábának nyomát magadba zárod,

sima fácskák, friss lombbal ékes ágok,
halovány, kedves ibolyák a lankán,
sötét erdők, melyek fürödve lomhán
a Nap tüzében, oly sudárra váltok,

ó, nyájas táj, ó, tiszta, friss erecske,
mely tükröződ szép arcát s szép szemét is,
s élő fényétől gyulsz tündökletesre,

irigylem tőletek tekintetét is!
Ne lássam itt ridegnek a követ se:
lángoljatok, hisz lánggal égek én is.

A költemény első három versszaka megszólítások sorozata, amelyben jól megfigyelhetők a kedveskedő, gyöngéd jelzőkkel díszített természeti tárgyak. A természet iránti vonzalom és a szerelmi szenvedély elválaszthatatlan összefonódtságban jelenik meg, melyben minden szépség Laura különös, istennői mivoltát tükrözi, az ő lényének sugárzása telíti boldogsággal, tiszta csillogással, ujjongással az egész világot. A negyedik strófa keserű felkiáltás: ellentétben az előzőekkel, a mű nagy részében uralkodó gyöngéd vonzalom és szeretet hirtelen féltékenységgé válik. A Laurával kapcsolatba kerülők szenvedjenek, lángoljanak ugyanúgy, mint a lánggal égő, gyötrődő lírai hős.

Az itáliai reneszánsz kapcsán feltétlenül meg kell említenem a másik nagy humanista költő és tudós, Giovanni Boccaccio /1313 –1375/ nevét, akinek fő műve, a Dekameron /jelentése: „tíz nap”/, száz novellát tartalmazó gyűjtemény. Ezeknek a novelláknak nincs címük, de az író afféle címközleményben összefoglalja mindegyik történetének summázatát. A Dekameron darabjai közül az egyik leghíresebb az ötödik nap kilencedik novellája: A sólyom feláldozása. Ennek az elbeszélésnek a rövid összefoglalása - az író szavaival - a következő: „Federigo degli Alberighi /ejtsd: federigó delji alberigi/szerelmes, de nem nyer viszonszerelmet, és az udvarlásban eltékozolja minden vagyonát, csupán egy sólyma marad; mivel pedig egyebe nincs, ezt tálalja fel ebédre hölgyének, ki meglátogatja; ki is mikor ezt megtudja, megenyhül irányában, feleségül megy hozzá, és gazdag emberré teszi.” Az „igaz történet” kivonata arra figyelmeztet, hogy nem maga a cselekmény, annak kimenetele a fontos, hanem valami más. Ez a más abban foglalható össze, hogy milyen ember és miképpen él Giovanna és Federigo, hogyan lehet boldog

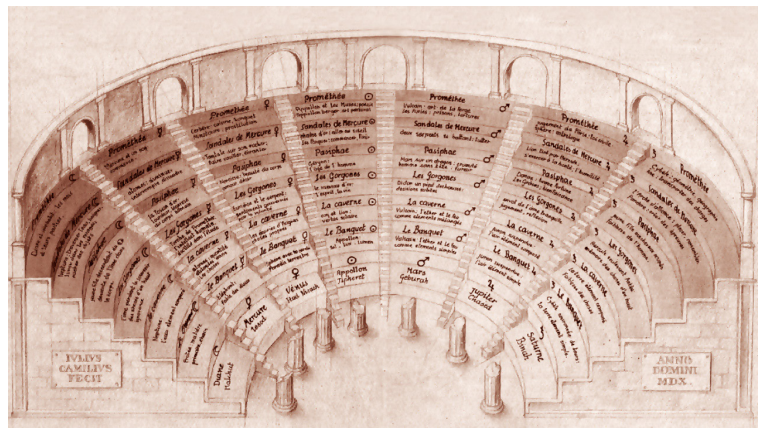
valaki, és mi ennek az ára. A Dekameron célja elsősorban az olvasóközönség könnyed szórakoztatása volt, de emellett természetesen egy új, evilági erkölcsi felfogás népszerűsítését is szolgálta.

Ha már az olvasóközönség szórakoztatását említettem, joggal merül fel a kérdés, hogyan és hol ismerhették meg ezeket a műveket? Ebben a legnagyobb előrelépést a német Johannes Gutenberg által kifejlesztett könyvnyomtatási technika feltalálása jelentette /1450 körül/.

De a 14 –15. századi itáliai keretek közt tág teret kapott a színház - s itt és ekkor a szó, teatro, sokkal bővebb jelentéssel bírt, mint azt talán ma elképzelnénk, sok, kifejezett színházon kívüli jelenségre is alkalmazták. A kifejezett színházépületen, illetve ennek egy meghatározott helyén, a színpadon túl - tehát a térbeli jelentésen kívül - ideértették a játszó személyeket egyéneként és társulati értelemben, az előadást magát, legyen az kifejezett színdarab vagy bármilyen, nyilvános előadások formájában közönségnek bemutatott játék, ünnepi megnyilvánulás.

Figyelmet érdemel még egy 15. századi virtuális színházépület leírása, mely szerint a színház egy szimbolikus, afféle „emlékezetben és képzeletben kirajzolódott” alkotás. A reneszánsz város központi építménye, az antikvitás újjászületésének látható leképezése. Ez az épület a Bűn és Erény háza elnevezést kapja, lehetőségként minden életutat, választást magába foglal, s egyben a színház, mint a tanulás és tanítás eszköze jelenik meg benne. Aki ugyanis ebbe az elképzelt színházba lép, már a kapunál a választás lehetőségével szembesül, s már itt és ekkor eldönti, melyik utat járja: a bűnét vagy az erényét.

Meg kell említenem még Giulio Camillo Delminio színházát, az úgynevezett emlékezet színházát. E színház valóságban is elkészült, de mögötte egy egész filozó-

fiai rendszer és elképzelés is húzódik. A kortársai által isteninek nevezett Camillo nem volt építész, 1480 körül született, Bolognában professzor volt, s Velencében színháza megvalósításának szentelte élete nagy részét. Az épület tervezésében, az ő színházában a hetes szám uralkodik. Ennek mágikus-misztikus alapja van és csillag-, bolygóállásokkal kapcsolható össze, lényege azonban a tanulás, hiszen az épület hét pilasztere* a salamoni bölcsességéinek mása, s a világ rendjét tükrözi. A kör alakú épület auditoriuma** hét szektorból áll, hét kapuhoz vezet út, az utakhoz ajtók tartoznak, a boltíveken pedig képek láthatóak, s minden kép alatt írás található a képek által felidézett témákról. A néző e szokatlan színházban a középpontban helyezkedik el, a színpadon, ahonnan belátja a teret, regisztrálja látványként a képeket, s a hozzájuk tartozó íráson keresztül elsajátíthatja a tudást.

A reneszánsz alkotó új utakat, a világ megismerésének új lehetőségeit derítette fel, így talált rá az antikvitás értékeire, amelyeket a maga korába és tudásanyagába beemelve lépett tovább a kor optimizmusa szerint megismerhető teremtett világ megértésének ösvényein. A színház metaforáját használva e szerzők a tudás építését, az erények útján való előrehaladást példázzák, céljuk kimondva is a néző tanítása: „az előadás (spettacolo) nemcsak szórakozás, hanem olyan eszköz is, amellyel össze lehet gyűjteni a népet, hogy tanítsák, nemesebbé tegyék, magasabb erkölcsiségre emeljék.”

Gondolataim egy részéhez internet forrást is felhasználtam.

Batuskáné Kiss Katalin

* építészeti szakkifejezés, félköríves vagy négyzetes féloszlopot jelent.

Építészeti díszítőmotívum, de statikailag is fontos szerepe lehet egy épületen.

**előadóterem, ahol a hallgatóság összegyűlik

Molnár Borbála, az első magyar költőnők egyike

1760. augusztus 25-én született Sátoraljaújhelyen, kisenemesi család sarjaként. Apja, Molnár István kántortanító, a leányát olvasni megtanította, de írni nem. Nehogy szerelmeslevelek írására használja tudását! Borbála lopva tanult meg írni.

Tizenhét éves korában házasságba kényszerítette a családja. Boldogtalan volt, válni készült. Válopere előtt azonban három gyermekével özvegyen maradt 1791-ben. Súlyos anyagi gondjaitól költői munkássága mentette meg. Kassán megjelent négykötetes összeállítása nagy sikert aratott. Karrierjét pártfogók, mecénások és irodalmi barátságok segítették. 1794 körül Mikes Anna grófnő magához hívta Erdélybe, Apafira. 1817-ig, a grófnő haláláig élt itt, mint a társalkodó- és felolvasónője.

Egyik fiához, a hajdúbagosi jegyzőhöz költözött. Itt élt az 1825. január 30-án bekövetkezett haláláig.

Írói sikerének titka az volt, hogy részben betartotta a korfelfogás előírásait. A panaszkodás túrérkességgel párosult, és engedelmes volt a vallási és szülői intelmekkel szemben. Kedvelt témakörei a szomorúság, a csalódás, a szerelem hiánya, a szülői erőszakkal kényszerített házasság, a korszak társadalmi rajza, mindennapjai voltak. Célja volt, hogy az „ő életének tükörét” tartsa az olvasói elé.

Lánykorában írt verseit nem őrizte meg. 1793-ban kiadott négy kötetnyi versén kívül 1797-ben kettő, majd 1804-ben újabb kettő műve jelent meg. Első kötete Molnár Borbála munkáji címen Kassán, utolsó műve Szerencsétlen indulat vagy Sarolta és Sándor, melyet versekbe szedett címmel Kolozsvárott jelent meg.

Kazinczy Ferenc 1816-ban Kolozsvárra látogatott. Ezen alkalomból jegyezte le Molnár Borbáláról: „így ezen általam mindaddig nem ismert földimet is/.../megláthatám vala, kit korunk asszony írói közt, mindig megkülönböztetéssel fog említeni literatúránk: ötlet természet, szenvedés és Édes Gergely vezérlései tevék verselővé.”

Borbála a nőtlen Édes Gergelyt házasságra buzdította, titkolt érzelmeit, vágyát így fejezte ki: „A verseidre versekkel nem válaszolhatok, mivel arra már nékem sem időm, sem eszem nincs. Hanem szívemből kívánom, hogy amit verseidben írsz a nőtlenségről, annak valóságos édességét érezd. Én ugyan mégis inkább javasolnám azt, hogy a párosodás által lételedet másokban is szemlélhetnéd, mivel a nőtlenségből származott gyönyörűség hamar hervad, mint a gyökeretlen plánta, de amelyet egy virtuosus házasságból reményelhetnél, az az időnek múlásával még bokrosabban csírázna.”

64. kép. Molnár Borbála állítólagos képe. XIX. század eleji olajfestmény

forrás: wikipédia

Lengyelne Török Erika

Melis György

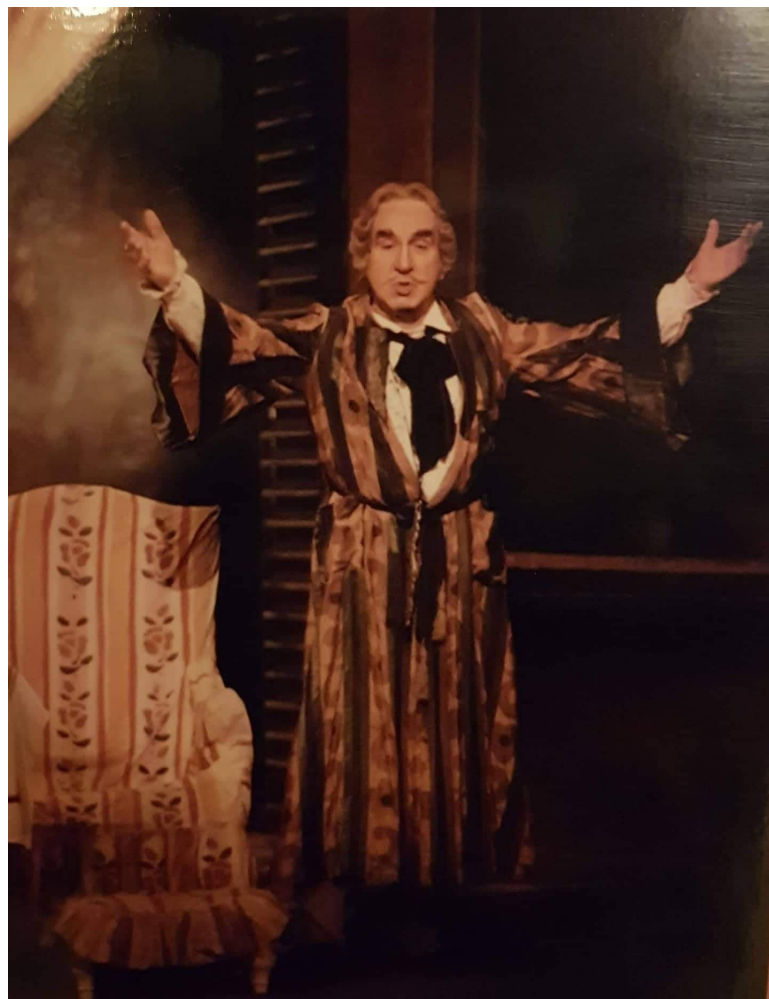
Pánti Anna:

Emlékezés Melis Györgyre

(1923. július 2. – 2009. november 27.)

Ma tíz éve ment el...

Szívemben őrzöm tisztelő szeretettel
 Don Juanja, Anyeginje eleganciáját,
 varázslatos Kékszakállúját,
 Figaro és Falstaff huncutságát,
 Malatesta doktor segítőkészségét, vidámságát,
 Zsupán életet szerető örök báját.
 "Pofozni tanított" idős férjemként,
 a Don Pasqualeban - megsirattam esendőségét!
 Tschöll papámként szeretetét adta,
 figyelt rám, utamat igazgatta.
 Örökös Tagsági portréműsorába meghívott,
 minden mozdulatával tanított.
 „Ne játszd el, éld a szerepet!”
 E tanítása harminc éven át végig vezetett!
 Köszönöm, hogy ismerhettem,
 hogy a MŰVÉSZET TEMPLOMÁBAN
 partnere lehettem! Köszönöm,
 hogy alázatát, művészetét megmutatta,
 hogy a közönséget a játékban társának tartotta,
 nyelvünk zamatát minden szavában visszaadta!
 Csodáltam Germontja, Tiborca
 örök egyszerűségét,
 a SZÍNPAD iránti végtelen szeretetét,
 bariton hangja szárnyalását,
 tökéletes szövegmondását!
 S a TV.-ben előadott Fülemlüle -
 gyönyörködött benne az ember füle!
 A legnagyobbak között volt a helye!
 Volt Petúr, Tonio, Escamillo, Marcel, Golaud,
 Kukorica Jancsi, Francia király és Bagó,
 és ne feledjük, volt délceg Háry János,
 tudom a felsorolás kissé hiányos!
 Dr. Falke, Sámson, Jochanaan, René, Posa,
 Nabucco, Amonasro, Figaro Grófja,
 emlékezetes Machbethje, Jágója,
 Gianni Schicchi humora,
 Luna grófja, Papagenója!
 Ragyogó fény most
 az ÉGI TÁRSULATBAN is!
 Nem más Ő - NYUSZI BÁCSI -
 Operánk fénylő csillaga:
 A FELEJTHETETLEN MELIS!
 (2019. november 27.)

Melis György és Pánti Anna: Donizetti Don Pasquale című vígoperájában

A fotókat Pánti Anna küldte

Lengyelne Török Erika: Lilla mesék 2. Kirándulás a Nagy Kék hegyre

A Kék pillangó cikázva repült, nem túl magasan és nem túl gyorsan. Figyelte az Egérkét és barátait, hogy mindig lássák egymást. Így haladtak órákon keresztül.

A kis nyuszik hamar elfáradtak. Az erdő szélén találtak egy meleg vackot. Bekuckózták oda magukat, hamar el is aludtak. Álmukban baktattak tovább a hosszú úton. Az Egérke magányosan kullogott a pillangó nyomában. Egyszer csak megmozdult mellette a bokor. Egy apró medvebocs dugta ki a fejét az ágak között.

- Szia, Egérke! Nem ijedtél meg tőlem? - kérdezte.

- Nem, dehogyl! - felelt az Egérke. - Úgy elgondolkodtam, hogy észre sem vettek.

- Min gondolkodsz annyira? - kérdezte a medvebocs.

- Azon tűnődtem, hogy milyen messzire kell még mennem. Mikor fogok rátalálni Lilla hercegnőre?

- Óh! Hát hozzá indultál? - kérdezte a medvebocs. - Hallottam én is, hogy megszületett. A pacsirta látta is őt. A Nagy Kék hegyen túl lakik. Menjünk együtt! Én is szeretném felköszönteni a hercegnőt! Így hát együtt lépdelték tovább a Nagy Kék hegy irányába.

Amíg így ballagtak, arról beszélgettek, vajon milyen lehet a hercegnő. Szőke vagy barna színű a haja? Kék vagy zöld a szeme? Van-e gödröcske az arcán? Mindig mosolyog-e?

A beszélgetést egy madárka csiripelése szakította félbe.

- Csip-csirip! Kik vagytok? Hová mentek?

- Én Egérke vagyok. Barátommal, a medveboccsal a Nagy Kék hegyet keressük.

- Hát ez remek! - örvendezett a madárka. - Én ott lakom a barátommal, a Kék nyúllal, a Nagy Kék hegy tetején. Gyertek velem! Megmutatom nektek az otthonunkat.

Már hármásban indultak tovább. Kora délutánra értek fel a hegy tetejére, a madárka otthonába. Frissen szedett áfonyával, erdei málnával és csipkebogyó teával kínálta őket a házigazda. Amíg pihentek egy kicsit, arról beszélgettek, miért is indultak el a hosszú útra. A madárkát és a Kék nyuszt is fellelkesítette a kíváncsiság.

- Láttam a Kék pillangót! - kiáltott fel örömeiben a Kék nyuszi. - A szivárvány felé repült. Induljunk gyorsan, menjünk utána!

Már a négy barát indult megtalálni Lilla hercegnőt. Kullogtak, baktattak, leereszkedtek a Nagy Kék hegy meredek oldalán, a szivárványos eget kémlelve. A hegy lábánál csodálatos virágos mezőre értek. Ott játszott, ugrándozott három jóbarát. Az őzike, a bányka és a malacka kergették egymást vidáman, kacagva. Amikor meglátták a jövevényeket, hirtelen megdermedtek, mozdulatlanul álltak, mint a szobrok.

- Ne féljetek tőlünk! - szólt az Egérke. - Nem akarunk semmi rosszat, csak Lilla hercegnő házat keressük.

- Jaj, az más! - szólalt meg az őzike. - Én tudom, hogy hol lakik. Akár oda is kísérhetlek benneteket! Így már a hét barát indult tovább, hogy felkeressék és köszönthessék a szépséges Lilla hercegnőt.

Lengyelne Török Erika Textil mesekönyv részlete

Iochom Zsolt: A titkos kert

Bemutatom nektek Józsi, egy kíváncsi és bátor kisfiút, aki egy titkos kert bejáratára bukkant a nagyszülei ódon kertjének legrejtettebb zugában. Egy régi, rozsdás kulcs segítségével nyitotta ki a kaput, ami egy varázslatos világba vezet, ahol a virágok énekelnek, és minden egyes növény egyedi történetet suttog a fülébe.

Józsi hamarosan rájött, hogy a virágok nem csak szépek, de különleges képességekkel is rendelkeznek. A Napraforgók fordulnak a nap felé, miközben énekelnek a napfényről és a növekedés örömről. A Rózsák gyengéd dallamokat zengenek a szeretetről és a gondoskodásról, miközben a Levendulák nyugtató szölamai a nyugalomról és a békéről mesélnek.

A kertben sétálva, a virágokban gyönyörködve Józsi találkozott Florával, a virágok őrzőjével, aki bevatta a természet titkaiba.

- Hogy lehet, hogy sosem vettem észre ezt a kertet? - csodálkozott Józsi.

- Ez a kert csak azoknak mutatkozik meg, akik igazán hisznek a csodákban. Te vagy az első látogató sok-sok éve - felelte Flóra.

- És te ki vagy? - kérdezte a kíváncsi kisfiú.

- Én vagyok Flóra, a virágok őrzője. Feladatom, hogy vigyázzak rájuk és megőrizzem titkaikat.

- A virágoknak vannak titkaik?

- Ó, igen! Minden virágnak megvan a maga története, éneke, amit csak jó szívvel hallhatsz meg.

Flóra megmutatta Józsinak, hogyan beszélgetnek a virágok egymással és a természettel, és hogyan segíthetnek nekünk embereknek is megérteni a körülöttünk lévő világot. Józsi megtanulta, hogy minden virág egy történet, amely összeköti a múltat, a jelent és a jövőt.

Miután Józsi és Flóra összebarátkoztak, egy elveszett virágot indultak megkeresni, amelynek varázsdala képes helyreállítani a kert harmóniáját. Az elveszett virág a kert szíve, dalával összeköti a virágokat és fenntartja a harmóniát. Nélküle a kert elhalványulna.

Ez a különleges küldetés számos próbatétel és találkozáson vezette keresztül őket, ahol minden virágfajta egy-egy újabb leckét adott Józsinak az élet fontos aspektusairól: az összetartozásról, a bátorságról, az elfogadásról és a változás szépségéről.

Már lemenőben volt a nap, mire Józsi és Flóra megtalálták az elveszett virágot, egy ritka és gyönyörű orchideát, amely a kert közepén rejtőzött. Miközben az orchidea dalát énekelték, a kert virágai egyesültek egy varázslatos szimfóniában, helyreállítva a kert egyensúlyát és békéjét.

Ahogy a nap leáldozott, Józsi búcsút intett a titkos kertnek és új barátainak, de tudta, hogy bármikor visszatérhet. Aznap éjjel álmában is a virágok énekét dúdolta...

-Tán itt a tavasz? Ilyen korán? - kérdezte csodálkozva Egérke.

-Á, dehogy! - szólt a pillangó -, csak nagy hírem van a számotokra. Gondoltam, felébresztelek benneteket. Nem várok tavaszig.

- Ha már ennyire sietős volt, hogy nem hagytál aludni, mondd, mi az újság? - méltatlankodott az Egérke.

-Nagy hírem van - kezdte a pillangó. Megszületett a gyönyörű hercegnő! Lilla hercegnő. Szőke, göndör hajfürtjei szállnak a szélben, ahogy szalad. Kacajától a pillangók is körtáncot járnak. Csillogó szemeivel ahogy ránk néz, elszáll minden szomorúságunk.

-Én is szeretném látni a kis hercegnőt! - lelkesült fel Egérke.

-Én is, én is, én is! - kiabálták a nyuszik.

-Menjünk együtt! - szólt a pillangó. Gyertek utánam, mutatom az utat!

Így hát elindultak a hercegnőt meglátogatni. Elöl szállt a Kék pillangó, utána ugrált a három nyuszi. Egérke apró lábait kapkodva futott utánuk. A nap a magasban kísérte őket. A tulipán úgy döntött, visszabújik a hókupac alá. Tavasszal biztosan ő is találkozik a kis hercegnővel.

Erdős Sándor: Az ideges katicabogár

Ideges lett a katica
számolva a pettyeit.
Kettő hiányzik a hétből,
tán a bölcs bagoly segít.

Hisz a bagoly tudós állat,
számolni is tud nagyon.
Talán kiderül, hogy megvan
minden petty a hátamon.

Elrepült a bölcs bagolyhoz,
elmesélte bánatát.
Mosolyogva mondta bagoly:
- Szomorkodni balgaság.

- Megvan minden pettyed neked,
mind a hét ott díszleg.
- El kell menned iskolába
okosodni némileg.

Lengyelne Török Erika: A mama szíve

Kilenc hónapig a szívem alatt hordtalak,
de az első percben a szívembe zártalak.

Azzal, hogy megszülettél, nem váltunk ketté,
még erősebben a szívem része lettél.

Ahogy telnek a napok, évek,
úgy telik a szívem tengernyi érzéssel.

Az öröm, a csodálat és a büszkeség
telíti a szívemet ma is még.

Hogy elférjen benne minden szeretet,
nőni kezd, és kitölti a teret.

Ahogy az unokákat is magába zárja,
úgy nő a szívem a sokszorosára.

A kicsik csak nőnek napról napra,
velük nő a szívem nagyról nagyobbra.

Könnyűnek érzem, bár hatalmas a súlya.
A legnagyobb szív gazdája én vagyok!
A mama!

Glasz Mária: A pitypang meséje

Volt egyszer egy gyönyörű pitypang lány,
Sárga ruhája csak úgy virított a nap sugaránál.
Csodálta őt mindenki, sajnálták letépni, a tavaszi udvar díszje volt.
Bimbózó testvéreivel együtt, gyönyörű színfolt.
Egyszer arra járt néhány kiskacsa, a gazdának kedvenc kis pihés csapata.
Meglátták a sárga virágot, az ő ruhájuk is ilyen színű volt.
Elcsodálkoztak, lehet másnak is ilyen szoknyája? - Tépjük le - mondták -, ne álljon itt magában! Az egyikük elszántan csipkedte, de bizony erősebb volt a pitypang tündérke. Jöttek a többiek is legott, letépni a kicsi virágot.
Mikor ezt látta a kicsi pinyőke, az összes testvérét gyorsan felébresztette.
Egy perc alatt szembe állt a két sereg, és bizony a kiskacsák futamodtak meg.
Nekünk élni kell, mert a Jóisten gyógyerőt adott, az embereket gyógyítjuk, csak akkor tépjél le, ha sálátánkat vagy teánkat akarod.
Mi gondoskodunk az utánpótlásról.
Hófehér tündér ejtőernyőnket a szellő viszi tovább kicsi magostól,
ki is kelnek maradéktalanul.
Kérlek, szeress te is bennünket, sárga virágunkat, csipkés levelünket, csak a fűvet díszítjük, kerüljük a veteményeskertet.
Így szólt még a kis virág, azután elköszönt és virított tovább.

				◆	KÁTRÁNYBAN VAN	KISBÉR MELLETT VAN	A LAKÁSBA	RÓMAI EGYES	KEMÉNY FÉRFI	◆	
				1							Ö ↙
				... TURNER					FRANCIA ARANY		
				LOMBOS NÖVÉNY				NÓSTÉNY-SZARVAS			
			KUBA AUTÓJELE				IDÉZETT MŰ, RÖV.				
◆	2	GÓRÓG TÖRZS VOLT	A CÉRIUM VEGYJELE		JÓD VEGYJELE		TÖKKÉREG!				
			RÓMAI 10		AZ EDZÉS ELEJE!		FÓNÉVKÉPZŐ				
MEREV				MEGTERMÉKENYÍT				ÖTVEN RÓMÁBAN			
				IGENÉVI KÉPZŐ				VIETNAMI AUTÓJEL			
DÉMON EGYNEMŰI!			VESZPRÉMI KÖZSÉG			FALATOZÓ					
			IPSZILON			ELEMI TÖLTÉS JELE					
◆	L N				ETNIKAI, RÖVIDEN				◆		

Copyright © 2010-2024, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: https://epi.hu/sauuEV

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!

A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját sorsoljuk ki.

Sőt ha a megfejtés mondatát befejezed akkor egy Jubileumi Antológiát is postázunk!

Beküldési határidő: 2024. augusztus 31.

Miért szeretlek Poroszló?

Ha kérned, miért szeretlek, azt felelném, mert jó ide az érkezés, mely mindig új kalandot ígér, felfedezni e különös vidéket.

Kamaszos nyári vággyal
biciklire ülni, tavat kerülni,
vízbe csobbanni,
boldogságot hinni,
titkos szigeteid felfedezni,
beléjük meséket álmogni,
szabadon vízbe csobbanni,
öslény óriás halaid
üvegfalán át csodálni,
kifli sarkát letörni,
rétestbe beleharapni,
kicsit újra gyermeknek lenni...

Szeretem téli estéidet,
mikor arcomba csap a hó s a szél,
s a rángtörő sötétben
Karácsonyt titkol a szív,

mert Te, Poroszló,
indulás és érkezés vagy nekem,
maga az út, melyen menni érdemes.

Túrógombóc

Mi van Jenő! Öngyilkos akarsz lenni?
 Ó, a gyerek túrógombócot akar enni,
 Ám feleséged nem tudod elérni?
 Jó! Megírom mit kell hozzá beszerezni.

Hozzávalók: 50 dkg túró, 10 dkg búzadara, 2 tojás, 2 evőkanál cukor, 1 csomag vaníliás cukor, 2 evőkanál étolaj, 4 evőkanál porcukor, egy citrom reszelt héja, csipetnyi fahéj, tejföl, zsemlemorzsa,

Minden megvan? Hangosítsd ki a telódat!
 Válaszd szét ügyesen a tojásokat,
 A sárgáját cukorral keverd habosra,
 Verd fel lágyan a fehérjét. Ne a plafonra!

Óvatosan törd át a túró egy szitán,
 Öntsd bele és keverd el a sárga kulimászt,
 Majd a vaníliás cukrot, a citrom héját,
 És jól keverd el benne a búzadarát.

Óvatosan keverd bele a fehérje habot,
 Gyúrj belőle gombócokat, több tucatot.
 Mindegyiknek szép kereknek kell lenni,
 S tedd félre őket úgy 20 percre pihenni.

Étolajon a morzsát pirítsd meg szépen,
 Folyton kevergetve, hogy le ne égjen.
 Majd tegyél fel vizet forrni egy fazékban,
 Hogyha felforrt vedd szépen takarékra.

Tedd a gombócokat a gyöngyöző vízbe
 És ha feljönnek, még két percig főzzed.
 Szűrd le, és forgasd bele jól a morzsába,
 Mindegyiknek legyen ám szép ruhája!

Fahéjas porcukorral havazd be őket,
 És egy kis tejfölt is rájuk önthetsz.
 Mi van Jenő? Ja, megjött a feleséged?
 Tedd le a telót, és arasd le a dicsőséget!

Szabó Ferenc

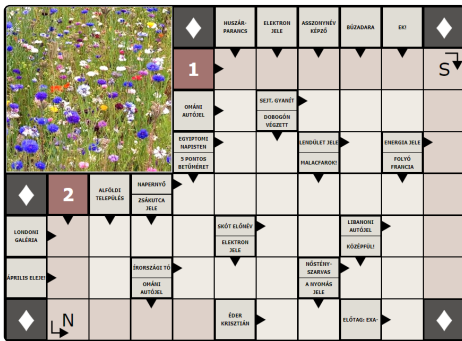

Kedves Alkotótársak!

Köszönjük a felajánlásokat, melyeket küldtetek a Poénkodjunk rovat keresztrejtvény nyerteseinek!
A jövőben is köszönettel fogadjuk.

Felajánlások, amiket szívesen fogadunk:

- Saját kézműves alkotások,
- Saját könyvek,
- Saját verses kötetek, antológiák.

A téli számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Lenge szellő táncol

A szerencsés nyertes: Madarász Zsigmond
Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét (A Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk az Őszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Az élet, az idő, a béke, az ősz...

Beküldési határidő: 2024. augusztus 31.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Az oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: <https://hu.wikipedia.org/>, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

KÖSZÖNTŐ

Kosztolányi Ági alkotásai

ALKOTÓSAROK

Szemenyei Éva alkotásai
 Csipke Rózsa: Napnyugta szonett
 Stefanic Alexander: Nyár éneke
 Fu Jen-Li: Ha...
 Koltz Mária: Nyári Simogató
 Cserna Ferenc: Szitakötő
 Farkas Ervin: Nyár
 Gróf Gál Mihály: Zöld
 Fekete Edit: Nyár
 Szedő Tibor: Vajúdik a nyár
 Klotz Mária: Kannavirágos
 Dáma N. Sebestyén Katalin: Naplemente és éjszakai Telihold
 Orosz Cs. Bernadett: Lelkek tánca
 Fail Mihály: A boldogság vándormadár
 Fu Jen-Li: Életem
 Kanizsa József: Szemed
 Stefanic Alexander: Csak nézlek...
 Szabó Ferenc Nyári esték
 Turányi Terézia: Rózsák vázában
 Szedő Tibor: Nyár hajába fűzött bokorrímek
 Stefanic Alexander: Ám...
 Dáma N. Sebestyén Katalin: Visszafordíthatatlan vihar
 Iochom Zsolt: A tisztáson
 Turányi Terézia fotója
 Dáma N. Sebestyén Katalin: Tűzliliom
 W.Kovács Ferenc: A napfény
 Papszi: A békére vágyva
 Hajdók Zsóka: Jöjj, Isten kertje vár
 W. Kovács Ferenc: Szerelem kerekesszékekben
 Balázs Erzsébet: Szemed írisze
 Orosz Cs. Bernadett: Hegyeim...
 Németh Nyiba Sándor: Letűnt kikelet
 Erdős Sándor: Lélektűz
 Kulcsár István: Hegyi kápolna
 Kiss Ferencné Élő Marika: Visszanéztem
 Figula Csaba: Rémes álmok után
 MaR-IL. GALÉRIA: Szent Iván éji zűz
 Kosztolányi Ági alkotása
 Iochom Zsolt: Várrom
 Ambrus József: hintaszékben
 Schafner Ágnes: Morzsa
 Turányi Terézia: Kékestetői látkép
 Bardocz Imelda: Késztetve
 Szabó Márta: Egy perc erejéig
 Bene Edit: Este a tóparton
 Hermann Marika: Őrizd a lángot
 Turányi Terézia: Pipacsok a mezőn
 Erdős Sándor: Hajnali látogatók
 Glasz Mária: Balatoni alkony
 Kelemen Szilvia: Vasútállomás
 Fokkné Borbély Maranna: Párafelhők
 Kulcsár István: Anzix
 Balogh Zsuzsanna: A magyar tuning
 Németh Nyiba Sándor: Elmúlás-zivatar
 Cserna Ferenc: Új élet-kenyér
 Balogh Zsuzsanna: Szoboszlai Dominik grafitportré
 Boda Mária: Az eldobott mindennapi kenyérünk
 Kulcsár István: Toszkána
 Tilingerné Gerlei Ilona: Kincs a földön
 Czibere Anita: A rózsza álma
 Fokkné Borbály Marianna rajza
 Orosz Cs. Bernadett rajza
 Dr. Veress János: Anyák napjára
 Orosz Cs. Bernadett: Szeretet
 Medit festmények - Martinovics Edit alkotása
 Dáma N. Sebestyén Katalin: Legdrágább kincs: Danikához
 Bene Edit: Eső után
 Bene Edit: Császársz liliom
 Tilingerné Gerlei Ilona: Az ifjú dálnok
 Mitták Ferenc: Az Alma Mátérhez
 Fail Mihály: Egy baleste története
 Soós-Györfy Katalin alkotása
 Mártonné Terézke: Mese utca, mese házikóval
 KÁZSÉ: alkotása
 Papszi: Táncoló évek
 Stefanic Alexandre: Leültem az idő lépcsőjére
 Ambrus József: Casanova-szerepben

	Iochom Zsolt: Szerelem	20.
	Dr. Veress János: Almavodka	
	KÁZSÉ: Várakozás	21.
	Fekete Edit: A spejzban	
	Nagy-Kóré Mária: Nyári lepke	22.
	MaR-IL. GALÉRIA: Balaon adta élmény	
	MaR-IL. GALÉRIA: Nyári balatoni hangulat	23.
	Erdős Sándor: A művész úr	
1.	Pósa Anikó alkotása	24.
	Batuskáné Kiss Katalin: Elsőbálozó volt az unokám	25.
	Németh Sándor: Ballagás	
	Medit festmények: Martinovics Edit alkotása	26.
2.	Szabó Ferenc: Bohóc segít!	27.
	Nagy-Kóré Mária: Meditáció	28.
	Bardocz Imelda: Hol vagy?	
	Szabó Márta: Szeretni lettem	
	Orosz Cs. Bernadett alkotásai	
3.	Iochom Zsolt: várj	29.
	Bene Edit: Sárgyerekek	
	Bene Edit fotója: Napozás	30.
	Batuskáné Kiss Katlin: Barna kutyánk...	31.
	Kulcsár István alkotása	32.
	Fekete Edit: Petőfi összes...	
	Turányi Terézia: Mallorca Valldemossa	33.
4.	Aradi Erzsébet: Meglátni és megszeretni	34.
	Sári Kati: Két boldogságos nap a dabasi Gyóni Géza Irodalmi Körrel	35.
	Gyóni Géza tábori misje augusztus 20-án	37.
	Gróf Gál Mihály: Deák Bill Gyula	38.
5.	Valenytik Ferenc: Dabasi Halász Boldizsár és a női egyenjogúság	39.
	Medit festmények: Martinovics Edit alkotása	42.
	Dáma N. Sebestyén Katalin: Sibilla	
6.	MaR-IL. GALÉRIA: Pipacs	
	Rozványi Dávid: Sárány	43.
7.	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Tóth Benjámin: Én és a kedvenceim	
	Tóth Nimród: Süni	44.
	Tóth Eleonóra: Orgonák	
8.	Tóth Nimród: Én	
	Tóth Benjámin: Álomvilág	45.
	VENDÉGSAROK	
	Garajzski Istvánné Rozika	46.
9.	Bene Edit: Sétahajó a Balatonon	48.
	TÁRSALGÓ	
10.	Beszélgetés Nagy-Kóré Mária festőművésszel	49.
	Bene Edit fotója: Mohás fagyókér	51.
	DABIK HÍREK	
11.	Velünk történt	52.
	TUDÁSTÁR	
12.	Batuskáné Kiss Katalin: A reneszánsz	55.
	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Lengyelne Török Erika: Molnár Borbála	58.
13.	Pánti Anna: Emlékezés Melis Györgyre	59.
	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Lengyelne Török Erika: Lilla mesék 2.	60.
	Iochom Zsolt: A titkos kert	61.
15.	Erdős Sándor: Az ideges katicabogár	
	Lengyelne Török Erika: A mama szíve	
	Glassz Mária: A pitypang meséje	62.
16.	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
	Rozványi Dávid: Miért szeretlek Poroszló?	63.
17.	KEVEREM-KAVAROM	
18.	Szabó Ferenc: Túrógombóc	64.
	KÖZÉRDEKŰ	
19.	Köszönjük!	65.